VLADIMIR MEGRE

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

NOUA CIVILIZAŢIE

cartea a opta
prima parte

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foșnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

„ ...Fie ca mintea ta și a multor alți oameni, Vladimir, să pătrundă creațiile lui Dumnezeu și al Său vis. Doar atunci tu și societatea umană veți putea edifica un nou sistem de viață."

Vladimir N. Megre

Noua civilizaţie

cartea a opta (prima parte)
din seria

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

EDITURA DIANUŞA

Târgu Neamţ

Traducător:
Cristian Călugăru

Tip traducere: *completă*

Redactori:
Cristian Călugăru - Emil Lorànt Cocian

Realizarea grafică a coperţilor:
Cristian Călugăru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEGRE, VLADIMIR
Noua civilizaţie / Vladimir Nicolaevici Megre ; trad., ed.: Cristian Călugăru. - Târgu Neamţ : Dianuşa, 2011
ISBN 978-973-87792-9-7

I. Călugăru, Cristian (trad., ed.)

821.161.1-31=135.1

Sentimente în fapt de zi

Anastasia încă mai dormea când, peste bolta de deasupra nemărginitei taigale siberiene, începu să se lase aurora*...

De data asta m-am trezit eu primul, dar am rămas tolănit în sacul de dormit, admirând în tăcere chipul frumos şi împăcat al Anastasiei şi formele-i dulci, care, acum, se conturau tot mai pronunțat în lumina blândă a dimineții care tocmai cobora. Bine că de data asta aşternuse sub cerul liber. Ştia probabil dinainte că noaptea avea să fie caldă şi liniştită şi, din acest motiv, aşternuse afară, la intrarea relaxantului refugiu subteran, şi nu înăuntru. Mie îmi desfăcuse sacul de dormit pe care-l adusesem ultima dată când am vizitat-o în taiga, în timp ce ea îşi făcu un culcuş din fân şi flori lângă mine.

Era seducătoare în acest aşternut din taiga, îmbrăcată cu rochia ei lejeră de in, până la genunchi, pe care i-o adusesem eu – cadou de la cititori.

*aurora - interval de timp, înainte de răsăritul soarelui, când există o lumină difuză în atmosferă; lumină roșie-portocalie a soarelui din acest interval de timp. *Auroră boreală* (sau *polară, australă*) - lumină difuză, verde sau roșiatică, care apare ca un arc în timpul nopții pe bolta cerească, în regiunile polare.
Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

Probabil, o îmbrăca numai în prezența mea. De obicei dormea dezbrăcată. Cu cât era mai frig în pădure, cu atât mai mult fân așternea. E bine-știut faptul că în căpița de fân nu e frig nici iarna. Oricine ar putea dormi în fân fără haine călduroase pe el, chiar și fără să fie călit ca Anastasia. Eu, odată, am încercat. De data asta, însă, mă vârâsem în sacul meu de dormit, stăteam întins și o priveam. Ea dormea... și eu îmi imaginam cum ar fi arătat această scenă într-un film artistic.

...Poienița din inima nemărginitei taigale siberiene, pacea din zorii zilei, arar frântă doar de abia perceptibilul foșnet al ramurilor din vârfurile falnicilor cedri... Și această fermecătoare femeie care doarme în tihnă, în așternutul ei de fân și flori... Respirația-i uniformă și discretă se putea doar ghici după firișorul de iarbă care, lipindu-i-se de buza de sus, unduia subtil sub fluxul de aer pur al taigalei siberiene...

Era prima dată când o vedeam pe Anastasia dormind în taiga. De fiecare dată se trezea înaintea mea. Însă de data asta...

Era o încântare s-o privesc! M-am ridicat cu mare băgare de seamă și, sprijinit într-o mână, m-am uitat la chipul ei și am cugetat în sinea mea:

„Oh, fermecătoare Anastasia. Acuși se împlinesc zece ani de când ne cunoaștem. Eh, eu am îmbătrânit în tot acest timp – e adevărat – tu, însă, nu te-ai schimbat aproape deloc, ridurile nu ți-au brăzdat defel fața. Doar șuvița asta argintie de păr... Se vede că ai tras ceva teribil... Să fie campania asta intensivă dusă împotriva ta și a ideilor tale, de presă și de administrații. E evident că ceva s-a petrecut în tabăra întunericului. Pe mine vor să pună labele, care, vorba aia... Ce să mai vorbim de tine –

ce şi le-ar mai pune ei?! Numai că se vede treaba - le au cam scurte!

Chiar şi aşa, o şuviţă albă tot ţi-a ieşit. Însă tu să ştii că nu ştirbeşte cu nimic rara ta frumuseţe. Azi, multă lume îşi vopseşte părul în toate felurile. Şuviţele vopsite sunt foarte *trendy* la tineretul de azi. Însă tu... nici măcar nu a trebuit să mergi la coafor - ţi-a ieşit singură. Iar cicatricea provocată de glonţ a dispărut aproape complet... Şi chiar şi acum, că cerul albei s-a luminat şi mai tare, cicatricea de pe tâmplă se vede greu, chiar şi de-aproape. În curând va dispărea cu totul.

Eh, tu dormi liniştită aici, la aer curat, în lumea ta din taiga, în timp ce în lumea noastră se petrec evenimente atât de importante... Oamenii de ştiinţă le-au numit *revoluţie informaţională*. Poate mulţumită ţie, poate mânaţi de propriile suflete, oamenii din lumea noastră tehnocrată au trecut la făurirea vetrelor de familie şi grijesc de pământ. Ţi-au primit cu sufletul deschis ideea, Anastasia, ideea unei familii, ideea unei ţări şi, de ce nu, ideea unei întregi lumi minunate. Ei te-au înţeles şi au purces din proprie iniţiativă la edificarea acestui viitor extraordinar.

Şi eu mă străduiesc să aprofundez. Din toate forţele mele, mă străduiesc. Doar că, pentru moment, nu înţeleg prea bine cine eşti tu pentru mine. M-ai învăţat să scriu cărţi, mi-ai dăruit un fiu, ai făcut din mine un om faimos, m-ai ajutat să-mi recapăt stima fiicei - îndeobşte, multe lucruri! Dar ştiu că nu asta contează. Altceva contează! Probabil ceva care se ascunde undeva înăuntru.

Ştii, Anastasia, eu nu am vorbit niciodată despre relaţia mea cu tine. Nici cu tine, nici cu mine însumi. Şi, în genere, nu i-am spus niciunei femei din viaţa mea

te iubesc.

Nu am făcut-o, nu pentru că aş fi insensibil, ci pentru că aceste cuvinte mi se par ciudate şi inutile. Când un om iubeşte, iubirea trebuie să i se reflecte în faptele din relaţia cu cel iubit. Dacă sunt necesare cuvintele, înseamnă că nu există fapte reale, tangibile. Iar importante sunt faptele, nu vorbele."

...Anastasia se răsuci, trase adânc aer în piept, dar nu se trezi. Iar eu am continuat să-i vorbesc în sinea mea:

„Nu am vorbit niciodată cu tine despre iubire, Anastasia. Dar dacă mi-ai cere steaua de pe cer, m-aş căţăra pe crengile copacului cel mai înalt şi, lansându-mă de pe creanga cea mai de sus, m-aş înălţa în zbor spre ea. Şi de-ar fi să cad, deh... în cădere m-aş agăţa de o altă creangă şi m-aş căţăra iar, şi iar m-aş avânta spre stea!

Dar tu nu mi-ai cerut să-ţi aduc o stea de pe cer, Anastasia. Tu mi-ai cerut doar să scriu cărţi. Şi eu le scriu. Nu întotdeauna îmi ies chiar cum trebuie. Uneori mai dau greş. Însă nu le-am terminat. Ultima carte încă nu am scris-o. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-ţi placă."

...Pleoapele Anastasiei tresăriră imperceptibil, pe obraji îi îmbobociră doi bujori discreţi şi ea deschise ochii. Ochii cenuşii-azurii, cu privirea lor blajină... Oh, Doamne, atât mă mai încălzesc aceşti ochi de fiecare dată, mai ales când îmi sunt aproape. Anastasia tăcea şi mă privea cu ochii ei strălucitori şi catifelaţi de umezeală.

—'Neaţa bună, Anastasia! E prima oară, probabil, când dormi aşa de mult. De fiecare dată te trezeşti înaintea mea, am spus eu.

—Şi ţie, Vladimir, dimineaţa bună şi o zi minunată, a replicat liniştită Anastasia. —Aş mai dormi oleacă.

— Încă nu ți-ai împlinit somnul?

— Ba da, chiar bine. Însă visul acela... Visul de la vărsatul zorilor era atât de plăcut...

— Ce vis? Ce ai visat?

— Se făcea că tu vorbeai cu mine despre un copac înalt, despre o stea, despre cădere și apoi despre avântul spre cer. Cuvintele aminteau copacul și steaua, dar erau oarecum... erau de dragoste, acele cuvinte.

— Visul, adesea e confuz. Ce legătură să aibă un copac cu dragostea?

— Legătură și măreț sens poate exista în orice. Aici sentimentele contează, iar nu vorbele. Odată cu zorile, ziua mi-a dăruit sentimente neobișnuite. Merg s-o salut și s-o îmbrățișez.

— Pe cine?

— Pe minunata zi care mi-a făcut neobișnuitul dar.

Anastasia se ridică vioaie și se depărtă câțiva pași de intrarea bârlogului.

...Exercițiile astea le făcea în fiecare dimineață. Și de data asta își mișcă discret mâinile, la început lateral, apoi în sus. Odată cu asta, își avântă privirea spre cer și execută o rotație. Își făcu elan și efectuă nemaipomenitul ei salt, după care mai făcu o rotație...

Iar eu, din sacul meu de dormit, de la intrarea în bârlog, fermecat de mișcările-i agile am gândit: „Incredibil! Nu mai are demult vârsta unei puștoaice, dar uite-te la ea, cât e de zglobie, grațioasă și energică în mișcări. Aidoma unei tinere gimnaste! Cum o fi simțit că-i vorbesc, de vreme ce dormea? Nu oi fi greșit să nu recunosc?"

Și i-am strigat:

— Anastasia, tu n-ai visat!

Ea se opri brusc în centrul poieniței. Făcu două tumbe, se apropie de mine, se lungi pe iarbă și vorbi într-o undă de bucurie:

—Nu era doar un vis? Atunci, ce altceva era? Vorbește, nu pierde vremea. Spune-mi totul de-a fir a păr!

—Știi, eu chiar m-am gândit la copac și, în sinea mea, am vorbit de-o stea...

—Spune-mi de unde, de unde ai cules cuvintele? Ce le-a generat?

—Poate că sentimentele...

Însă discuția noastră fu întreruptă brusc de strigătul bunicului Anastasiei:

—Anastasia, degrabă ascultă-mă, auzi-mă!

Anastasia sări în picioare. M-am ridicat și eu.

Dominarea radiației

—Iar a făcut vreuna din ciudățeniile lui? - l-a întrebat Anastasia pe bunicul ei care alerga spre noi. Bătrânul, aruncându-mi doar mie o privire fugace și salutându-mă scurt *Salut, Vladimir,* ne explică la amândoi:

—E pe malul lacului. S-a scufundat și a scos o piatră de pe fund, iar acum stă pe marginea apei și o strânge în pumnișor. Cred că piatra aia îl frige la mână, dar el nu o lasă, și eu nu știu ce sfat să-i dau.

Bătrânul s-a întors cu fața la mine și mi-a spus cu ton aspru:

—E fiul tău! Ești taică-su... Ce aștepți?

Fără să înțeleg bine ce se întâmpla, am pornit în fugă spre lac. Bătrânul alerga cu mine continuând să-mi explice:

—Piatra aceea este radioactivă. Nu e mare, dar încătușează foarte multă energie. Și energia asta pare radiație!

—Cum a ajuns piatra pe fundul lacului?

—Demult e-acolo. Tatăl meu știa de ea, dar nimeni nu a reușit niciodată să se scufunde ca s-o scoată.

—Și Volodea cum a scos-o? De unde știa de ea?

—L-am învățat eu să se scufunde la adâncime.

—De ce?

—Atâta m-a pisat până l-am învățat. Voi nu aveți timp să-l educați pe copil, lăsați totul pe capul bătrânilor...

—Cine i-a vorbit de piatră?

—Cine altcineva îi spune lucrurile, în afară de mine? Eu i-am spus!

—Şi pentru ce ați făcut-o?

—Vroia să ştie de ce lacul nu îngheață iarna.

Ajunşi în apropiere, l-am zărit pe Volodea pe malul lacului. Avea cămaşa şi părul încă jilave, dar apa se prelinsese deja toată. Asta însemna că stătea aşa de mult timp.

Fiul meu ținea pumnul strâns, întins înainte. Se uita concentrat la el, fără să clipească. Era evident că în pumn strângea piatra de pe fundul lacului. Am făcut doi paşi spre el. Volodea se întoarse spre noi şi ne avertiză:

—Nu te apropia, tata.

Iar când eu m-am oprit, adăugă:

—Îți salut gândul, tată. Însă ar fi bine ca tu şi bunicul să vă îndepărtați şi să vă întindeți mai încolo pe iarbă. Aşa m-aş concentra mai bine.

Bunicul Anastasiei s-a întins iute pe iarbă, iar eu m-am aşezat lângă el, complet buimăcit. Am rămas toți trei o bucată de vreme fără să scoatem un cuvânt. Noi doi îl priveam pe Volodea de pe malul lacului. Apoi, mie îmi veni o idee simplă:

—Arunc-o, ia colo!

—Unde colo? - întrebă băiatul fără să se întoarcă.

—În iarbă.

—În iarbă nu, ar putea muri multe vietăți. Eu simt că, pentru moment, nu o pot arunca.

—Şi-atunci, ce-o să faci? O să stai aşa o zi, două,

dar după aceea? Ce-o să faci acum? O să rămâi aici o săptămână, o lună?...

— Acu mă gândesc cum să fac, tata. Hai să tăcem, să lăsăm mintea să găsească ieșirea, să n-o încurcăm.

Eu și bătrânul ne uitam tăcuți la Volodea. La puțin timp, pe nesimțite, apăru și Anastasia. Am zărit-o apropiindu-se tiptil pe malul opus. Venea prea încet pentru situația dată, am gândit eu. Se opri la cinci metri de Volodea și, ca și cum el nici n-ar fi fost acolo, se așeză pe malul apei, își lăsă picioarele în apă și rămase nemișcată. După câteva secunde se uită la Volodea și îi zise imperturbabilă:

— Te arde mânuța, fiule?

— Da, mama, răspunse Volodea.

— La ce te gândeai când ai scos piatra și la ce te gândești acum?

— Că piatra emană o energie asemănătoare radiației. Bunicul mi-a vorbit despre energia asta. Dar și omul emană o energie. Știu. Iar energia lui e întotdeauna mai puternică decât toate celelalte. Nici o altă energie nu o poate depăși pe cea a omului. Eu am scos piatra și acum o țin. Mă forțez să domin această energie. S-o dirijez înapoi, înăuntru. Vreau să demonstrez că omul este mai puternic decât orice radiație.

— Și îți reușește? O să poți dovedi superioritatea energiei emanate de tine?

— Da, mama, o să pot. Numai că e tot mai fierbinte și un picuț mă frige la degete și la palmă.

— Atunci de ce n-o arunci?

— Eu simt că nu se poate face asta.

— De ce?

— Așa simt eu.

—Şi de ce?

—Pentru că va exploda, mama. Va exploda de îndată ce voi deschide pumnul. Şi explozia va fi puternică.

—Corect, va exploda. Energia încătuşată în piatră se va elibera. Tu i-ai reprimat propriul flux de energie cu energia ta şi l-ai orientat înapoi, înăuntru. Ai vizualizat mintal nucleul pietricelei şi acum, acolo se concentrează atât energia ei, cât şi a ta. Dar nu se poate acumula la nesfârşit. Acum e concentrată în nucleul plăsmuit mintal de tine şi se va încinge până te va arde la mânuță.

—Am înțeles, de asta nici nu desfac pumnul.

În aparență, Anastasia era destinsă. Mişcările îi erau line şi chibzuite, vorbea cumpătat şi cu pauze, însă eu o percepeam încordată şi cu mintea frenetică, probabil, mai preocupată ca niciodată. Se ridică, se întinse oarecum agale şi rosti impasibilă:

—Va să zică, tu ai realizat, Volodea, că, dacă deschizi brusc pumnul în care ții pietricica, se poate produce o explozie?

—Da, mama.

—Înseamnă că va trebui s-o laşi gradual.

—Cum?

—Foarte încet. Mai întâi va trebui să eliberezi degetul mare şi arătătorul, în acest fel, o vei dezveli parțial. În paralel urmăreşte mintal energia canalizată de tine în piatră şi eliberează-o ca pe o rază orientată în sus. Energia pietrei se va lua după energia ta. Numai, fii atent! Energia s-o dirijezi în sus!

Concentrându-se asupra pumnului strâns, Volodea desfăcu foarte lent degetul mare şi arătătorul.

Chiar în pofida dimineții însorite, raza de energie

se evidenția net în spațiu. O pasăre tocmai survola spațiul de deasupra noastră, când, întretăind traiectoria acesteia se prefăcu instantaneu într-un nor de fum, care, la rândul său, străpuns de rază, în câteva clipe se risipi în văzduh ca un abur.

După câteva minute, raza deveni aproape invizibilă.

—Eh, aş mai sta aici cu voi, spuse Anastasia, dar trebuie să merg cât voi vă mai distrați. Fug să pregătesc micul dejun.

Şi plecă tot aşa de încet, precum venise. Făcu doi paşi, se clătină uşor, merse la lac şi se spălă pe față. În realitate, în spatele măştii calme, Anastasia ascundea o teribilă încordare. Nu ar fi vrut să-şi sperie fiul şi să îl încurce în acțiunile lui.

—Tu de unde ştii procedura corectă, mama? - îi strigă din urmă Volodea Anastasiei care se îndepărta.

—De unde? - îl îngână bunicul înveselit care se ridica de jos. —Cum, de unde? La şcoală, maică-ta era prima la fizică!

Eu am izbucnit în râs. Anastasia se întoarse cu fața la noi, râse şi ea şi replică:

—Eu nu ştiam dinainte, fiule. Dar ştiu că orice s-ar întâmpla, soluția trebuie căutată şi găsită, fără doar şi poate. Frica nu trebuie să paralizeze gândirea.

Volodea terminase de deschis pumnişorul când raza devenise aproape invizibilă. În pălmuța copilului zăcea acum o simplă pietricică lunguiață. Volodea o privi puțin şi bodogăni mai mult pentru sine: „Ce aveai tu în tine nu e mai puternic decât omul", apoi strânse iar pumnul, alergă şi plonjă în lac cu cămăşuța pe el. Nu se văzu preț de vreo trei minute, iar când reieşi la suprafață,

sări brusc pe mal.

— Asta l-am învăţat eu, ca să economisească aer, spuse bunicul.

Volodea ieşi la mal, săltă să se scuture de apă şi se apropie de noi. Atunci eu i-am strigat din cale-afară de emoţionat:

— Copile, ai măcar habar ce e aia radiaţie!? Nu, nu ai! Dac-ai fi ştiut ce e, ţi-ai fi văzut de-ale tale şi nu te-ai fi scufundat să iei piatra. Chiar nu ai altceva de făcut aici?

— Eu ştiu ce este radiaţia, tăticule. Bunicul mi-a vorbit despre catastrofele provocate de centralele voastre nucleare şi despre armele pe care le fabricaţi. Mi-a explicat cât de problematică a devenit astăzi depozitarea deşeurilor nucleare, răspunse Volodea.

— Bine, dar ce legătură are piatra de pe fundul lacului cu toate astea? Nu înţeleg.

— Aha, chiar aşa, ce treabă are? - se băgă în vorbă şi bunicul. — Ia instruieşte-l oleacă, Vladimir. Eu mă duc să mă odihnesc o ţâră. Că-n ultima vreme îmi cam dă fir de tors fiu-tu.

Bunicul Anastasiei se îndepărtă. Eu am rămas cu Volodea.

Băiatul stătea în faţa mea, cu cămaşa udă pe el. Era vădit emoţionat; ne speriase pe toţi. Nu aş fi vrut să mă mai oţărăsc şi eu la el, aşa că am rămas în linişte, neştiind ce să spun. Însă Volodea a spart gheaţa:

— Înţelegi, tăticule, bunicul susţine că aceste depozite de deşeuri nucleare reprezintă un pericol foarte mare. După unele teorii plauzibile, ele pot aduce mari prejudicii multor ţări şi locuitorilor acestora. Chiar şi întregii planete.

— Sigur că aduc, dar ce treabă ai tu?

— Oamenii consideră problema rezolvată, însă, atât timp cât pericolul persistă, e de la sine înțeles că nu a fost soluționată cum se cuvine.

— Şi unde ar fi greşeala?

— Bunicul susține că rezolvarea corectă trebuie s-o găsesc eu.

— Şi ai găsit-o?

— Acum da, tata!

Feciorașul meu de abia nouă ani, cu cămaşa udă pe el şi cu mânuța suferindă, stătea în fața mea încrezător şi-mi vorbea cu ton placid şi sigur de sine despre rezolvarea chestiunii depozitării deşeurilor nucleare. Mie, asta mi se păru ieşit din comun. Deoarece nu e nici profesor şi nici cercetător fizico-nuclear, ba mai mult, nici măcar nu frecventează vreo şcoală. Foarte ciudat! Stă copilul ud leoarcă pe malul lacului siberian şi îşi stoarce mintea cum să soluționeze problema depozitării deşeurilor radioactive! Fără vreo speranță în rezolvarea măcar parțială a chestiunii, doar aşa, pentru a întreține discuția, l-am întrebat:

— Concret, cum ai de gând să soluționezi tu problema asta nesoluționabilă?

— Din varietatea de soluții, cred că cea mai efectivă ar fi dispersia lor.

— Nu înțeleg, ce să dispersezi?

— Deşeurile, tăticule.

— Cum?

— Eu am înțeles că, în doze mici, radiația nu este deloc periculoasă. În proporții mici se află cam peste tot: în noi, în plante, în nori. Atunci, însă, când ajunge să fie concentrată multă într-un singur loc, se iveşte reala primejdie. În depozitele radioactive, despre care mi-a

vorbit bunicul, materiile radioactive sunt adunate multe într-un singur loc, în mod nefiresc.

— Da, asta se ştie. Materiile radioactive sunt transportate într-un depozit special amenajat, în care sunt păzite cu scrupulozitate, datorită teroriştilor. Respectarea normelor de depozitare este asigurată cu eficienţă de personal special instruit.

— Aşa este, tăticule. Totuşi pericolul persistă şi catastrofa este inevitabilă. Acestea sunt efectele unui gând premeditat al cuiva anume, care condiţionează alegerea eronată a oamenilor.

— De chestiunea asta se ocupă institutele de cercetare în cadrul cărora îşi desfăşoară activitatea oameni cu înaltă pregătire. Tu nu eşti un cercetător şi nu stăpâneşti această ştiinţă. Prin urmare n-o să găseşti soluţia la o chestiune atât de importantă. Lasă să se ocupe ştiinţa modernă.

— Bine, tăticule, însă rezultatele? Vezi doar, pericolul cel mai mare pentru umanitate se reflectă tocmai în rezultatele alegerilor ştiinţei moderne. Tu ai dreptate: eu nu studiez la şcoală, nu am cunoştinţele despre care vorbeşti tu, însă...

Volodea tăcu şi îşi lăsă privirile în pământ.

— Ce vrei să spui cu *însă*? De ce taci acum, Volodea?

— Eu, tăticule, nu vreau să urmez şcoala şi să studiez ştiinţa aceea de care vorbeşti tu.

— De ce nu vrei?

— Deoarece, ştiinţa aceea conduce spre catastrofe.

— Altă ştiinţă nu există.

— Ba există! „Realitatea doar singur să o defineşti" - spune mama Anastasia. Eu i-am pătruns semnificaţia şi

acum o studiez. Pentru moment, mai concret de-atât nu pot încă s-o definesc.

„Uite-te la el, cât e de sigur pe sine!" - am gândit eu şi i-am spus:

— Care este, după tine, probabilitatea unei catastrofe?

— 100%.

— Eşti convins?

— Conform teoriei probabilităților şi în lipsa unei acțiuni de contracarare a gândului păgubitor, este inevitabilă. Construirea acestor imense depozite nucleare este acelaşi lucru cu fabricarea unor bombe uriaşe.

— Să înțeleg că gândul tău contracarează acest gând nociv?

— Da, eu am lansat acest gând în spațiu şi el va învinge.

— Fii mai concret: cum a soluționat mintea ta chestiunea depozitării deşeurilor radioactive?

— Toate aceste deşeuri, concentrate în imensele depozite, vor trebui neîntârziat deconcentrate. Iată ideea mea!

— Deconcentrate? Asta înseamnă dispersarea lor în sute de mii sau milioane de unități mai mici?

— Da, tăticule.

— Simplă, soluția. Mai rămâne totuşi problema număru' unu: unde le depozităm - aceste bucățele mai mici?

— Pe moşiile familiilor, tăticule!

Am rămas mut de uimire să aud aceste argumentări atât de improbabile. Nu mai ştiam ce să spun. Apoi, aproape că am exclamat:

— Bazaconii, Volodea! Ai debitat o prostie!

Am mai meditat câteva minute în liniște și apoi, mai calm, am adăugat:

—E adevărat că, dacă bucățelele radioactive ar fi împrăștiate în diferite locuri, s-ar putea evita o catastrofă globală. Însă, făcând așa, vor fi expuse pericolului milioanele de familii care au ales să trăiască pe propriile moșii. Toți vor să trăiască în locuri pur ecologice.

—Da, tăticule, toți vor să trăiască în locuri curate, ecologice. Dar astfel de locuri au dispărut aproape complet de pe Pământ.

—Taigaua nu este un loc ecologic?

—Taigaua e un loc relativ curat. Dar nu ideal, nu ca cel primordial. Locuri ideale nu mai sunt nicăieri. Norii de prin alte părți ajung și aici, purtând ploi acide. Vegetația, copacii, pe moment încă mai dovedesc că se pot regenera, însă locurile murdare devin, pe zi ce trece, tot mai murdare. Și, pe zi ce trece, acestea sunt tot mai numeroase. Iată de ce nu trebuie să fugim de mizerie, ci, dimpotrivă, să acționăm fără întârziere. „Singuri trebuie să curățim locurile" - așa spune mama.

Din noianul de variante posibile, mintea mea a ales una singură. Alta mai bună nici nu există. Să fie deconcentrate, convertite și adaptate în scopuri pașnice. Pe fiecare moșie să fie dosită câte-o bucățică... Nu-i periculos – așa-mi spune mintea.

—Și pe moșie, unde? Într-o debara, într-un seif? Unde să fie depozitată această capsulă radioactivă? În beci?... Mintea încă nu ți-a spus unde?

—Capsula să fie îngropată în pământ, la nu mai puțin de nouă metri profunzime.

Am analizat această propunere a fiului, incredibilă la prima vedere, și am înclinat tot mai mult să

cred că un sâmbure de raționalitate în ea, totuşi, are. Varianta de păstrare a deşeurilor nucleare propusă de el, elimină cu desăvârşire eventualitatea catastrofelor. Cel puțin a celor de proporții. Cât priveşte, însă, contaminarea moşiilor - şi asta e posibil de evitat; ba mai mult, poate aduce şi beneficii. Oamenii de ştiință să inventeze ceva similar unui micro-reactor sau cine mai ştie ce...

Şi dintr-odată m-a fulgerat un gând. Eh, fir-ar să fie! Chiar aşa! Iacă încă un motiv valid pentru a dezmembra depozitele cu deşeuri radioactive! Banii! Guvernele din lume cheltuiesc sume serioase pentru depozitarea lor. Cu aceşti bani se construiesc depozitele, se salarizează personalul de serviciu şi se finanțează institutele de securitate. Mare parte din aceşti bani e înghițită, nu se ştie de cine. Aşa că, mai bine să le fie dați acelor familii care vor accepta să depoziteze aceste capsule de deşeuri radioactive. Fantastic! În acest fel va fi garantată siguranța şi, pe deasupra, oamenii vor câştiga şi bani din asta!

În momentul de față nu sunt în siguranță nici măcar locuitorii care trăiesc departe de aceste puncte. Când s-a produs incidentul de la *C.E.A.** din Cernobîl, Ucraina, nu au fost contaminate doar teritorii din Ucraina, ci şi din Rusia şi Bielorusia. Norii poluanți au reuşit să poarte contaminarea la sute şi chiar mii de kilometri.

**C.E.A.* (*А.Э.С.: атомная электростанция*) - centrală electrică atomică (n.t.)

În aceste condiții, propunerea fiului meu, chiar și în fază conceptuală - deoarece încă mai necesită aprofundare - merită atenția maximă din partea lumii științifice, a guvernelor și, nu în ultimul rând, a opiniei publice.

Plimbându-mă pe malul lacului, cufundat în meditație, am uitat cu desăvârșire de Volodea. El rămase nemișcat și mă urmărea. Educația de aici nu-i permitea să mi se adreseze înainte ca s-o fac eu. Pentru ei era de neconceput întreruperea gândurilor unui alt om.

Am decis să dirijez discuția spre o altă temă:

—Deci, tu meditezi încontinuu la câte ceva. Ai primit vreo sarcină, vreo îndatorire?...

—Muncă?... Îndatorire?... Eu fac întotdeauna ceea ce vreau. Muncă? Ce ai în vedere prin cuvântul *muncă*, tăticule?

—Munca este o activitate pentru care ești plătit. Sau, ceea ce faci în folosul întregii familii. Când eram așa ca tine, părinții mei m-au pus să îngrijesc iepurași. Și eu i-am îngrijit. Strângeam buruiene pentru ei, îi hrăneam și râneam cuștile. Și iepurii aduceau foloase familiei mele.

Volodea mă ascultă, apoi vorbi pe neașteptate:

—Tata, acum o să-ți vorbesc despre o îndeletnicire pe care mi-am ales-o singur.

—Vorbește-mi!

—Hai cu mine, o să-ți arăt un loc!

„Mac, mac, ga, ga sau super-cunoştinţele pe care le rătăcim

Ne-am depărtat de lac. Volodea mergea înaintea mea. Acum părea oarecum schimbat. Din meditativ şi concentrat devenise vibrant de bucurie. Se răsuci spre mine ţopăind şi vorbi precipitat:

—Eu nu am ţinut iepuraşi, dar am făcut altceva. Nu ştiu cum s-o numesc? Am născut - nu merge. Am creat - nici aşa nu se potriveşte. Aha, mi-am amintit! Voi numiţi asta clocirea ouălor. Aşadar - am clocit ouă.

—Cum adică, ai clocit? Găinile şi, în genere, păsările clocesc ouă.

—Ştiu. Dar eu a trebuit să le clocesc singur.

—Cum aşa? Povesteşte totul în ordine firească!

—În ordine? Bine, uite cum s-a întâmplat.

L-am rugat pe bunicu' să-mi găsească câteva ouă de raţă şi gâscă sălbatică. A bombănit el oleacă la-nceput, dar la vreo patru zile mi-a adus patru ouă mari, de gâscă, şi cinci mai mici, de raţă.

Apoi, tot în ordine: am săpat o gropiță, pe fund am pus puțin bălegar de cerb amestecat cu iarbă, am acoperit totul cu paie și deasupra am depus toate ouăle aduse de bunicu'.

— Bălegarul la ce ți-a trebuit?

— Bălegarul emană căldură și ouăle au nevoie de căldură ca să iasă puișori din ele. Atât dedesubt, cât și deasupra. Deseori a trebuit să stau eu însumi pe ouă. Am acoperit gropița cu burta. În zilele ploioase sau friguroase îl puneam pe urs să stea pe ouă.

— Și nu le-a zdrobit?

— Ursu-i mare, groapa mică. El stătea deasupra, iar ouăle pe fundul gropii. Pe lupoaică am pus-o să stea de pază. De multe ori am dormit lângă groapă, până s-au deschis ouăle. De-ai ști ce frumos e să le privești când se deschid! Nu din toate au ieșit puișori. Din nouă ouă au ieșit două gâsculițe și trei rățuște. Le-am hrănit cu semințe, cu nucușoare măcinate și le-am adăpat. De fiecare dată când le hrăneam, chemam multe animale de pe teritoriul nostru.

— Pentru ce?

— Ca să mă vadă cum îngrijesc puii și să înțeleagă că nu pot să-i atingă, ci, dimpotrivă, că trebuie să aibă grijă de ei. Am dormit lângă groapa în care s-au născut gâsculițele și rățuștele, iar în nopțile reci sau ploioase am chemat și ursul să doarmă cu mine. Puișorii se ascundeau în blana lui pufoasă și stăteau la căldură.

Apoi, împrejurul gropii am înfipt câțiva țăruși și am împletit o îngrăditură de crengi. Deasupra am încropit un acoperiș din crengi uscate. Gâsculițele și rățuștele au crescut și s-au deprins să se depărteze de groapă. Odată mă plimbam prin preajma cuibului și așa,

fără un scop anume, am fluierat: *utiuuu' - utiuuu' - utiuuu'*. Ele au sărit iute din cuib și au venit la mine. Se luau și după urs, dar le-am dezbărat. S-ar fi îndepărtat prea mult de cuib și ar fi putut să piară.

Au crescut fără probleme. Le-am zburătăcit. Apoi le-au dat penele și au învățat să zboare. Eu le-am ajutat; le aruncam în sus și ele învățau. După asta au început să se depărteze în zbor de cuib, dar se întorceau de fiecare dată.

Când a sosit toamna și multe păsări s-au adunat în stoluri pentru a migra spre sud, rățuștele crescute de mine s-au alăturat unui stol de rațe, iar gâștele unuia de gâște și au zburat toate către ținuturile calde. Eu am sperat, adică eram convins în sinea mea, că se vor întoarce. Și așa a și fost. Ah, tăticule, îți închipui ce frumos?

Le-am auzit strigătele: *ga - ga - ga*! Se întorseseră! Am alergat la cuib și am fluierat: *utiuuu' - utiuuu'- utiuuu'*. Le-am ospătat cu semințe și cu miezuri de cedru special măcinate dinainte. Mi-au mâncat din palmă și eu m-am bucurat nespus de mult. La larma lor, animalele din zonă s-au apropiat de cuib și s-au bucurat și ele. Uite că am ajuns! Privește!

Într-un loc dosnic, în mijlocul câtorva tufe de coacăze, zării cuibarul făcut de fiul meu.

—Ai zis că s-au întors, dar nu-i nimeni.

—Nu sunt pentru că au plecat să se plimbe și să mănânce.

Volodea feri crengile și făcu loc de trecut, iar eu am văzut trei cuiburi săpate în pământ. Într-unu' erau cinci ouă nu prea mari, probabil de rață, într-altul, unu' mai mare, de gâscă.

— Ca să vezi, abia s-au întors şi au şi depus ouă. Nu-s cam puține?

— Da! - exclamă emoționat Volodea. — Abia s-au întors şi au depus deja şase ouă. Or să depună şi mai multe dacă le curăț cuibul şi le hrănesc mai des.

Priveam la chipul fericit al copilului şi, pentru că nu înțelegeam motivul bucuriei lui debordante, l-am întrebat:

— Ce te face să te bucuri aşa, Volodea? Eu ştiu că nimeni dintre voi - nici bunicul, nici mama şi nici tu - nu mănâncă ouă. Deci asta nu poate fi o muncă pentru tine, atâta timp cât nu aduce un beneficiu concret.

— Aşa? Dar alții mănâncă ouă. Mai ales oamenii care s-au obişnuit să mănânce de toate, nu numai vegetale. Mama spune că se poate mânca tot ceea ce animalele dau de bună voie.

— Şi îndeletnicirea ta ce rol joacă în toate astea?

— Am gândit că ar trebui născocit ceva care să le permită oamenilor de pe propriile moşii să nu se împovăreze cu munca. Sau să trudească cât mai puțin cu putință. Pentru a le rămâne timp să mediteze. Iar asta e posibil doar dacă noi pătrundem concepția Divină, materializată în lume! Eu îndrăgesc ştiința cunoaşterii gândurilor Divine. Este ştiința cea mai grandioasă, cunoaşterea ei este vitală! De exemplu: să înțelegem de ce El a lăsat ca păsările, toamna să migreze la sud, dar să nu rămână pe meleagurile calde, ci să se întoarcă. M-am gândit mult la asta şi am tras, iată, această concluzie: El a lăsat aşa pentru a-i uşura omului iernatul. Pe timp de iarnă, păsările nu-şi pot procura singure hrana şi de asta zboară. Dar nu rămân la sud, ci se întorc pentru a-i fi de ajutor omului. Aşa a lăsat Dumnezeu. Omul mai trebuie

să înțeleagă încă multe dintre cele concepute de Creatorul nostru.

—Volodea, deci tu propui ca în fiecare gospodărie - sau aproape în fiecare - să trăiască gâște și rațe, care să facă ouă și să-și poarte singure de grijă? Toamna să zboare spre sud, ca apoi, primăvara să se întoarcă?...

—Da. E posibil. Vezi bine, eu am reușit.

—Da, sunt de acord, ai reușit. Totuși, mai există un alt aspect important... O să te necăjesc, probabil, însă e bine să vorbim deschis, să nu treci drept ridicol cu propunerea ta.

—Atunci vorbește-mi deschis, tăticule!

—Există o știință care se numește economie. Eforturile specialiștilor în economie sunt orientate spre găsirea celor mai raționale metode de obținere a produselor, în cazul nostru a ouălor. Pe la noi au fost construite o multitudine de ferme avicole. În aceste ferme sunt crescute foarte multe găini, concentrate într-un singur loc. Găinile fac ouă, care apoi ajung în magazin. Omul merge la magazin și cumpără câte ouă vrea. Totul a fost astfel gândit, încât producerea unui singur ou să necesite cât mai puțin timp și eforturi posibile.

—Ce înseamnă *eforturi*, tăticule?

—Efortul reprezintă suma resurselor investite în producerea unui ou. Se cere o evaluare amănunțită și acțiunile cele mai eficiente.

—Bine, tăticule, o să mă străduiesc să evaluez bine.

—După ce o să-ți faci calculele, o să înțelegi singur. Dar pentru a face asta se cer cunoscute unele date și cheltuielile care intervin. O să încerc să vorbesc cu un specialist în economie.

— Eu pot calcula de pe acum, tăticule.

Volodea se încruntă puțin concentrat și, după un minut, afirmă:

— Minus doi la infinit.

— Ce formulă e asta? Ce arată?

— Rentabilitatea economiei Divine se exprimă printr-un șir infinit de numere. Știința economică a omului contemporan, chiar și din punctul zero, coboară cu două unități.

— E ciudată metoda ta de calcul... și misterioasă. Poți să-mi explici cum ai făcut?

— În calculul de față am stabilit ca punct de referință valoarea zero. Toate cheltuielile susținute de fermele avicole, legate de construcția și întreținerea lor și de livrarea ouălor la magazine, vor fi exprimate prin valoarea minus unu.

— De ce *minus unu*? Cheltuielile trebuie exprimate în ruble și copeici.

— Unitățile bănești sunt mereu relative și schimbătoare. Și, dat fiind că în metodica mea nu sunt prezente, le vom defini pe toate folosind termenul ipotetic *minus unu*. Atâta timp cât cheltuielile există și trebuie calculate pornind de la punctul de referință *zero*, vor fi exprimate prin *minus unu*.

— Aha, și a doua unitate cu minus de unde ai scos-o?

— A doua fixează calitatea, care nu poate fi bună. Condițiile improprii de întreținere și lipsa unei nutriții diversificate depreciază neîndoielnic calitatea ouălor, astfel mai apare o unitate cu minus. Deci, totalul va fi *minus doi*.

— Bine, hai să fie așa. Oricum, și în cazul tău

există pierderi importante de timp. Ia să-mi spui, Volodea, cât timp ai irosit cu clocitul ouălor - după cum tu însuţi afirmi - cu creşterea şi îngrijirea raţelor şi gâştelor?

— Nouăzeci de zile şi nopţi.

— Nouăzeci de zile, aşadar? Toate astea pentru câteva zeci de ouă şi asta abia după un an? Pentru oamenii de pe moşii va fi mult mai raţional să cumpere de la târg puişorii sau să-i scoată singuri cu incubatorul electric, pe timpul iernii, ca în patru-cinci luni aceştia să înceapă să facă ouă. Începând chiar cu al doilea an de viaţă, în ajunul iernii, păsările sunt de regulă sacrificate, deoarece din al treilea an le scade productivitatea. Prin urmare oamenii le taie şi cresc altele. Aceasta-i tehnica.

— Această tehnică cere eforturi interminabile, tăticule. Presupune ca găinile să fie hrănite zilnic, să le fie pregătită hrana pe iarnă şi an de an să fie crescute altele tinere.

— Mda, să fie hrănite şi să fie crescute altele tinere... Cu toate astea, tehnica modernă nu este aşa de laborioasă ca varianta ta.

— Tăticule, cele nouăzeci de zile reprezintă intervalul de timp în care se lansează un program veşnic. Păsările se vor întoarce şi îşi vor creşte singure noile generaţii, le vor educa cum să se comporte cu oamenii şi să se întoarcă pe locurile natale. Aşa vor face milenii de-a rândul. Omul care a demarat acest program îl va lăsa moştenire generaţiilor viitoare... Le va întoarce urmaşilor o părticică din ştiinţa economică Divină. Cele nouăzeci de zile dedicate obţinerii unui ou vor deveni minute într-o sută de ani şi se vor reduce pe an ce trece.

— Şi totuşi, tu, în calculele tale nu ai încorporat

cheltuielile.

—Compensaţia acestor cheltuieli este măreaţă şi nu mai puţin importantă decât produsul oferit de păsări.

—Ce compensaţie?

—Primăvara, când păsările se întorc de pe plaiuri depărtate la căminul lor şi pe imaşurile natale, oamenii se bucură. Această binecuvântată bucurie alungă multe maladii din trupurile lor. Energia va fi de nouăzeci de ori mai intensă atunci când păsările nu numai că se vor întoarce din sud, ci se vor întoarce întins la tine şi, cu larma fericită şi cântul lor entuziast, vor da bineţe ţie şi celorlalte vieţuitoarele din bătătura ta. Cântecele lor nu vor aduce bucurie numai omului, ci întregului spaţiu!

Volodea vorbi inspirat şi încrezător. Ar fi fost o prostie să-l mai contrazic. Aşa că m-am prefăcut că meditez, că fac un calcul în gând. Îmi părea rău că nu aveam chiar nimic ce să-l învăţ pe fiul meu.

Inedite, învăţăturile lui şi educaţia de aici... În faţa mea se află fiul meu natural, dar senzaţia este de ca şi cum s-ar fi aflat un copil sosit de pe o altă planetă sau dintr-o altă civilizaţie. Volodea are o cu totul altă viziune asupra vieţii, o altă filozofie şi viteză de gândire. Calculele le face instantaneu. Şi eu am înţeles că, oricât ai sta în faţa computerului, şi un an întreg de vrei, şi ai face calcule, tot calculele lui vor fi mai exacte. Totul în el pare oarecum inversat, răsturnat. Ori, poate mai precis ar fi să spun: *cât de mult ne-am denaturat noi viaţa?* Esenţa şi menirea ei. Catastrofele sunt toate doar efecte ale acestor denaturări.

Cu certitudine e aşa! Atât de mult mi-aş fi dorit să-i fiu de folos fiului meu, Volodea! Dar cu ce? Şi, puţin dezamăgit, l-am întrebat cu o oarecare nepăsare şi linişte

în glas:

—O să mă gândesc la calculele tale economice, poate că ai dreptate tu. Volodea, tu, aici te joci şi rezolvi tot felul de chestii. Eu aş vrea să te întreb: chiar nu există nimic care să te frământe?

Volodea suspină profund şi răspunse după un timp, oarecum amărât:

—Ei bine, tăticule, am şi eu o mare problemă. Una pe care doar tu mă poți ajuta s-o rezolv.

Acum era Volodea cel abătut, în timp ce eu, dimpotrivă, mă bucuram că el ajunse să aibă nevoie de ajutorul meu:

—Şi care ar fi problema asta a ta, mare?

Marea problemă!

—Ți-aminteşti, tăticule, ultima dată când ai venit aici, ți-am spus că mă pregătesc să ies în lume, când o să fiu mare?

—Da, mi-aduc aminte. Ai zis că vrei să mergi în lume ca să-ți găseşti a ta *fată univers* pe care s-o faci fericită. Că o să creați împreună spațiul în care vă veți creşte urmaşii. Mi-amintesc. Ce s-a întâmplat, ai renunțat la idee?

—Nu, nu am renunțat. Deseori mă gândesc la viitor, la fata mea şi la cuibul nostru. Îmi ilustrez mintal toate amănuntele vieții împreună. Şi cum veți veni voi - tu şi mama - la noi în vizită şi veți vedea visele plăsmuite împreună cum se materializează.

—Şi-atunci, care-i problema? Ți-e teamă că nu o să-ți găseşti fata?

—Nu asta-i problema. Fata o voi căuta și o voi găsi. Hai cu mine, o să-ți arăt o altă poieniță ceva mai mare. Și o să înțelegi, o să *percepi* singur problema mea.

Am mers împreună cu Volodea într-o poiană din vecinătatea poieniței Anastasiei și ne-am oprit chiar în centrul ei. Volodea mă invită să mă așez, își duse mâinile pâlnie la gură și strigă cu forță și îndelung *a – a – a,* în toate direcțiile.

Peste puține minute, prin coroanele copacilor care străjuiau poiana, se declanșă agitația. Câteva veverițe se ițiră pe ramurile copacilor și se adunară ciucur pe unul din cedri. Unele se liniștiră pe crengi, altele, mai sprințare, continuară să țopăie din creangă în creangă.

După alte câteva minute, dintr-un tufiș își făcură apariția trei lupi, se tolăniră la marginea poienii și ne țintuiră cu privirea.

La vreo trei metri de lupi, se aciuă o zibelină. Mai veniră două capre, dar nu s-au așezat jos, ci au rămas proțăpite în picioare, urmărindu-ne. Imediat după asta își făcu intrarea și un cerb. În cele din urmă, în foșnet de crengi, se prezentă și ursul. Se tolăni la marginea poienii, continuând să gâfâie. De pe limbă îi curgea saliva. Probabil că era departe când a auzit chemarea și a trebuit să alerge.

În tot acest timp, Volodea rămase undeva în spate cu mâinile sprijinite pe umerii mei. Se depărtă câțiva pași de mine, adună un mănunchi de iarbă și, întorcându-se la mine, îmi spuse:

—Deschide gura, tăticule! O să-ți dau niște firișoare de iarbă, ca să vadă animalele că te hrănesc cu mâna mea și să nu se mai îngrijoreze de prezența unui străin.

Eu am acceptat şi am mestecat mănunchiul adus de Volodea.

El se aşeză alături de mine, îşi sprijini capul pe pieptul meu şi-mi spuse:

— Mângâie-mă pe creştet ca să se liniştească de-a binelea.

Şi eu l-am mângâiat cu nespusă bucurie pe fiul meu cu păr bălai.

Îşi începu astfel istorisirea:

— Eu am înţeles, tăticule, că Dumnezeu a plăsmuit lumea întreagă ca leagăn pentru fiul Său, pentru om. Vegetaţia, aerul, apa şi norii - toate Le-a creat pentru el. La fel şi animalele... cele care, cu nespusă bucurie, sunt gata să-l slujească pe om. Dar noi am cam uitat ce servicii ne pot aduce ele, care le este chemarea şi menirea şi acum a venit vremea să pătrundem toate astea. Oamenii de astăzi încă mai ştiu care este menirea câinelui - să păzească locuinţa, să caute lucrurile rătăcite sau să menţină ordine în gospodărie. Pisica - să prindă şoareci, dacă aceştia fură merindele. Calul - să care. Însă, o menire are fiecare animal. Şi asta trebuie descoperită! Eu am încercat să dau de rostul acestor animale, care acum stau şi îmi aşteaptă porunca. Mă ocup de ele deja de trei ani, căutând să-i definesc menirea fiecăruia. Uite un exemplu: ursul are labele foarte mari şi robuste. El ar putea să sape gropi pentru pivniţe, ar putea depozita proviziile acolo şi, la urmă, să le acopere. Să scoată mierea din stup...

— Da, ştiu, Volodea. Anastasia mi-a povestit că în trecut, urşii erau ţinuţi în bătătură pentru forţa lor de muncă.

— Şi mie mi-a spus. Tu priveşte ce am reuşit să-l

învăț să facă!

Volodea se ridică în picioare și își întinse mâna dreaptă spre urs. Animalul se concentră atât de tare, încât încetă aproape să mai respire. Când Volodea a bătut cu palma pe un picior, ursul cel uriaș făcu câteva salturi și se tupilă la picioarele lui. Volodea se ghemui lângă capul enorm al fiarei, îl pălmui ușor și îi scărmănă o ureche. Ursul mormăia de plăcere. Apoi, Volodea se ridică. Odată cu el a sărit și ursul în picioare și l-a urmat.

Volodea se deplasă spre hatul poienii. Acolo găsi un ram uscat pe care îl împlântă în pământ la vreo zece metri de unde stăteam eu. Se întoarse la marginea poienii, se apropie de un pui de cedru de vreun metru înălțime și-l atinse cu mâna. Bătu de două ori din palme și ursul alergă spre cedru și îl adulmecă. După asta urmă ceva de necrezut!...

Am urmărit scena împreună cu Volodea, întinși pe iarbă.

Ursul adulmecă puțin cedrul și se îndepărtă de ca și cum ar fi luat măsura. Alergă între cedru și locul în care Volodea tocmai împlântase crenguța uscată și scrijeli cu labele anterioare locul în care era înfiptă crenguța uscată.

Munci cu vânjoasele-i labe înzestrate cu gheare și, în câteva minute, reuși să sape o groapă cu diametrul de circa optzeci de centimetri și adâncimea de circa jumătate de metru. Își admiră lucrarea vârându-și capul în groapă și, probabil, adulmecând.

Pe urmă alergă la puietul de cedru indicat de Volodea și scormoni pământul dimprejurul lui. Imediat ce mântui de săpat groapa de forma unui tranșeu, se propti pe labele din spate lângă cedru, își vârî labele din față în tranșeu și trase afară puietul laolaltă cu o brazdă

consistentă de pământ. Se ridică pe labele dinapoi și cără, ajutând-se de cele dinainte, cedrul cu brazda de pământ la groapa săpată în prealabil. Se apropie și cu o deosebită grijă, coborî brazda în groapă. Brazda era mai lungă cu vreo cincisprezece centimetri decât groapa. Ursul se feri într-o parte și cântări situația. Scoase din nou afară cedrul, îl așeză alături și lărgi groapa, după care-l așeză la loc. De data asta totul era *la normă*.

Se îndepărtă iarăși și, iarăși, își admiră munca. Satisfacția îi era tipărită pe chip. Se apropie de cedrul proaspăt plantat și presără pământ peste crăpăturile apărute între brazda în care puietul de cedru își avea rădăcinile și marginile gropii proaspăt săpate. Greblă pământul și îl nivelă, presând și bătătorind cu labele țărâna dimprejurul copăcelului abia sădit.

Scena asta mi s-a părut destul de interesantă, cu toate că avusesem deja ocazia să văd veverițele cum îi aduceau Anastasiei bureți uscați și nucușoare de cedru, cum se jucau lupii cu ea sau cum o apărau de câinii vagabonzi.

Sunt convins că multă lume a avut ocazia să urmărească dresurile de animale pe la spectacolele de circ. Nu mai puțin, cățeaua mea, *Kedra,* răspunde cu mare plăcere la multe comenzi.

Ceea ce se întâmpla aici, în poiana din taiga, semăna, la prima vedere, cu reprezentațiile de circ, doar că toate astea nu se desfășurau în arena împrejmuită cu plase înalte, ci într-un ambient natural, iar protagonistele nu erau animale ferecate în cuști strâmte de circ, ci animale libere sau, cum le mai numim noi, sălbatice. Pentru noi sălbatice, pentru fiul meu prietene și ajutoare – ca pentru noi cele domestice.

Între toate astea exista o diferență izbitoare și misterioasă.

Devotamentul animalelor domestice mai poate fi atribuit și faptului că omul le hrănește, le adapă și le oferă adăpost. La fel și în cazul circului: la aceste spectacole, după fiecare truc realizat cu succes, dresorul încurajează leul sau tigrul. Scoate dulciuri dintr-un săculeț atârnat de un baston sau din buzunar și le dă fiarelor.

Animalele de circ își petrec viețile în cuști, fiind private în acest fel de posibilitatea de a-și procura singure hrana. Prin urmare, sunt absolut dependente de om. Aici, în schimb, animalele sunt pe deplin libere și își găsesc singure hrana și adăpostul prin taiga. Dar chiar și așa, tot vin la chemarea omului! Și nu numai că vin, ba chiar aleargă mulțumite și chiar fericite la semnul omului, pentru a-i îndeplini poruncile. De ce? Și pentru ce? Volodea nu-i dă nimic de mâncare ursului și, totuși, acesta părea mult mai fericit decât animalele de circ când își primesc bucățica mult jinduită.

Ursul care abia plantase copăcelul la porunca lui Volodea, se legăna de pe o labă pe alta, îl țintea cu privirea pe copil și aștepta să mai facă, dacă era necesar, ceea ce tocmai terminase de făcut sau să îndeplinească o nouă sarcină. Pentru mine era ceva inedit să văd cât de mult ținea acest enorm urs de taiga să mai facă ceva pentru om. Pentru copil!

Volodea nu-i mai dădu nicio comandă ursului. Cu un gest îl invită la el, îl apucă cu mânuțele de blana de pe bot, îl zgâlțâi ușor, apoi îl mângâie și-i spuse: „Tu ești fain, nu ca și căprițele!". Ursul mormăi satisfăcut, era în culmea fericirii.

Anastasia spunea: „De la om poate iradia o

energie binefăcătoare, invizibilă. Această energie îi este necesară fiecărei viețuitoare tot atât de mult cât și aerul, soarele sau apa. Lumina soarelui este doar o reflecție a măreței energii emanate de oameni."

Știința noastră a descoperit o gamă întreagă de energii. A reușit până și să-și producă singură energia electrică, să fisioneze atomul și să fabrice bombe. Dar cum și cât de mult s-a mișcat știința noastră în direcția cea mai importantă - în studiul energiei emanate de om? Și există, în genere, o știință implicată în studiul acestei energii și a posibilităților ei? A aptitudinilor omului în ansamblu și a menirii lui pe lumea asta și în Univers?...

E posibil ca cineva anume, prin orice mijloc imaginabil, să încerce să împiedice ființa umană în procesul de auto-cunoaștere? Să i se pună piezіș...

Nu este posibil! E absurd ca menirea omului să fie aceea de a rătăci ani întregi prin cazinouri sau baruri cu un păhăruț de vodcă în mână! Sau să-și irosească anii vieții la casele de marcaj ale magazinelor sau ca manager în birou. Și nici măcar top-modelul, președintele sau cântărețul de estradă nu înclină spre menirea primordială a omului.

Însă tocmai aceste profesii moderne, câștigatul banilor și toate acele *ceva*-uri, par a fi importante în viața omului. Despre astea tratează cea mai mare parte a filmelor și transmisiunilor tv... Doar asupra esenței existenței nu se meditează niciodată. Omul este îndobitocit.

Să nu fie tocmai asta pricina tuturor războaielor de pretutindeni? Și că Pământul devine tot mai murdar?! Că oamenii, tot mai dezorientați, se îmbată cu vodcă și se droghează!?

Cine să oprească harababura asta de pe Pământ? Ştiinţa? Ştiinţa tace! Religia? Care din ele? Unde sunt rezultatele? Sau, poate că ar trebui să chibzuiască fiecare în dreptul său? Singur! Să judece! Dar, ca s-o facă, ar trebui să gândească. Când, de vreme ce viaţa noastră nu-i altceva decât o continuă rutină?

Până şi o tentativă de a raţiona pe tema esenţei existenţei umane este sufocată din faşă.

Vrei să vinzi reviste cu corpuri nude voluptoase? Poftim! Vrei să savurezi perversiuni sexuale? Poftim! Vrei să tratezi şi să ilustrezi perversiunile maniacale ale sceleraţilor? Poftim! Vrei să scrii şi să propagi în eter informaţii despre prostituţie? Da', poftim!

Toate astea, în timp ce pe tema esenţei existenţei umane şi a menirii sale se discută tot mai puţin. Temă din ce în ce mai prohibită!

Mi-am întrerupt firul gândurilor şi m-am uitat la fiul meu. Stătea întins pe iarbă alături de mine şi mă privea cu luare aminte. Sigur ar fi dorit să-mi mai arate câte ceva, aşa că l-am întrebat:

— Ce i-ai spus ursului despre capre, Volodea?

— Nu reuşesc nici în ruptul capului să le pătrund menirea.

— Dar, ce-i de înţeles? E evidentă menirea caprelor: să dea lapte pentru oameni.

— Da, lapte. Dar şi ele pot fi dresate să facă ceva.

— Ce? Şi cu ce folos?

— Eu le-am urmărit. Caprele sunt capabile să cojească trunchiurile copacilor şi a cioturilor. Şi să mănânce crenguţe din tufişuri. Dacă ar fi ţinute în gospodărie, ar vătăma plantele. Dar ca să nu facă asta, eu mă chinui să le-nvăţ cum să tuşineze gardul verde din

gospodării.

—Să tușineze?

—Da, tăticule, să tușineze. Oamenii tund gardurile vii, fac din ele pereți drepți sau tot felul de forme. Mie mi-a vorbit bunicul despre asta; se cheamă amenajare peisagistică. Dar căprițele nu înțeleg ce vreau eu de la ele.

—Şi cum vrei să le înveți?

—Hai să-ți arăt.

Volodea luă o sfoară împletită din fibre de urzică, lungă de trei metri, legă un capăt de un copac potrivit de mare și întinse sfoara trecând-o printr-un tufiș. Cu un gest le chemă la el pe cele două capre, le mângâie, foșni cu mâna tufișul și apoi mușcă el însuși o crenguță. Le-a spus ceva caprelor după care, acestea s-au dat dibace la ronțăit crengile tufișului. Când au ajuns la punctul delimitat de sfoară, Volodea balansă de câteva ori sfoara și scoase un sunet de nemulțumire. Caprele s-au oprit pentru o clipă, și-au ridicat boturile și l-au privit contrariate pe Volodea, însă mintenaș și-au reluat rumegatul crengilor, fără să se sinchisească câtuși de puțin de sfoară.

—Uite, tăticule, că nu reușesc. Caprele nu mă înțeleg. Ar trebui să tundă tufișul la fir cu sfoara...

—Da, văd. Asta ar fi problema ta?

—Nu asta e problema mea cea importantă. Altceva mă frământă.

—Ce?

—Probabil ai remarcat cu câtă bucurie au alergat animalele la chemarea mea.

—Da, am văzut.

—De mai mulți ani stau printre ele și s-au

obişnuit cu mine. Numai cu mine. Vor să-mi stea în apropiere şi aşteaptă mângâieri doar de la mine. Când o să plec în lume, or să tânjească după mine. Se vor mâhni că nu mai vine omul la ele, că nu le mai cheamă şi nu le mai cere nimic. Pentru mine, acum este evident că raportul cu omul şi slujirea lui, au devenit esenţa existenţei lor.

— Anastasia nu ar putea să stea cu ele?

— Mama e în ambientul ei, are animalele ei, cu care s-a împrietenit. Este ocupată şi nu are vreme pentru toate. Pe acestea le-am ales eu şi doar eu am avut grijă de ele timp de mai mulţi ani, spuse Volodea arătând spre animalele care, ca şi până atunci, stăteau pe marginea poienii. De mai bine de trei ani mă tot ţin de capul bunicului să stea în preajma mea când mă aflu printre ele. Mai bombăne el, dar stă tot timpul cu mine. Însă adineaori m-a anunţat că nu îmi poate lua locul.

— De ce?

— „Dresura nu mă ispiteşte aşa de tare ca pe tine" - mi-a răspuns el mormăind neîmpăcat. — „Nu ar fi trebuit să dedici atât de mult timp fiecăruia în parte!" Şi: — „Ce ţi-a trebuit să le răsfeţi atâta?"

El susţine că animalele astea nu mă privesc doar ca pe stăpânul, ci şi ca pe copilul lor, deoarece cele mai bătrâne m-au văzut crescând şi m-au dădăcit. Şi că, în genere, am comis unele erori pe care acum trebuie să le îndrept singur. Dar cum să fac de unu' singur? E prea târziu.

M-am uitat la animalele rămase pe marginea poienii, care, din cât se putea înţelege, aşteptau de la Volodea o altă poruncă sau altceva de făcut, şi am înţeles că îi vor duce dorul. La fel cum îmi duce dorul mie,

cățeaua *Kedra*, când părăsesc casa de la țară pentru câteva zile sau săptămâni. Are cușcă călduroasă, e dezlegată și liberă să se plimbe pe imaș, prin pădure sau prin sat. Vecinul meu o hrănește în fiecare zi. Îi prepară terci și îi dă oase. Totuși, într-unul din rânduri, vecinul mi-a povestit: „Jinduiește după dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici. Deseori stă șezută în fund și i se preling ochii pe drumul pe care vă întoarceți dumneavoastră. Adesea chelălăie." Când mă întorc, *Kedra* aleargă cu botul înainte, mi se gudură la picioare și, uneori, împinsă de noianul de sentimente, sare să mă lingă pe față, mânjindu-mi hainele cu labele. Și nu știu cum s-o învăț să-și stăpânească emoțiile.

Însă aceste animale tolănite aici, în pădure?... Ne-au studiat silențioase și aparent calme tot timpul cât am discutat. Ce așteptau? Că doar nu le pune nimeni să stea și să aștepte cine știe ce poruncă de la om...

Oh, Doamne!...

Un gând strălucitor mi-a zguduit întreaga ființă. Nu numai acestea din taiga, de pe marginea poienii... Toate animalele de pe Pământ au o menire a lor și așteaptă un contact cu făptura cea mai măreață de pe planetă – cu Omul! Toate au fost lăsate ca să-l sprijine pe om să-și îndeplinească prea înalta-i misiune. Ca tot ceea ce este viu pe Pământ, și ele au fost date de Dumnezeu ca să-l ajute pe om în realizarea măreței misiuni... Însă omul?...

M-am uitat la animalele rămase pe marginea poienii și am gândit: „Într-adevăr, fiul meu are o problemă serioasă; nu o să poată abandona așa, netam-nesam, bestiile. Totodată, nu-și poate trăda nici visul la fata cu care să-și creeze Spațiul de Iubire."

— Hm, Volodea, asta chiar că-i o problemă! Şi, din câte s-ar părea, fără ieşire. S-ar părea că te-ai poticnit, i-am zis eu.

— Există o singură ieşire, tăticule, dar nu e în puterile mele.

— Atunci în ale cui?

— Doar tu poți rezolva problema asta.

— Eu? Cum? Ce pot face eu în acest caz, fiule?

Există o ieşire

— Eu cred că dacă vrei, tu mă poți ajuta, tăticule, vorbi încet Volodea.

— Tu zici? Şi ce să fac eu? Că nu înțeleg nimic... Tu crezi, dar eu nu ştiu cum...

M-am aşezat pe iarbă. Volodea rămase în picioare în fața mea şi mă privea țintă şi implorator în ochi. Buzele-i îngăimau nişte sunete nedesluşite. Judecând după mişcarea buzelor, repeta un singur cuvânt. Şi fără să-şi ia privirea de la mine, spuse răspicat:

— O surioară! Te rog frumos, tăticule, tu şi mama faceți-mi o surioară! O s-o îngrijesc şi o s-o educ eu singur. Ele mă vor ajuta. Nu o să vă distragem de la treburile voastre. O să grijesc eu de ea, numai să se ridice oleacă. Şi o să-i explic tot. Ea o să rămână aici cu animalele mele. Faceți-mi o surioară, tu şi mama, tăticule! Se înțelege, dacă nu eşti bolnav... sau obosit. Şi, bineînțeles, dacă poți. Bunicul mi-a spus că datorită stilului de viață pe care-l duc, a aerului viciat şi a apei infectate, bărbații din lumea voastră se îmbolnăvesc des şi îmbătrânesc repede. Tu ai abia puțin peste cincizeci de

ani, dar dacă eşti obosit... Şi dacă ţi-ai irosit puterile... Atunci, eu doar în trei zile... Doar trei! Eu am predispus totul. Îţi vor reveni multe din puterile pierdute.

Volodea era vizibil agitat. L-am întrerupt:

— Aşteaptă, Volodea, linişteşte-te! Da, e adevărat, sunt puţin obosit, dar cred că se mai găsesc puteri. Nu aici e hiba. În principiu, eu sunt de acord ca tu să ai o surioară, numai că, vezi, ca un copil să vină pe lume, e nevoie de dorinţa comună a ambilor părinţi.

— Eu sunt convins, tăticule, adică ştiu cu certitudine că mama nu o să refuze să mai aveţi un copil. Dacă tu te-nvoieşti, ca să nu mai pierdem vremea, hai să începem chiar acum să ne pregătim pentru venirea pe lume a surioarei mele. Eu ştiu cum se face. Am studiat şi bunicul m-a ajutat mult. Am aranjat tot şi am făcut toate preparativele. Trei zile şi trei nopţi vei rămâne doar cu mine. Să nu te gândeşti niciunde şi să nu te laşi abătut de nimic. Forţele şi energia din tine se vor întoarce.

— De unde ştii tu că acum nu am îndeajuns de multă forţă, Volodea?

— Eu ştiu că ai, dar o să fie şi mai multă!

— De acord, o să rămân trei zile cu tine. Dar, mai întâi hai s-o înştiinţăm pe mama.

— O să-i explic eu. O să-i spun că avem ceva de făcut împreună. Nu se va împotrivi şi nu va obiecta.

— Bine, atunci, începem?

Eram nespus de intrigat să văd ce a putut pregăti fiul meu, ca eu, doar în trei zile, să-mi recapăt atât de multă energie şi forţă! Vreau să spun de la-nceput că procedurile pregătite de el ar putea să pară puţin ciudate, însă senzaţia trăită în cea de-a treia zi îmi vine greu s-o descriu prin cuvinte sau din condei. Să vă spun că am

întinerit cu zece, douăzeci de ani? Nu merge! La față poate că da, cu vreo cinci ani, însă în interior... Era ca şi cum totul ar fi funcționat într-un mod cu totul nou. Am simțit forțe noi. Parcă se schimbase lumea împrejurul meu!

Reîntinerirea

Execuția număru' unu

Imediat după acceptul de a mă supune procedurilor terapeutice propuse de fiul meu, Volodea porunci animalelor să lase poiana. Mă apucă de-o mână şi alergarăm amândoi spre lac. Pe drum ne oprirăm de vreo câteva ori. Volodea, din loc în loc, adună niscaiva firişoare de plante şi făcu cocoloaşe din ele. Când erau gata, mi le dădu să le mănânc. Şi eu le-am mâncat.

În câteva minute a început să-mi curgă nasul, apoi am vomitat. Am vomitat atât de violent, încât am gândit că dau afară tot sucul gastric din stomac. Eu vărsam de nu reuşeam să articulez un cuvânt, dar Volodea îmi explica:

—Asta-i bine, tăticule, nu-ți fie teamă. E bine. Dă afară toate mizeriile! Rămâi curat! Aşa se procedează în caz de intoxicație.

Nu eram în condiția de-ai putea răspunde, însă am gândit în sinea mea: „În caz de intoxicație, da! Numai că atunci, ori iei nişte medicamente care să-ți inducă greața şi voma, ori nişte laxative, cum ar fi, bunăoară, uleiul de ricin. Dar de ce toată această *execuție*? Că nu eram intoxicat!"

Volodea, ca şi cum mi-ar fi auzit întrebarea nepusă, îmi explică:

— Tu nu ești intoxicat - e evident - tăticule, dar consumi alimente care nu-s departe de a fi otravă. Așa o să iasă tot răul din tine.

Abia-abia se ostoise voma, cursul nasului și lăcrimarea abundentă, că a venit și diareea. De vreo cinci ori a trebuit să fug în tufișuri. Toate astea au ținut vreo două ore. După aceea m-am simțit mai ușurat.

— Te simți mai ușurat acum, tăticule?

— Da, am încuviințat eu.

Execuția a doua

Volodea mă luă iar de mână și alergarăm împreună. Ajunși pe malul lacului, mă invită să mă spăl și să mă scald puțin. În timp ce ieșeam din apă, l-am văzut scoțând din pământ o ulcică cam de-un litru jumătate.

— Acuma trebuie să bei apa asta. E apă moartă. Se cheamă așa, deoarece conține foarte puțini microbi. Apa asta nu se poate bea în prezența aerului viciat, însă aici aerul e curat, așa că poți bea apa moartă. Îți va clăti organele interne, ți le va curăța, multe bacterii și microbi vor fi evacuați din organism. Bea cât poți de multă. Când golești ulcica, îți dau alta plină, tot cu apă moartă. După ce-o bei și pe-a doua, o să-ți dau încă una. În acest fel, toate bacteriile și microbii necesari se vor regăsi în proporții ideale.

De la ei am aflat că apa moartă înseamnă apa cu un conținut minim de bacterii, care se găsește la mare adâncime sub pământ. Așadar, cred că și apa noastră minerală, îmbuteliată, este moartă. Și cred că noi,

îndeobşte, bem doar apă moartă. Din asta se trag toate afecţiunile, gen disbacterioza, de care suferă copii noştri, cu precădere nou-născuţii.

Apa vie este apa de suprafaţă, din pârâuaşele sau iazurile curate. Acolo, în inima taigalei, încă se mai găsesc astfel de locuri.

Totodată, vreau să mai spun că bunicul Anastasiei mi-a explicat mai târziu că apa de izvor, băută direct de la sursă, nu poate fi considerată apă vie. Pentru ca ea să *prindă viaţă,* trebuie să stea circa trei ore într-un recipient de lut sau de lemn, cu gură foarte largă: „Apa vie trebuie să absoarbă lumina soarelui. În prezenţa soarelui, în apă iau naştere organismele necesare vieţii omului, pe care voi le numiţi bacterii şi microbi."

După asta, apa trebuie să rămână trei ore la întuneric. Abia atunci poate fi băută ca apă vie.

Execuţia a treia

—Tu să bei, tăticule, ori de câte ori îţi e sete. Între timp, trecem la următoarea procedură. Toate aceste şedinţe curative, oamenii din lumea murdară ar trebui să le facă nouăsprezece zile în şir sau, şi mai bine, treizeci şi trei - aşa a spus bunicul. Dar, fiindcă tu nu ai atâta timp, eu am restrâns totul la trei zile. Ne vom descurca şi aşa. Hai, te duc într-un loc, acolo am pregătit ceva.

Ne-am depărtat cam o sută de metri de lac şi acolo, printre copaci, am zărit o laviţă aşternută cu fân.

Lângă laviţă se vedeau patru funii împletite, cred, din fibră de urzică sau din lână. Un capăt al fiecărei funii se termina cu un laţ, celălalt era legat de un copac.

M-am întins pe lavița cu fân. Volodea ancoră lațurile de mâinile și picioarele mele și tensionă ușor funiile cu niște vergeluțe, până ce, literalmente, mă răstigni. Încheieturile au început să-mi trosnească. Întinse încă o idee sforile și spuse:

—Tata, trebuie să stai întins așa măcar o oră pe burtă și una pe spate. În această vreme, ca să treacă altfel timpul și să tragi și foloase, o să-ți fac un masaj reconfortant. Tu relaxează-te sau dormi, de vrei.

Această procedură am repetat-o ajutat de fiul meu, câte două ore pe zi, timp de trei zile.

După cum avea să-mi explice mai târziu bunicul Anastasiei, acest exercițiu de reabilitare asigură o îmbunătățire a lubrifierii încheieturilor. Face foarte bine persoanelor în etate. De asemenea, mai poate determina o creștere în înălțime, deoarece, în această poziție, se îndreaptă coloana. Cel mai important efect rămâne, totuși, lubrifierea încheieturilor.

Să judecăm puțin: noi mergem, alergăm sau facem exerciți fizice în sălile de gimnastică, unde pompăm mușchii. Toate, sau aproape toate aceste exercițiі generează un stres excesiv al încheieturilor. Aici, însă, dimpotrivă, încheieturile se relaxează.

La fiecare din aceste ședințe de extensiune, Volodea îmi făcea câte un masaj. În ziua a doua, m-a uns cu un suc sau un extract dulceag, pe corp. Asta a atras pe mine o mulțime de insecte. Dar știam deja, de la Anastasia, că acestea îmi curățau porii pielii. În condițiile noastre, porii pielii îi putem curăța doar la saună, cu măturicea de stejar. Sub efectul aburului din saună, pielea transpiră și, în acest fel, porii se desfundă.

În intervalele dintre ședințele de extensiune, am

făcut tot felul de exerciţii: am alergat, am înotat şi am făcut tracţiuni la bară fixă pe crengi de copaci. Volodea mă punea de trei ori pe zi să stau în mâini, cu capu-n jos, atâta cât rezistam. Iar eu am stat, sprijinindu-mi picioarele de trunchiul unui copac. Şi această procedură, ca şi celelalte, era destul de interesantă deoarece, stând în această poziţie, foarte mult sânge defluieşte spre faţă şi o tensionează, contribuind la eliminarea ridurilor.

În toate aceste trei zile am băut doar lapte şi ulei de cedru şi am mâncat doar polen de flori, fructe şi câţiva (puţini) bureţi uscaţi (toate, de fapt, alimente pe care le găsim uşor şi în condiţiile vieţii moderne). Tot timpul cât am urmat procedurile propuse de fiul meu, m-am forţat mintal să le adaptez condiţiilor noastre de viaţă şi am ajuns la concluzia că toate se pot aplica cu bune rezultate şi acasă. În scopul purificării organismului se poate recurge şi la produsele farmaceutice, la diuretice sau la ajunare. Apa moartă nu-i greu de procurat - toată apa din sticle e moartă. Iar apa vie s-ar putea procura - doar să găseşti pe undeva un izvoraş curat!

Efectul însănătoşirii este imediat.

O procedură misterioasă

În setul de proceduri propuse de fiul meu a intrat şi una misterioasă care, în condiţiile noastre de viaţă, ar fi problematic de efectuat.

Eu o s-o descriu amănunţit, în speranţa că se va găsi cineva care s-o descoase şi să ne explice şi nouă cum se poate aplica în condiţiile contemporane. Iată în ce constă...

De trei ori pe zi - dimineața, înainte de prânz și pe la trei după amiază - Volodea îmi dădea să beau un extract vegetal preparat de mâna lui.

De fiecare dată când venea vremea să-l iau, Volodea alerga la ascunzătoarea lui, dintr-o groapă scotea un urcioraș și-mi dădea să beau, dar nu mai mult de o înghițitură. Când mi l-a dat prima oară, mi-a spus:

—Bea asta și înregistrează mintal volumul înghițiturii. După ce bei, întinde-te pe iarbă. Eu o să ascult cum îți bate inima.

Eu am luat o înghițitură și m-am întins pe iarbă. Volodea mi-a pus mânuța pe piept și a rămas nemișcat. Peste câteva momente am simțit niște furnicături și văpăi de căldură în mai multe puncte ale corpului. Inima îmi bătea mai intens. Nu mai des. Senzația era că mușchii cordului s-ar fi destins normal, însă se contractau mult mai rapid, pompând sângele cu mai multă forță.

Mai târziu aveau să-mi explice specialiștii că, în cazul unei circulații mai intense a sângelui, în anumite părți ale corpului - acolo unde vasele capilare sunt obstrucționate - se pot face simțite simptome de căldură sau furnicături.

Volodea ascultă câteva minute bătaia inimii, apoi declară:

—Totul e în ordine, tăticule, inima ta suportă o înghițitură și mai mare. Dar, mai bine să nu riscăm. Data viitoare o să iei tot o înghițitură mică.

L-am întrebat care este rostul acestui extract și din ce e făcut. El mi-a răspuns:

—Este un macerat vegetal care îți va întoarce multe forțe și te va ajuta la vindecarea bolilor, dacă acestea există. Însă, cel mai important, în tine se

regenerează o determinată forță și ia naștere o nouă energie - ambele tot atât de necesare la nașterea surioarei mele.

—Tu consideri că nu am îndeajuns?

—Poate că ai îndeajuns, dar acum, cu siguranță, forțele în tine vor fi mult mai multe și energiile se vor afla toate într-un echilibru ameliorat.

—Vor rămâne așa pe viitor sau le voi irosi odată cu nașterea copilului?

—În vederea procreării altor copii, va trebui să bei din nou acest extract. Ele fac la fel de fiecare dată.

—Ele, cine?

—Zibelina și alte animale. Eu am urmărit doar un mascul de zibelină. Bunicul m-a învățat când, în ce moment al zilei și cât timp anume să-l urmăresc.

—Bunicul de unde le știe pe toate astea?

—Tăticule, bunicul nostru deține toate acele cunoștințe pe care le dețineau măreții preoți-înțelepți. Chiar și pe acelea uitate de preoții contemporani sau necunoscute cu mii de ani în urmă. Preoții foloseau acest extract înaintea procreării copiilor și înaintea morții, pentru a deveni imortali.

—Ce înseamnă *înaintea morții, pentru a deveni imortali*?

—Toată lumea trebuie să creadă că au murit. În realitate, ei doar își schimbă trupurile și se reîncarnează instantaneu, păstrând toate cunoștințele și informația. Nu numai ei sunt apți de a se reîncarna instantaneu. Însă puțini sunt cei care pot păstra și informația. Iată de ce renaște omul și este constrâns să cunoască din nou viața, să învețe totul de la capăt, fără să aibă oportunitatea de a compara lumea de ieri cu cea de azi. Iată de ce rătăcesc

oamenii prin viaţă. Fiindcă nu o cunosc şi fiindcă nu mai posedă sentimentele care să-i facă să se simtă asemănători lui Dumnezeu.

— Aşadar, bunicul a conservat toată această informaţie?

— Da, tata. Bunicul nostru este un preot măreţ şi înţelept. Pe lume mai trăieşte doar un singur om în măsură să-l întreacă - incomensurabil de mult - pe bunicul.

— Unde trăieşte el acum - acest cel mai puternic şi înţelept om? Tu ştii? Cu siguranţă, el e preotul suprem.

— Este mama-Anastasia, tăticule!

— Anastasia? Cum şi de unde posedă ea mai multe informaţii chiar decât străbunicul?

— Bunicul susţine că volumul prea mare de informaţii, pe el îl încurcă, şi că este posibil să-i mai scape câte ceva, însă pe mama, asta o deranjează câtuşi de puţin, deoarece ea nu înmagazinează nicio informaţie.

— M-ai încurcat de-a binelea. Ba ştie mai multe, ba nu deţine nicio informaţie...

— Nu m-am exprimat eu bine, tăticule. Mama-Anastasia deţine toată informaţia... Ea deţine foarte multă informaţie, însă a comprimat-o în sentimente. Şi la momentul oportun, în numai o clipă, poate recepţiona atât de multă informaţie, încât mintea bunicului s-ar putea chinui o zi sau chiar două ca s-o prelucreze.

— Nu înţeleg eu aşa bine ce spui, dar sună interesant. Continuă! Dar tu? Devreme ce te sfătuieşti tot timpul cu bunicul, înseamnă că nu deţii nicio informaţie din trecut?

— Dat fiind că-i cer sfatul, înseamnă că nu am.

— De ce? Reiese că, din punct de vedere

intelectual, nu ajungi la nivelul lor. Al bunicilor. Ce spun ei vizavi de asta? Sunt convins că bunicul tău aruncă vina pe mine.

— Bunicul nu spune așa ceva.

— Dar mama? Ea ce spune?

— Am întrebat-o pe mama de ce eu știu mai puțin decât străbunii mei, decât ea și decât tine, și ea mi-a răspuns: „Toate adevărurile Universale, fiul meu, și toate informațiile vremurilor primordiale, i-au fost dăruite fiecărui om, fără nicio tăinuire. Nu toți oamenii pot să le-nțeleagă și să le accepte, deoarece țelul vieții și aspirațiile sufletelor lor nu corespund aspirațiilor Universului. Omul este liber, volnic în toate, iar făgașul, și *ne-Universal** poate să și-l aleagă. Totodată și Dumnezeu este liber când, cum și cui să-i dea povață. Tu nu te-ntrista că-ți lipsesc cunoștințele. Cunoaște-ți visul și crede în el. Vei primi totul din plin, atunci când creația de visu-ți zămislită, destoinică se va dovedi."

— Așa... Tu ce-ai înțeles din cuvintele ei?

— Am înțeles că în clipa în care visele și țelul vieții mele vor prinde formă în detaliu, toate cunoștințele utile materializării lor vor apărea de la sine.

— Dar, pe moment, vei continua să-i ceri sfaturi bunicului?

— Da. Lui, mamei și ție. Bineînțeles că voi face eforturi să meditez și să înțeleg.

— Așadar, dacă am înțeles bine, și extractul acela vegetal pe care mi l-ai dat în toate aceste trei zile, tot de la bunicu' l-ai aflat?

**ne-Universal* - aici cu sensul de incompatibil cu principiile universale (extra-universal) (n.t.)

— Pot să-ți spun toată rețeta, tăticule.

— Spune-mi-o!

— Pentru această rețetă e nevoie de plante de taiga. Ca să aflu ce plante și în ce proporții să adun, am urmărit un mascul de zibelină timp de trei zile și trei nopți. Un viitor tată. Bunicul mi-a spus că perechea lui nu-l primește dacă nu-i pregătit. Eu l-am urmărit ca să văd ce paște în zilele dinaintea împerecherii și în ce moment exact al zilei o face. Deoarece și momentul e la fel de important. Am cules din toate plantele din care a mâncat masculul de zibelină, dar în cantități mult mai mari, că, deh, tu ești mult mai mare decât el.

Toate aceste plante le-am cules în câteva tranșe, le-am pus într-o piuă și le-am pisat până ce am obținut un suc. Am făcut-o nutrind numai gânduri frumoase și plăcute pentru tine, tăticule, pentru mămica și pentru viitoarea mea surioară. Turta rezultată prin presare am pus-o într-un urcior de lut, peste ea am vărsat ulei de cedru care a format o peliculă deasupra și-apoi am legat urciorul la gură. Când tu l-ai băut și inima ți-a luat-o la galop, am înțeles că-l făcusem bine.

Îl ascultam pe fiul meu și gândeam: „Este evident că nu mulți ar putea studia un samur în ambientul lui natural, dar, fără îndoială, mulți oameni ar putea urmări pisica sau cățelul, pentru a vedea ce plante mănâncă.

Pentru a se înțelege asta, animalele trebuie duse în pădure și acolo urmărite cum se comportă și, dacă e posibil, ce plante mănâncă."

Mă interesa în mod deosebit rețeta propusă de Volodea, deoarece doar în trei zile cât am luat-o, efectul a fost remarcabil. Ce să mai spun de cura completă de nouăsprezece sau treizeci și trei de zile, despre care se

vorbeşte aici?! Înseamnă că, după o cură integrală, asociată celorlalte proceduri, omul s-ar putea vindeca cu adevărat de multe maladii, ar încetini procesul de îmbătrânire al organismului şi, într-o oarecare măsură, ar întineri chiar. Repet: practica a doar trei zile de cură confirmă aceste rezultate.

În paralel mai există şi înțelepciunea populară şi descoperirile ştiințifice.

Oamenii, fără îndoială, pot găsi prin farmacii acele amestecuri de ierburi pe care le propune industria farmaceutică pentru tratarea diverselor maladii. Acum: de faptul că în natură există o întreagă varietate de plante medicinale ştie oricine. Doar că nu oricine ştie că un efect maxim, profilactic sau, pur şi simplu, terapeutic, se poate obține doar culegând plantele într-un anumit moment al zilei sau într-o anumită zi...

În ceea ce priveşte amestecurile de plante, aici, printre alți factori, un alt rol de relief îl joacă şi interdependența dintre plantele incluse. După cum vedeți, prea multe ar trebui să ştim ca să alcătuim un astfel de amestec. Mă îndoiesc că vreun homeopat contemporan ar fi atât de pregătit, să facă un amestec asemănător.

Iar eu țin foarte mult să le ofer cititorilor o rețetă, încă nepublicată, de reabilitare a organismului, care să nu fie atât de complicată ca cea a fiului meu, ci simplă şi accesibilă majorității oamenilor.

La încheierea curei de trei zile, Volodea îmi spuse că ar merge să doarmă mai devreme (se pare că, în toate aceste trei nopți, nu a dormit mai mult de două - trei ore pe noapte). Imediat ce a adormit, eu am alergat spre poiana Anastasiei. Mă frământau îndeosebi două aspecte:

Unu: de ce Volodea nu deținea cunoștințele din trecut pe care le deținea bunicul lui?

Doi: se putea simplifica rețeta lui, special pregătită pentru mine?

Viziunea

Gândul la alimentație a trecut gradual pe planul doi. Am început să mă gândesc la viitoarea fiică. Pe de o parte, era un bine că Anastasia îmi năștea și o fetiță. Pe de alta, fiica mea avea să crească și avea să-și dorească un spațiu al ei. Ori va primi moștenire spațiul pe care l-a plăsmuit Volodea și în fața ei se vor ridica exact aceleași probleme care-l chinuie acum pe Volodea? Ș-apoi, cu cine să se mărite ea aici, în taiga?

Iar ca să iasă în lume... nici pentru ea nu va fi tocmai simplu. Ca să iasă ar însemna să-și abandoneze spațiul și animalele - pe prieteni ei devotați. Deoarece, era puțin probabil ca un tânăr de pe la noi să-și dorească să trăiască alături de ea, în depărtata taiga, unde viața nu e tocmai confortabilă pentru unu' din afară. Ca să fiu onest, nici eu nu prea mă simt în apele mele. Alături de Anastasia, este interesant. Ea exercită asupra mea un fel de atracție, în prezența ei sunt învăluit de liniște sufletească și fericire. Dar când rămân singur, când ea nu e lângă mine, mă simt nelalocul meu și chiar puțin înfricoșat.

Cu totul diferit se manifestă animalele în prezența mea, a ei și a fiului nostru, Volodea. Se înțelege, nu sar la mine, dar mă privesc cu circumspecție, de fiecare dată când ne întâlnim. Am încercat, în prezența Anastasiei, să

le poruncesc veverițelor să-mi aducă nucușoare de cedru. Am făcut exact aceleași gesturi pe care le face Anastasia, dar nu au reacționat. Odată am încercat s-o chem pe lupoaică. Ca și Anastasia, am întins mâna în direcția ei, apoi am bătut cu palma pe o coapsă. Însă, în loc să alerge spre mine, lupoaica a rămas nemișcată. Ba mai mult, și-a mai zburlit și blana. După aceste eșecuri, mi-a pierit orice chef să mai încerc să leg prietenie cu ele și am înțeles că erau devotate pentru totdeauna unui singur om.

Așadar, cum văd eu lucrurile: vine un flăcău la fiică-mea în ospeție, dar nu se acomodează aici, în spațiul ei. Reiese că Volodea nu s-a gândit la viitorul surioarei. Ce să înțeleg? Că de animalele lui i se rupe inima, în timp ce la surioară nu s-a gândit? Nici eu nu m-am gândit când, nechibzuit, i-am promis sprijinul.

Scufundat în gândurile mele, nu am observat când a intrat în poieniță. Am făcut câțiva pași în direcția bârlogului deja familiar și am văzut-o pe Anastasia din profil, cum își pieptăna părul cu mâinile. Am rămas pe loc. Parcă nu mai era femeia pe care o cunoscusem deja acum zece ani! Când s-a întors cu fața la mine, mi s-au tăiat picioarele și inima a luat-o la galop. Am realizat instantaneu că nu mă mai puteam mișca din loc!

La zece - cincisprezece pași de mine stătea o femeie ca o viziune de basm. Era îmbrăcată cu o rochie lungă, până la călcâie, subțire și deschisă la culoare, ca o cămașă de spital, strânsă pe talia fină cu o centură. Capul îi era împodobit cu o coroniță, ca o diademă, împletită din plante și flori. Pletele aurii i se revărsau peste umeri. Însă nu astea loveau cel mai tare! Avea o față atât de cochetă și forme atât de atrăgătoare!... Cu greu s-ar fi pretat vreunei descrieri.

Am rămas pe loc, temându-mă să mă mişc. Am privit-o fără să clipesc şi m-a fulgerat gândul că, dacă îmi iau privirea, îmi pierd cunoştința. A început să mi se învârtă capul, însă am continuat să o privesc fără să clipesc. Mi-am înfipt cu toată forța unghiile în carne, ca durerea să mă scoată din starea aceea insolită, însă nu am simțit nimic. Iar când fermecătoarea nălucă, grațios şi încet, s-a apropiat de mine, mi-am pierdut simțul întregului corp. Anastasia s-a apropiat încet de mine. M-a învăluit cu aroma captivantă a respirației şi corpului... Apoi mi-am pierdut cunoştința...

Când m-am trezit, eram întins pe iarbă. Anastasia stătea lângă mine şi îmi masa tâmplele şi rădăcina nasului. Coronița-diademă îi dispăruse de pe cap, iar părul, acum, îl avea legat cu un inel împletit din iarbă. Privind-o în ochii blânzi, cenuşiu-azurii, atât de familiari, mi-am recăpătat liniştea, iar când i-am auzit şi vocea, mi-am revenit complet:

— Ce-i cu tine, Vladimir? Eşti chiar atât de obosit sau te-a tulburat fiul nostru?

— Fiul nostru? Nu! Dimpotrivă, el m-a vindecat în aceste trei zile. Am urmat tot felul de terapii.

— Şi asta te-a surmenat?

— Pe mine, nu. Volodea e obosit din cale-afară. Acum doarme. Eu mă simt magnific!

— Atunci de ce ți-ai pierdut cunoştința? Inima ți-a luat-o razna, nici acum nu-i complet liniştită.

— Am pierdut... Tu, Anastasia, pentru cine te-ai dichisit aşa? Părul... Mişcările... Şi când te-ai apropiat de mine, parcă te mişcai altcumva decât de obicei...

— Ție am vrut să-ți fiu pe plac, Vladimir. Tu eşti obişnuit să întâlneşti femei frumos gătite, nu? Am gândit

că poate ne plimbăm prin taiga sau pe malul lacului. Da' tu, ce-mi faci? Te întinzi?... Dacă vrei să te odihneşti, hai să mergem la refugiu şi te-i culca.

—Nu, nu. Mai bine hai să ne plimbăm întâi, dacă tot ai vrut, i-am răspuns eu şi m-am ridicat. —Dar, te rog, mergi în urma mea, Anastasia.

—De ce?

—Aşa. Ai zis bine, îmi place să ies cu femei frumos gătite, dar tu nu ar trebui să faci aşa! Părul nu ar fi trebuit să-l aranjezi în acest fel. Şi, nu înțeleg, la ce te-ai chitit aşa?...

—Nu ți-a plăcut, Vladimir? - a întrebat Anastasia, păşind în spatele meu.

—Nu asta-i problema. Mi-a plăcut, doar că, te rog, data viitoare fii mai moderată. Fă-o gradual. Uite, de exemplu: mai întâi schimbă-ți coafura şi rămâi aşa un timp, pe urmă adaugă coronița-diademă. După vreo două zile rochia, însă fără centură. Apoi poți să-ți pui şi centura. Ai făcut prea mult deodată şi eu nu am apucat să mă adaptez schimbării. M-am pierdut.

—Te-ai pierdut? Ce să înțeleg? Că nu m-ai recunoscut?

—Ba da, ba da! Doar că... m-a răvăşit toată această frumusețe de-odată, Anastasia!

—Aha! Va să zică, te dai bătut? Mă consideri frumoasă, nu-i aşa?

I-am simțit mâinile pe umerii mei şi am încremenit. Am închis ochii, m-am întors cu fața la ea şi i-am spus:

—Tu, Anastasia, nu eşti numai frumoasă. Tu eşti...

Ea s-a apropiat de mine şi şi-a sprijinit capul pe

umărul meu.

— Volodea vrea o surioară, Anastasia, am continuat eu abia şoptit.

— Şi eu vreau o fiică, a răspuns încet Anastasia.

— O să-ţi semene, Anastasia.

— Şi ţie o să-ţi semene, fiica noastră...

***

Nu vreau să descriu cum a fost acea noapte. Şi nici dimineaţa... Fiindcă ar fi imposibil! Doar o chestie aş vrea să le spun bărbaţilor: cel care va fi în stare să vadă în femeia lui o zeiţă, în viaţă va avea parte de multe nopţi şi zile Divine. Dinaintea lui, toate necazurile de până atunci se vor topi. Şi nu se vor mai întoarce în veci... Iar secretul, aici, nu stă nici în sentimente, nici în cuvinte şi nici în descrierea măiastră. Secretul stă tot în...

Dar mai bine n-o lungesc, îl las pe fiecare să se convingă singur; dacă vrea şi e în stare s-o facă!

Hrana Divină

Abia peste câteva zile mi-am amintit că vroiam să aflu de la Anastasia rețeta acelui extract terapeutic și, în general, un model sănătos de alimentație sau o dietă pentru cititori. Și bine că mi-am amintit. Deoarece, s-ar părea că Anastasia cunoaște un mod absolut original și unic de alimentație, care este adaptabil și locuitorilor de la oraș.

Spre mirarea mea, însă, Anastasia, în loc să-mi dea imediat rețeta extractului, a deschis subiectul capacităților umane, al bolnavilor și vindecătorilor. Nu era prima oară când vorbea despre asta, dar ceea ce-mi spunea acum mi se păru deosebit de interesant.

—Realitatea, Vladimir, fiecare să și-o determine singur. Fiecare om de pe Pământ poate să vadă viața înaintașilor din mileniile trecute și poate scruta în viitor. Fiecare om de pe Pământ poate să-și vadă propria viață de mâine. Fiecare este înzestrat cu acest har preamăreț - doar să-l conștientizeze și nimeni nu-l mai poate devia de la adevăr. Se înțeleg oamenii între ei și războaiele milenare încetează.

Neprețuite energii au fost irosite pentru stabilirea veridicității trecutului. Eventualitatea denaturări trecutului se ivește anume atunci când omul nu și-l

imaginează prin forțele proprii, ci recurge la ideile și cuvintele altcuiva.

—Nu-i simplu deloc, Anastasia, cum ar putea fiecare om de pe Pământ să cunoască viața oamenilor din secolele, ba mai mult, din mileniile apuse, fără un ajutor? Există o știință care se ocupă cu studiul istoriei umanității. Dar cercetătorii se ciorovăiesc necontenit și azi, pe tema originii și menirii omului. Viziunile asupra trecutului sunt împărțite.

—Împărțite... Asta înseamnă că există o teorie falsă și una veridică? Sau poate chiar amândouă greșesc când vorbesc despre trecut? De obicei, aceste greșeli se săvârșesc în avantajul cuiva. În schimb, când tablourile trecutului ți le ilustrezi singur, tu cunoști adevărul, îți afli menirea și locul în Univers.

—De exemplu, cum aș putea eu să văd tablourile istoriei ultimelor milenii?

—Imaginează-ți-le, judecând logic. Astfel, ți se va arăta chiar și viața vedrușilor.

—Pe baza a ce, să judec logic?

—Pe oamenii pe care i-ai cunoscut în jumătatea ta de secol trăit, și transformările prin care au trecut.

—Nu înțeleg. Cum să judec?

—Vei înțelege doar dacă vei judeca logic. Vladimir, hai să-ncepem împreună, apoi vei continua singur. Și fiecare om să-și imagineze tablourile trecutului, din care, pe cele mai bune, să le proiecteze în viitor.

—Hai, dar începe tu.

—Voi începe eu. Tu privește și adaugă singur detalii, dacă poți. E important. Știi că azi există o grămadă de spitale și farmacii burdușite cu medicamente pentru mii de afecțiuni?

— Da, asta o știu toți! Și?

— Adu-ți aminte, cu doar treizeci de ani în urmă, erau mai puține?

— Bineînțeles.

— Câte erau acum o sută - două sute de ani?

— Încă și mai puține. Știe toată lumea că medicina modernă ființează doar de vreo două sute și ceva de ani.

— Vezi? Logica te-a condus deja la prima deducție: în trecutul recent, spitalele lipseau cu desăvârșire. Acum gândește-te, amintește-ți: cine-i vindeca pe bolnavi?

— Cine?

— Tu, doar ai trăit la țară și ai avut ocazia s-o vezi pe bunica ta cum le dădea părinților tăi să bea fierturi din plante.

— În sat la noi, nu numai bunica mea lecuia așa. Erau mulți.

— În fiecare sat trăiau oameni care culegeau și uscau plante medicinale. Toți cei care se răneau sau se îmbolnăveau primeau ajutor neîntârziat. Iar prețul acestui ajutor era derizoriu. Cel mai adesea, răsplata era un simplu *mulțumesc*.

— Da, așa e. Toți trăiau în bună vecinătate, iar plantele se găseau peste tot, din abundență.

— Adevărat. Creșteau multe plante binefăcătoare. Și oamenii acelor vremuri știau multe despre proprietățile lor.

— Se înțelege că știau. Și eu știam câte ceva despre o parte din ele, însă acum am uitat tot.

— Vezi? Ai uitat tu, au uitat mulți oameni. Astăzi, omul când se lovește, ce face?

— Dă fuga la farmacie, își cumpără bandaje sau

leucoplast antiseptic și își bandajează rana.

—Irosește timp și cheltuiește bani la farmacie. Odinioară, fiecare copil știa că o frunză de pătlagină pusă pe rană o cicatrizează repede și previne infecția.

—Știam și eu. Dar în ziua de azi, vegetația e poluată cam peste tot. Gaze de eșapament, praf și ploi acide.

—Da, așa este. Însă nu în asta stă secretul. Noi vorbim despre un model al trecutului și tu poți trage o concluzie din asta: cunoștințele contemporane din sfera medicinii sunt incomparabile cu cele de demult.

—Așa pare...

—Se simte un ton de îndoială sau incertitudine în vocea ta, Vladimir. În acest fel, tablourile nu ți se vor înfățișa. Acceptarea sau refuzul trebuie să fie categorice. Urmează-ți mintal logica.

—Înțelegi, Anastasia, logica arată clar că omul din trecut avea mult mai multe cunoștințe în sfera medicinii populare, decât are cel de azi. Am putea afirma chiar că cei doi sunt incomparabili. Toate astea conduc spre concluzia că asistența medicală, mulțumită acestor cunoștințe, era mult mai competentă decât cea contemporană. Dar e oarecum greu de acceptat ideea că toate aceste spitale moderne, aceste farmacii și institute de învățământ ar fi inutile. Inedită situația asta, nu? Omul din civilizația vedrusă, înaintașul nostru, în caz de accident mânca o plantă sau bea o fiertură și se vindeca. Omul civilizației moderne, când se îmbolnăvește, merge la spital și cheltuiește bani ca să fie vizitat de doctori. Doctorii îi prescriu niște pilule sau injecții. Așa că omul trebuie să cheltuiască alți bani pe medicamente și, deseori, chiar sume frumușele. Și, nu de puține ori, toate

aceste medicamente se dovedesc a fi făr' de folos. Funcţionarii Ministerului Sănătăţii spun că 30% din medicamentele care se vând la farmacie sunt contrafăcute. Pe deasupra, ca şi cum astea nu ar ajunge, s-au mai ivit şi boli noi, pentru moment incurabile. Totul, de parcă cineva ar fi eliminat premeditat cunoştinţele folositoare, înlocuindu-le cu altele iluzorii sau mai puţin eficiente.

Şi fiindcă tot veni vorba: medicina oficială încă mai tratează cu circumspecţie vindecătorii populari. Poate că-i percepe ca rivali... De ce nu înţelege statul şi societatea contemporană că tocmai medicina populară ar trebui favorizată şi dezvoltată? Medicina care, de-a lungul mileniilor, a ajutat în mod incontestabil oamenii să se trateze, asimilând acest imens volum de experienţă. Toate aceste nepreţuite cunoştinţe ar trebui predate la şcoală.

...Hm, dacă s-ar face aşa, tot *business*-ul acesta pe care-l ţine în picioare medicina modernă, s-ar duce de râpă! De necrezut! De-a dreptul uluitor! Anastasia, încep să mi se deschidă ochii. Ţinta medicinei moderne nu e vindecarea suferinzilor! E mai degrabă o afacere ca oricare alta! Şi se poate deduce logic că, dacă asta-i o afacere, atunci marile corporaţii producătoare de medicamente trag beneficii doar când omul este bolnav! Cu cât mai multă lume se îmbolnăveşte, cu atât mai mult se îmbogăţesc ele. În aceste condiţii, acest *business* va duce doar la creşterea numărului bolnavilor. Este un sistem corupt! Acum sunt tot mai convins că, în trecut, sănătatea oamenilor se bucura de mult mai multă atenţie. Şi cu toate astea, în contextul acestor afirmaţii, unele mărturii istorice dau puţin de gândit.

— Ce mărturii?

— Uite un exemplu: ştim din istorie că au existat epidemii de ciumă, de variolă şi lepră. În multe manuale de istorie se susține teoria că, în urma epidemiilor, piereau sate întregi. Chiar aşa a fost?

— Da, aşa a fost.

— Astăzi, mulțumită medicinei moderne, ciuma, holera şi variola se vindecă. Contra variolei există vaccinuri. Ce înseamnă asta: că vracii din trecut nu reuşeau să se bată cu aceste molime, în timp ce medicina modernă reuşeşte?

— Nu e întocmai adevărat, Vladimir. Tu analizează singur timpul şi cântăreşte faptele istorice pe care le ai la dispoziție. Exploziile de epidemii despre care vorbeşti tu au avut loc exact în perioadele în care lecuitorii populari erau izgoniți. Mulți dintre ei erau osândiți. În vremurile oculte deveniseră incomozi pentru putere. Exista credința, atât în trecut cât şi astăzi, că păgânii se închinau naturii şi că ar fi fost oameni nespirituali. Nu este adevărat! Păgânii venerau natura ca pe creația lui Dumnezeu şi cunoşteau multe din creațiile Divine, creații despre care astăzi, oamenii nu ştiu nimic.

— Ajunge, Anastasia! Gata cu îndoielile! Medicina modernă e departe de medicina populară. Acum sunt convins. Ce nu înțeleg eu, e de ce ai ținut să-mi explici asta?

— Nu numai ție, Vladimir. Eu am vrut ca şi cititorii tăi să înțeleagă punând față-n față mărturiile istorice.

— Cu ce scop?

— După stabilirea evidenței unui fapt, urmează o serie de multe alte concluzii incontestabile. Ar putea să-ți

pară incredibile, dar tu, Vladimir, nu te pripi să te minunezi, te rog!

—Şi care sunt aceste concluzii incontestabile?

—Mai întâi răspunde-mi la o întrebare! Spune-mi, ce gândeşte majoritatea oamenilor: de unde stăpânea omul antic cunoştinţe atât de vaste despre natură?

—Cum adică, de unde? Dacă ai în vedere leacurile populare, e evident pentru oricine că înaintaşii şi le-au transmis din generaţie în generaţie.

—Să admitem. Însă ar trebui să fii de acord că fiecare din miile de reţete are un autor originar.

—Stând după logica faptelor, e logic că ar trebui să aibă. Însă azi e imposibil de individualizat autorii acestor reţete.

—Dimpotrivă, este posibil! Creatorul i-a dăruit fiecăruia, fără excepţie, toate cunoştinţele măreţei Creaţii. O să-ţi dovedesc ţie, Vladimir, şi oamenilor toţi! Nu te pripi, vorbele mele nu le pune, prin definiţie, la îndoială.

—O să-ncerc. Tu spune!

—Se crede că omul primitiv era mult mai prost decât cel contemporan. Fals, Vladimir! Oamenii din Primordialitatea Divină deţineau chiar de la început aceste cunoştinţe.

—Cum adică, de la început, Anastasia? Vrei să spui că Dumnezeu a scris cu mâna Lui reţetele curative pe bază de plante? Istoricii susţin că umanitatea a dobândit cunoştinţele de-a lungul veacurilor.

—Şi dacă ar fi să urmăm firul logicii lor, din aceste afirmaţii trebuie să reiasă încă o concluzie.

—Ce concluzie?

—Logica lor susţine că omul nu ar fi cea mai desăvârşită creaţie a lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, cea

mai involuată dintre toate ființele care trăiesc pe Pământ.

— Asta din ce reiese?

— Ia judecă singur. Cățeaua ta știe instinctiv ce fir de iarbă să mănânce când simte că se îmbolnăvește. La fel pisica: fuge în pădure să-și caute iarba. Și o fac fără ca cineva să le fi scris vreo rețetă. Albinuța știe cum să extragă nectarul din floare... Cum să-și construiască fagurii, cum să depună mierea, cum să adune polenul și cum să-și educe urmașii. Din lanțul de cunoștințe pe care le deține familia de albine, doar o verigă scoate – și familia piere!

Albinele trăiesc și astăzi. Asta stă mărturie unui singur lucru: Creatorul le-a dăruit toate cunoștințele de la început, din clipa creației. Și iată că nu au pierit albinele, ci, dimpotrivă, supraviețuiesc de milioane de ani și își fac și astăzi fagurii lor unici, ca și în clipa creației. Furnicile își fac mușuroiul, iar floricica își deschide petalele la fel ca-n prima zi a creației. Și mărul, și vișinul, și părul – toate știu cu precizie care-i seva pământului de care au nevoie ca să-și matureze rodul. Toată informația primordială este trecută în momentul creației. Iar omul nu face excepție!

— Da... Impresionant. Logica duce într-adevăr spre această concluzie. Deci înseamnă că... Așteaptă! Dar azi unde-s acele cunoștințe?

— Sălășluiesc în fiecare om. Iar rețeta de leac din buruieni încă mai este la îndemâna oricui.

— Cum așa?

— Dumnezeu i-a dăruit-o încă din clipa creației. Ea are menirea de a-i vindeca trupul de multe maladii și-i poate prelungi viața. Rețeta asta este extrem de simplă și, totodată, nebanală. Omul, cu propria minte trebuie s-o

asimileze.

Voi începe cu Preistoria.

În civilizația vedrusă, fiecare om trăia peste o sută de ani. Trupul uman nu cunoștea boala. Ei se hrăneau după rețeta lui Dumnezeu. Nu fără logică sau aleatoriu, ci intenționat și cu sens a lăsat astfel Mărețul Creator – ca plantele, legumele, fructele sau bacele să matureze într-o secvență bine stabilită, și nu toate de-odată.

Unele, primăvara timpuriu; altele vara sau toamna târziu. Maturarea a fost stabilită în momentul în care fructul avea să-i aducă cel mai mare folos omului. Omul din vatra familiei sale, care se nutrea după rețeta Divină, nu avea cum să se îmbolnăvească. Dumnezeu stabilise pentru om momentul exact în care fructul să poată fi consumat și cum să arate acesta. Volumul de alimente îl stabilea singur omul, însă nu mintal. El putea să mănânce cât dorea. Organismul stabilea cu o precizie de până la gram, cât să mănânce.

Toamna, fiecare familie își făcea provizii de boabe, tuberculi, ierburi, nuci și bureți. În timpul iernii, pe masa fiecărei izbe stătea o farfurie. Pe ea erau așezate mici grămăjoare de provizii adunate în timpul verii. Fiecare membru al familiei era prins cu îndeletnicirile sale. Dacă i se făcea foame sau sete, se apropia de masă și, intuitiv, lua din farfurie ce-i trebuia. Ia aminte, Vladimir, fără să se gândească... Organismul său știa cu precizie ce aliment îi era necesar și în ce cantitate. Fiecare om avea această abilitate, dăruită de Dumnezeu. Această abilitate se poate reanima acum. Pentru asta e nevoie de informație.

Eu am adaptat pentru oamenii contemporani un mod de hrănire de tip vedrus. Încearcă-l tu! Să-l încerce și

alții. Iată-l:

***

Omul care trăieşte în condițiile moderne de la bloc ar trebui să-şi cumpere în cantități mici - câte o sută, două sute de grame - din toate legumele, fructele şi verdețurile comestibile, care cresc în regiunea lui.

Înainte de a le mânca, să ajuneze o zi întreagă. Să bea apă de izvor, iar la ora prânzului să ia un pahar de suc de sfeclă roşie. După ce-a băut sucul de sfeclă, ar fi preferabil să nu iasă din casă, deoarece stomacul şi intestinele vor începe o curățire intensă.

A doua zi dimineața, când se va trezi, îi va fi foame. Să-şi aleagă o legumă, un fruct sau o verdeață, s-o pună pe-o farfurie şi să se aşeze la masă. Să analizeze cu atenție alimentul din farfurie, apoi să-l miroase, să-l lingă şi, în fine, să-l mănânce, mestecându-l pe-ndelete. Cel mai bine ar fi să facă asta singur în cameră, izolat de sunetele artificiale.

Senzația de foame nu-l va părăsi după primul aliment mâncat sau va reapărea în scurt timp. Atunci va trebui să aleagă un alt aliment pe care să-l mănânce la fel ca pe primul.

Omul ar trebui să încerce toate aceste alimente cumpărate în secvența care-i place, dar la intervale scurte de timp.

Momentul fiecărui aliment este determinat de senzația de foame.

De preferat ar fi să se înceapă totul dis-de-dimineață.

În decursul unei zile, omul să guste din toate

alimentele care cresc în regiunea lui. Dacă asortimentul de alimente este prea vast pentru a fi încercat într-o singură zi, se va continua în ziua următoare.

Această procedură este foarte importantă, deoarece îi conferă organismului uman posibilitatea, poate pentru prima oară-n viață, să cunoască gustul și compoziția alimentului, să stabilească cât de necesar și în ce cantități îi este acesta în momentul respectiv.

După ce organismul a făcut cunoștință cu toate aceste alimentele, omul va trebui să taie fiecare legumă în felii nu prea mari pe care le va așeza pe o farfurie. Pe aceeași farfurie sau pe alta, va pune câteva mănunchiuri de verdețuri și boabe. Alimentele perisabile să fie stropite din când în când cu apă de izvor.

Pe masă, împreună cu celelalte, să se afle și miere, polen de flori, ulei de cedru și apă de izvor. În tot acest timp, omul poate să-și vadă de ale lui. Când simte că-i este foame, să se apropie de masă și să ia, cu mâna sau cu o lingură de lemn, un aliment care-i place și să-l mănânce.

Se poate întâmpla ca unele alimente să le termine, în timp ce de altele să nici nu se atingă. Acest fapt dovedește că doftorul cel înțelept, nutriționistul personal prezentat ție direct de Dumnezeu - organismul tău - a ales pentru tine ceea ce era mai benefic în acel moment, lăsând, totodată, deoparte ceea ce nu ți-a plăcut.

În ziua următoare, să nu mai pună pe masă din ceea ce nu a mâncat. Oricum, peste trei zile, pe masă va trebui să se găsească din nou întregul asortiment de alimente. Este posibil ca, de data asta, preferințele organismului să fie altele.

Treptat, omul va stabili care sunt alimentele care pot fi eliminate temporar din rație, pentru a nu se

împovăra cu cumpărarea lor. După un anumit interval de timp, totuşi, e posibil ca şi acestea să-i fie necesare organismului, de aceea este bine ca, din când în când, pe masă, posibil, să se afle întregul asortiment.

Eu ştiu că omul de la oraş este adesea constrâns să-şi părăsească locuința, însă există soluție şi în acest caz. Iată cum: omul să-şi cumpere sau să-şi facă cu mâna lui un paneraş-gamelă din lemn de ulm, în care să pună o parte din alimentele de pe masă. Organismul lui îşi va alege independent cele necesare.

Dacă este constrâns să se mute pe timp mai lung în alt loc, atunci şi acolo va trebui să-şi familiarizeze organismul cu alimentele care cresc în acea regiune. Chiar dacă denumirile vor fi aceleaşi, gusturile lor pot fi mult diferite. Vladimir, în acest mod de alimentație este importantă esența. Capacitatea de a determina care alimente, în ce cantități şi în ce moment e mai oportun să fie consumate pentru a trage cât mai multe beneficii, nu a fost dată doar animalelor. Aceste cunoştințe se află şi în fiecare om.

Fiul nostru a predispus totul în mod corect: pentru a-ți prepara extractul terapeutic din ierburi de taiga, a urmărit zibelina. Dar dacă tu ai fi cunoscut singur gustul fiecărei ierburi, atunci organismul tău ar fi ales plantele necesare cu mai mare precizie decât a făcut-o zibelina. Când te întorci la apartament, cunoaşte la gust alimentele pe care le găseşti cu facilitate. Nu le amesteca între ele şi nu le săra, altminteri organismul tău nu le poate defini valoarea şi rolul.

***

Metoda prin care fiecare om poate să-şi formuleze

dieta sau reţeta unei alimentaţii sănătoase mi s-a părut absolut logică şi originală. Se înţelege de la sine că necesităţile oamenilor şi sortimentul de alimente nu sunt aceleaşi pentru toţi. Prin urmare nu există o reţetă sau o dietă standard, identică pentru toţi. Aplicând modelul avansat de Anastasia, fiecare om îşi poate formula dieta individuală cu maximă precizie şi cu randament maxim. S-ar părea că reţetele propuse în lume nu întotdeauna sunt prielnice sănătăţii. S-ar putea spune că sunt mai degrabă rentabile şi la îndemâna producătorilor din industria alimentară modernă, cum ar fi, de exemplu, McDonalds - una dintre corporaţiile cele mai puternice, influente, cunoscută în întreaga lume - care îi îndeamnă pe toţi să mănânce aceiaşi hamburgeri sau cheeseburgeri cu cartofi prăjiţi în coşuleţe de hârtie, şi îi uneşte pe toţi oamenii sub un unic standard. Fără dubii, acesta este un model foarte avantajos pentru producător: aceleaşi produse, aceleaşi utilaje, aceeaşi tehnologie de pregătire. Cât este de impropriu şi dăunător acest model standardizat şi nefiresc de alimentaţie! Tot mai multă lume de pe întreaga planetă înţelege asta. Miercuri, 16 octombrie 2002 a fost proclamată ziua oficială de protest împotriva McDonalds (Ziua Internaţională a Alimentaţiei - ONU). Ziua de protest împotriva promovării *junk food*-ului* ca aliment.

**junk-food* - (mâncare/aliment-deşeu) - termen non-convenţional atribuit alimentelor cu un scăzut (sau absent) aport nutritiv (0 conţinut de calorii) sau acelor produse alimentare cu aport nutritiv, dar în componenţa cărora intră ingrediente considerate nesănătoase, în cazul unui consum regulat. Termenul a fost instituit de către Michael Jacobson, directorul Centrului de Ştiinţe de Interes Public, în 1972 (n.t.)

Împotriva practicării reclamei agresive, orientate spre copii și a exploatării fără discernământ a proletariatului, împotriva comportamentului inechitabil față de animale, împotriva distrugerii mediului înconjurător și a supremației globale a corporațiilor asupra vieților noastre.

McDonalds este văzut de cercuri tot mai largi de protestatari din toată lumea ca simbol al capitalismului modern. În toată lumea, împotriva corporațiilor americane care comercializează *deșeurile alimentare* - McDonalds, Kentucky Fried Chicken, Burger King și Wendy's - sunt intentate, unul după altul, procese în numele a milioane de consumatori, pentru a-i fi indus în eroare prin campanii imorale și metodice de promovare a alimentelor dăunătoare sănătății. Consumatori care, ca efect final al acestor acțiuni, au ajuns să sufere de obezitate, de boli cardiace și de tot felul de alte afecțiuni grave. Este în creștere preocuparea în întreaga Europa și în SUA, pentru pericolul pe care-l reprezintă pentru sănătatea oamenilor îmbolnăvirea cornutelor (cum ar fi vaca nebună) și întrebuințarea alimentelor modificate genetic în alimentația acestora. De asemenea și a produselor modificate genetic (cartofii, porumbul), a derivatelor acestora și a altor alimente (cum ar fi ciocolata și produsele zaharoase).

Mă întreb: doar sistemul alimentației publice să fie structurat în acest fel, părtinitor? În favoarea cuiva anume... Cu sistemul educațional cum or sta lucrurile?...

Sau, cât o fi de ideală pentru viața oamenilor, orânduirea modernă, democratică? Eram foarte curios să aud părerea Anastasiei și am întrebat-o:

—Spune, Anastasia, devreme ce s-a găsit cineva

care să inventeze din interes propriu şi în detrimentul altora, modelul alimentar, nu-i posibil să existe altcineva, care, tot în interes propriu, să fi pus la cale şi orânduirea socială?

—Bineînţeles că e posibil. Gândeşte singur, Vladimir: de-a lungul veacurilor, denumirile orânduirii sociale s-au schimbat, totuşi, esenţa a rămas aceeaşi: adică, exploatarea omului.

—Nu tocmai aceeaşi. Uite, de exemplu: odinioară exista sclavagismul, acum, democraţia. În opinia mea, în democraţie, exploatarea omului e mult mai limitată decât în sclavagism.

—Vrei să-ţi ilustrez o imagine şi să-ţi povestesc o parabolă, Vladimir?

—Vreau!

—Uite...

Demon *Kratos**

Sclavii păşeau agale, unul după celălalt. Fiecare căra în spate câte o piatră şlefuită. Cele patru şiruri, lungi un kilometru jumătate, de la cioplitorii de piatră şi până la locul în care se ridica construcţia oraşului-fortăreaţă, erau supravegheate de străjeri. La fiecare zece sclavi păzea câte un străjer-războinic înarmat. Undeva retras de sclavii în mişcare, pe vârful unei coline înalte de treisprezece metri, ridicată din pietre şlefuite, şedea Kratos - unul dintre preoţii de vază. Stătea acolo deja de patru luni şi contempla în tăcere ceea ce se petrecea. Nimeni nu-l stingherea şi nici barem cu o privire nu se încumeta cineva să-i întrerupă meditaţia. Sclavii şi străjerii considerau colina artificială, pe care trona Kratos, parte integrantă din peisajul înconjurător, iar lui, ba şezut pe tron, ba plimbându-se meditativ pe platoul de pe colină, nu-i mai dădea nimeni nicio importanţă. Kratos îşi propuse să reclădească statul, să fortifice puterea preoţilor pe o mie de ani, pentru ei să-i subjuge pe toţi oamenii de pe Pământ. Să facă din absolut toţi, până şi

**Kratos* (sau *Cratos*) – zeu din mitologia greacă care, după unele teorii, ar fi fost zeul puterii. *Personificarea forţei, descris ca fiind fiul lui Pallas şi Styx (Hes. Theog. 385; Aeschyl. Prom. Init.; Apollod. i. 2. § 4* Sursă: Dicţionarul de Biografie şi Mitologie Greacă şi Romană (n.t.)

din conducătorii statelor, servii preoțimii.

***

Într-una din zile, Kratos a coborât, lăsând o sosie pe tron. Și-a schimbat veșmintele și și-a pus o perucă. A poruncit căpeteniei străjerilor să-l ferece în lanțuri, ca pe un rob oarecare, și să-l pună în rând în spatele unui tânăr robust, pe nume Nard.

Kratos i-a privit pe toți în ochi. În cei ai lui Nard, preotul a perceput chibzuință și interes. Nu rătăcirea sau absența majorității sclavilor. Chipul lui Nard, ori era concentrat și meditativ, ori agitat. „Va să zică, urzește planuri", a gândit preotul, dar a vrut să se convingă de cât de acurate îi erau observațiile.

L-a urmărit pe Nard timp de două zile, cărând silențios pietre, stându-i alături în timpul trapezelor* și dormind lângă el pe laviță**. În cea de-a treia noapte, imediat după comanda *stingerea,* Kratos se răsuci spre tânărul rob și șopti cu deznădejde o întrebare, îndreptată nu se știe cui:

—O să fie așa tot restul vieții?

Tânărul sclav tresări imperceptibil și se întoarse cu fața la preot. Ochii îi străluceau, chiar și în lumina palidă a opaițelor din imensa baracă.

—Nu va mai fi mult așa. Eu am un plan. Poți lua parte și tu, bătrâne, șopti tânărul Nard.

*trapeză - sală de mese (într-o mănăstire); refector, trapezare, trapezărie - din sl. *Trapeza*
Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro)

**laviță - pat de scânduri, culcuș - var. *laiță*
Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro)

—Ce plan? - a întrebat, oftând chipurile impasibil, preotul.

Nard îi explică cu pasiune și însuflețire:

—Noi toți, chiar și tu, bătrâne, în curând vom fi oameni liberi, nu vom mai fi sclavi. Uite ce calcul am făcut: pentru fiecare zece sclavi slujește câte un străjer. La bucătari și croitori câte unu' la cincisprezece oameni. Dacă la o oră prestabilită atacăm straja toți împreună, o biruim. Cu toate că ei sunt înarmați, iar noi legați în lanțuri. Noi suntem zece contra unu. Și lanțurile le putem folosi ca arme, dacă le sfărâmăm cu spada. Dezarmăm toți străjerii, îi legăm burduf și-i ținem sub arme.

—Eh, flăcău, a oftat din nou Kratos și a continuat cu un ton prefăcut dezinteresat, planul tău este incomplet. Pe străjerii care ne păzesc îi putem dezarma, dar căpeteniile lor vor trimite neîntârziat alții, care, cu probabilitate, îi vor ucide pe sclavii în revoltă.

—M-am gândit și la asta, bătrâne. Va trebui să alegem un interval de timp în care oștirea lipsește. Și acest interval se apropie. Am înțeles cu toții că se organizează o expediție. Au pregătit provizii pentru un drum de trei luni. Asta înseamnă că, peste trei luni, oștirea va ajunge într-un anumit loc și va da o bătălie. În confruntare, ea va slăbi mult, dar în cele din urmă va birui și va face mulți sclavi. Pentru ei se construiesc noile barăci. Datoria noastră e să dezarmăm străjerii imediat ce oștirea comandantului va intra în luptă cu vrăjmașul. Emisarilor le va lua o lună ca să ducă vestea despre inevitabilitatea unei întoarceri. Astfel, oastea vlăguită nu va ajunge mai devreme de trei luni. În patru luni, noi vom apuca să ne pregătim pentru a o întâmpina. Vom fi în număr de unu' la unu' cu oastea. Sclavii noi făcuți ni se

vor alătura nouă când vor vedea ce s-a întâmplat. Am prevăzut totul cum trebuie?

— Da, tinere, în planul şi gândurile tale reuşeşti să-i dezarmezi pe străjeri şi să răpui oştirea, răspunse preotul deja liniştit şi adăugă: — Dar ce va fi mai departe cu sclavii, cu căpeteniile, cu străjerii şi cu oştenii?

— La asta nu m-am gândit prea mult. Deocamdată, am în cap una: toți cei care au fost sclavi nu vor mai fi sclavi. Iar toți cei care astăzi nu sunt, vor deveni sclavi, răspunse convins Nard cu un ton meditativ în voce.

— Iar preoții? Spune-mi, tinere, odată ce vei birui, pe preoți în care categorie o să-i pui? Sclavi sau ne-sclavi?

— Pe preoți? Nici la asta nu prea m-am gândit. Presupun că ar trebui să rămână ce sunt. Pe preoți îi ascultă sclavii şi conducătorii. Uneori nu-i înțeleg, dar gândesc că-s inofensivi. Las' să vorbească despre zei, că noi ştim şi singuri cum să ne trăim viața cât mai bine.

— Cât mai bine? Asta e pozitiv, răspunse preotul şi se prefăcu că nu mai poate de somn.

Însă Kratos nu a dormit în noaptea aceea. S-a tot gândit: „Nu încape vorbă că ar fi indicat să-mi anunț căpeteniile de discuția avută şi să-l înşfac pe Nard - în mod indiscutabil instigatorul sclavilor - însă asta nu rezolvă chestiunea. Dorința de eliberare din robie va trăi mai departe în ei. Se vor face auziți din nou alții cu inițiativă şi vor pune la cale noi planuri. Şi, de vreme ce lucrurile stau aşa, e evident că cel mai mare pericol pentru stat vine din însuşi interiorul lui."

În fața lui Kratos se profila acum un singur obiectiv: să genereze un program prin care să fie înrobită întreaga omenire. El a înțeles că, pentru a-şi atinge

scopul, forța fizică nu ar fi fost de ajuns. Se cereau acțiuni psihologice asupra fiecărui om în parte și asupra popoarelor, în ansamblu. Acțiuni care să transforme gândirea oamenilor și să-i insufle fiecărui individ că robia era binele cel mai de preț. Era nevoie de un program auto-evolutiv, care să dezorienteze întregi popoare în spațiu, timp și concepții. Și, cel mai important, în acceptarea corectă a realității. Mintea lui Kratos galopa tot mai rapid. El a încetat să-și mai perceapă trupul, obezile grele de la picioare și de la mâini. Apoi, dintr-odată, ca un fulger, programul sclipi! Încă ne-detaliat și ne-explicabil, însă deja palpabil și arzător prin amploarea lui. Kratos se simțea deja unicul conducător al întregii omeniri.

Preotul ședea întins pe laviță, încătușat în obezi și se minuna de el însuși: „Mâine dimineață, când vom fi conduși cu toții la muncă, voi da poruncă prin semnul convenit și comandantul străjii mă va scoate din rândurile sclavilor și-mi va da jos bentele. După asta o să detaliez programul, o să rostesc câteva cuvinte, după care lumea va începe să se schimbe. Formidabil! Doar câteva cuvinte și omenirea toată mi se va închina, se va supune gândului meu. Într-adevăr, Dumnezeu i-a dăruit omului o putere făr' de egal în Univers. Gândul uman! Gândul generează cuvinte care schimbă cursul istoriei.

O situație excepțională și de succes! Sclavii au pus la cale o răscoală. Acest plan este rațional și îi poate purta, indiscutabil, spre un rezultat intermediar favorabil. Dar eu, prin doar câteva fraze rostite, îi voi transforma în sclavi pentru mileniile ce vor veni. Și nu numai pe ei, ci și pe urmașii sclavilor de azi, ba chiar mai mult, și pe toți conducătorii din lume!

În dimineața următoare, din porunca lui Kratos, căpetenia străjerilor i-a scos obezile. Chiar în acea zi, pe platoul supravegheat de el, au fost poftiți ceilalți cinci preoți împreună cu faraonul. Kratos a luat cuvântul în fața invitaților:

—Ceea ce veți auzi acum, să nu fie sub nici un chip înscris sau repetat. Împrejurul nostru nu sunt pereți, deci, în afară de voi, nimeni nu mai aude cuvintele mele. Eu am găsit un mod prin care să-i transform pe toți oamenii de pe Pământ în sclavii faraonului nostru. Şi asta nu se poate realiza nici prin lupte înverşunate, nici prin războaie secătuitoare. Eu o voi face rostind doar câteva fraze. În numai două zile din momentul în care le voi rosti, veți avea posibilitatea de a vă convinge voi înşivă cum începe să se schimbe lumea. Priviți jos, la şirurile lungi de sclavi care cară pietre pe spinare. Ei sunt păziți de mulți soldați. Cu cât mai mulți sclavi avem, cu atât mai bine pentru stat - am considerat noi dintotdeauna. Tot atât de adevărat e şi că, cu cât mai mulți sclavi avem, cu atât creşte teama de răzmeriță. Şi noi ce facem? Fortificăm straja. Pe sclavi trebuie să-i hrănim bine, altminteri nu dau randament. În realitate ce se întâmplă? Ei sunt tot mai leneşi şi gata de răscoală. Uitați-vă la ei, cât de alene se mişcă. Iar straja ce face: s-a lăsat pe-o ureche, nu-i mai atinge cu gârbaciul nici pe cei mai robuşti şi mai sănătoşi. Dar las' că de-acum încolo se vor mişca repede. Şi nici de strajă nu vor mai avea nevoie. Aceasta, la rândul ei, se va preschimba în sclav. Asta se poate obține doar iată cum:

Chiar azi, la amurg, emisarii faraonului să răspândească vestea: „La răsăritul noii zile, toți sclavii vor fi pe deplin liberi. Fiecare piatră transportată în oraş de

oricare om liber, va valora o monedă. Moneda va putea fi schimbată pe hrană, veşminte, casă sau chiar palat în oraş. Cu această monedă se va putea cumpăra până şi oraşul întreg. De acum înainte, sunteți toți oameni liberi!".

Auzind spusele lui Kratos şi pătrunzându-le tâlcul, unul dintre preoți - cel mai vârstnic - a rostit:

—Tu eşti un *demon, Kratos**. Ceea ce ai ticluit tu va arunca în demonism multe nații din lume.

—Fie! Eu să fiu un demon, iar născocirea mea, pe viitor, oamenii s-o numească democrație**.

***

Sclavilor le-a fost dată vestea în seara aceleaşi zile. Aceştia au rămas cu toţii consternați, mulți dintre ei nu au reuşit să închidă ochii în noaptea aceea, gândindu-se la fericita viață ce-i aştepta.

A doua zi dimineața, preoții, împreună cu faraonul, s-au urcat din nou pe colina artificială. Priveliştea ce li se înfăţişa era uluitoare. Mii de indivizi - sclavi până atunci - se luau la întrecere cărând aceleaşi pietre grele. Scăldați în sudoare, mulți dintre ei duceau câte două pietre simultan. Ceilalți, care duceau doar câte una, alergau de ridicau praful. Se puseseră pe treabă şi unii foşti străjeri.

*demon-Kratos - e un joc de cuvinte, care dă de înțeles de unde se trage cuvântul „democrația", în forma în care-l cunoaştem noi astăzi. (n.t.)

**democrația - formă de organizare şi de conducere a unei societăți, în care poporul îşi exercită (direct sau indirect) puterea - Din fr. *Democratie*
Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro)
Vezi postfața (n.t.)

Acei oameni, care acum se socoteau liberi – vezi Doamne, le fuseseră scoase obezile – făceau eforturi inumane pentru a agonisi cât mai multe mult-jinduite monede, cu care aveau să-și clădească o viață tot mai fericită.

Kratos și-a mai petrecut alte câteva luni pe platou, admirând orgolios scenariul de la poalele colinei. Schimbările erau marcante. Unii sclavi se organizaseră în mici grupulețe și își înjghebaseră niște căruțe, pe care le umpleau cu vârf și, înecați în sudoare, le târau după ei.

„Și vor mai pune la punct multe alte facilități, a gândit satisfăcut Kratos, ia te uită că au apărut și primele servicii interne: furnizorii de apă și mâncare. Mulți dintre ei mănâncă din mers ca să nu piardă timp până la barăci, unde să ia masa, și-i plătesc pe distribuitori cu monezile câștigate. Iacă și doftorii care îi îngrijesc din mers pe răniți – și ei tot în schimbul monedelor. Și dirijorii de trafic... În curând își vor alege guvernatori și judecători. Și bine fac! Că, vorba aia, după ei, acum, sunt oameni liberi. Doar că esența a rămas nealterată – ca și până acum, tot pietre cară...".

Și, ca și-atunci, de mii de ani încă mai aleargă ridicând praful și, scăldați în sudoare, mai cară pietrele grele în spinare. Nici azi, urmașii acelor sclavi nu și-au întrerupt încă cursa lor smintită...

***

—Te referi la muncitorii obișnuiți, Anastasia? Dacă da, pot fi de acord, însă nu îi poți eticheta ca sclavi și pe directorii de antreprize, pe funcționarii de stat sau pe oamenii de afaceri.

—Tu găsești vreo diferență, Vladimir? Dacă da, s-o auzim!

—Unii muncesc, cară pietrele ca niște sclavi, în timp ce alții veghează la căratul pietrelor, ca să folosim un termen modern, dirijează procesul.

—Și dirijatul e tot o muncă, deseori chiar mai complexă decât căratul pietrelor.

—În linii mari, e adevărat. Oamenii de afaceri sunt constrânși să-și stoarcă creierele. Mintea lor este în plin proces de dimineața până seara. Deci, ar reieși că și faraonul, și președintele, și cancelarul tot sclavi pot fi numiți?

—Da. Și tot sclavi sunt și preoții - cei care au săvârșit nefastul.

—Înseamnă că, dacă există sclavi, implicit trebuie să existe și stăpâni de sclavi. Cine sunt aceștia, dat fiind că tu pe preoți nu-i consideri stăpâni?

—Stăpânul de sclavi este tocmai lumea artificială, de oameni edificată. Iar gardienii lui trăiesc în însăși majoritatea oamenilor, biciuindu-i cu flagelul, punându-i să strângă monede.

—Ce tablou jalnic și dezolant! De-a lungul mileniilor apuse, unul după altul, s-au născut și au pierit imperii, s-au rânduit religii peste religii și legi de tot felul, însă esențialul a rămas neschimbat: omul a fost sclav și sclav a rămas. E oare imposibil de schimbat această stare de lucruri?

—E posibil.

—Cum și cine-o poate face?

—Viziunea.

—Care viziune?

—Acea viziune care va fi în măsură să le ofere

oamenilor o condiţie alternativă. Tu judecă singur, Vladimir, cei care conduc azi omenirea cu banii, au convingerea că omul poate fi fericit doar având bani şi putere. Iar majoritatea care se dă de ceasul morţii să agonisească cât mai multe monede, le întăreşte convingerea. Însă câştigătorii acestei curse nebune suferă des, foarte des... Atingând culmi nesperate, se conving mult mai concret decât ceilalţi de absurditatea vieţii. Acum o să-ţi ilustrez un tablou al viitorului, tu descrie-l şi fie ca el să se transforme în realitate.

Miliardarul

Miliardarul John Heitsman se sfârşea la etajul al patruzeci şi doilea al clădirii ocupate de birourile sale. Tot etajul fusese dedicat apartamentelor lui personale: două dormitoare, o sală de fitness, piscină şi sufragerie. Două cabinete de lucru au reprezentat refugiul lui din ultimii trei ani. În toți aceşti ani, nu şi-a părăsit niciodată apartamentele. Nu a coborât măcar o dată cu liftul super-rapid în vreuna din încăperile în care îşi desfăşura activitatea imperiul său financiar-industrial. Nu s-a urcat nici pe acoperiş, unde-l aştepta elicopterul personal şi echipajul care dejurna neîntrerupt, pregătit să-i îndeplinească comanda şefului. ...Şeful, în ultimii trei ani, nu se arătase nici măcar o singură dată.

John Heitsman primea doar pe patru dintre colaboratorii mai apropiați într-unul din cabinetele sale, de trei ori pe săptămână. În decursul acestor scurte întrevederi, care nu depăşeau patruzeci de minute, le asculta fără nicio tragere de inimă raporturile, uneori le dădea câte o dispoziție, ici-colo. Dispozițiile lui nu se discutau, ci se executau cu strictețe şi promptitudine. Valoarea imperiului, administrat în mod autocratic de către John Heitsman, înregistra o creştere anuală de 16,5%. Nici în ultima jumătate de an, în care John

Heitsman încetase definitiv să mai țină vreo ședință, câștigurile nu se reduseseră. Sistemul de conducere pus la punct și dirijat de el nu avea cusur.

Nimeni nu cunoștea starea reală a miliardarului. Despre familie, presa încetase aproape complet să mai pomenească. Heitsman respecta cu sfințenie principiul *banilor nu le place zarva.*

Însuși tatăl lui Heitsman îl prevenise: „Lasă-i pe politicieni să strălucească pe ecranele televizoarelor și prin paginile ziarelor. Președinții și guvernatorii să vorbească popoarelor și să le garanteze o viață fericită. Lasă-i pe miliardarii faimoși să se plimbe în mașini de protocol, însoțiți de escorte. Tu să nu faci nimic din toate astea. Tu să rămâi în umbră și de acolo, prin puterea ta – a banilor – să-i ghidezi pe președinți, pe funcționari, pe miliardari și toate țările pauperizate. Ei să nu bănuiască cine-i conduce.

Schema este simplă. Eu am instituit un fond monetar – proprietate a mai multor investitori. În realitate, sub diferite denumiri, în acest fond se află 70% din capitalul meu. În aparență, în ochii prostimii, fondul a fost creat pentru susținerea țărilor în curs de dezvoltare, dar, în realitate, eu l-am instituit ca un instrument util centrului de colectare a daniilor din întreaga lume.

Iată un exemplu:

Se declanșează un conflict armat între două state; unul dintre state, deseori amândouă, cere fonduri. Să le ceară, că le vor înapoia cu dobândă! Intră în competiție două forțe politice? Una va primi bani de la un agent de-al nostru și, din nou, îi va înapoia cu dobândă. Numai Rusia ne plătește anual trei miliarde de dolari."

Tânărul de douăzeci de ani, John Heitsman, adora

relația cu tatăl său. Într-o bună zi, până atunci severul și stângaciul tată îl chemă pe fiu în cabinet și-l invită să ia loc în fotoliul de lângă șemineu. Îi turnă iubitului John o ceașcă de cafea cu frișcă și-l întrebă cu un aer sincer:

—Îți place la universitate, John?

—Nu totdeauna, tata. Am impresia că profesorii nu sunt prea lucizi și exhaustivi când predau legile economiei, răspunse sincer John.

—Bine. Foarte bine punctat! Dar mai precis ar fi fost să spui: profesorii moderni nu sunt în stare să predea legile economiei, întrucât nu au cunoștințe despre ea. Ei consideră economia ca fiind monopolul economiștilor. Dar nu este adevărat. Economia mondială este ghidată de psihologi, filozofi și jucători.

Când am împlinit douăzeci de ani, tatăl meu și bunicul tău, John, m-a inițiat în arta managementului. Tu ai împlinit douăzeci, John, și eu te consider un demn succesor al acestor cunoștințe.

—Mulțumesc, tata, răspunse John.

Astfel, în fața șemineului începu studiul unor legi ale economiei, diferite de cele predate la universitate. Tatăl îi transmitea fiului metoda sa proprie. Totul consta în sfaturi confidențiale, însoțite de exemple și elemente ale jocului. Informația pe care o dezvăluia tatăl în fața lui John era fabuloasă și, cum se poate bănui, nici măcar în cea mai prestigioasă universitate din lume, acesta nu ar fi putut-o obține.

—Spune-mi, John, tu știi câți oameni bogați sunt la noi în țară? - întrebă tatăl.

—Numele lor și ordinea în care sunt clasificați, funcție de nivelul de avuție, sunt publicate în revistele de afaceri, răspunse degajat John.

—Noi pe ce poziție suntem clasați pe aceste liste?

Era prima oară când tatăl lui John spunea *noi* și nu *eu*.

—Numele tău nu se află în aceste clasamente, tata.

—Ai dreptate. Nu se află. Și asta în ciuda faptului că încasările noastre anuale depășesc toate avuțiile celorlalți figuranți ai acestor clasamente. Numele meu nu există pe liste, deoarece portofelul nu trebuie făcut public. Mulți dintre figuranții acestor clasamente, în mod direct sau indirect, lucrează pentru imperiul nostru - al meu și al tău, fiule.

—Tata, tu, cu siguranță ești un geniu în economie. Nu-mi pot nici măcar închipui cum altfel ar fi putut fi constrâns un imperiu atât de vast să ne plătească tributul anual fără intervenții militare. Tu ai reușit să pui pe picioare o operație economică grandioasă.

Heitsman-senior feri portițele șemineului, răscoli jăratecul, apoi în tăcere turnă pentru el și pentru fiu, câte un pahar de vin lejer. Sorbi o înghițitură și abia după asta continuă:

—Eu nu am pus la cale nicio operație. Capitalul pe care-l dețin îmi permite să comand. Alții îndeplinesc porunca mea. Mulți analiști, genii din guvernele multor state și președinți ar rămâne muți dac-ar afla că situația în care se află azi țările lor nu depinde de acțiunile lor, ci de voința mea.

Centrele de științe politice, institutele economice, institutele analitice și structurile guvernamentale ale multor țări nu-și dau seama că lucrează strict în direcțiile elaborate de serviciile mele. Nu multe, la număr. De exemplu, întreaga politică social-economică și doctrina

militară a Rusiei este stabilită şi controlată de un singur departament, guvernat doar de patru psihologi. Fiecare din ei are în serviciile lui câte patru secretari. Niciunul dintre ei nu ştie de activitatea celorlalți.

O să-ți arăt cum se administrează, totul este dezarmant de simplu. Dar mai întâi, John, tu va trebui să pătrunzi legea economiei, despre care nu o să-ți vorbească niciodată profesorii universitari, deoarece ei, existența acesteia, o ignoră cu desăvârşire. Legea sună aşa: în condițiile unei societăți democratice, preşedinții, guvernul, băncile, împreună cu micii şi marii antreprenori din țară, lucrează doar pentru un singur om de afaceri, care se află în vârful piramidei economice. Ei au lucrat pentru tatăl meu, acum pentru mine şi curând o vor face doar pentru tine.

John Heitsman îl privea pe tatăl său şi nu reuşea să pătrundă complet ceea ce auzea. Ştia că tatăl lui era bogat, însă, în cazul de față, chestiunea nu privea doar avuția în sine, ci şi super-puterea pe care urma să o preia ca moştenire. Era greu de înțeles complet fantastica informație. Cum era posibil ca într-o societate liberă, democratică, în realitate toți – începând cu preşedintele şi terminând cu sutele de mii de firme mici şi mari, din punct de vedere juridic de sine stătătoare – să lucreze, în esență, doar pentru un singur om, pentru tatăl lui?

—Nici eu, când am auzit de la bunicul tău ceea ce tocmai ai auzit tu de la mine, nu am înțeles din prima, deci cred că nici tu nu prea înțelegi bine totul. Tu înțelege un singur lucru, continuă Heitsman-senior; că în lume există oameni bogați. Însă pentru fiecare bogătaş există unul şi mai bogat. Şi există şi cel mai bogat. Pentru el, pentru cel mai bogat, lucrează toți ceilalți bogați şi, prin

urmare, toți cei care li se supun celor din urmă. Acesta este principiul sistemului în care trăim.

Toată predica despre ajutorul dezinteresat acordat țărilor în curs de dezvoltare este un autentic bluf. Da, țările bogate acordă credite prin intermediul fondurilor internaționale, țărilor în curs de dezvoltare, dar le acordă, de fapt, doar pentru a primi dobânzi grase pentru întrebuințarea acestor credite, adică pentru a primi tribut.

De exemplu, Rusia plăteşte anual câte trei miliarde de dolari la FMI*, iar această sumă reprezintă doar dobânda creditului acordat. Mulți economişti ştiu că fondurile de bază ale FMI provin din capitalurile SUA. Ei înțeleg că dobânzile uzurpatoare stabilite pentru creditele acordate i se cuvin Americii. Dar, concret cui? Nu ştie nimeni! SUA, ca țară, reprezintă doar un paravan util în jocul capitalurilor. La rândul ei, depinde în mare parte de capitaluri. Spune-mi, John, tu ştiai că America are datorii de stat?

— Da, tata, ştiam. Valoarea datoriei este astronomică. Anul trecut era de... Dobânzile plătite pentru aceste credite sunt de...

— Aşadar, tu înțelegi bine că țara asta, care acordă împrumuturi altora, se foloseşte la rândul ei de enorme credite? Dar tu ştii de unde le obține?

— În mare parte, de la Banca Centrală.

— Şi a cui este această Bancă Centrală?

— Hm, Banca Centrală...

John nu se gândise niciodată cui îi e îndatorată America, dar răspunzând la întrebarea tatălui său, înțelese că, în SUA, fiecare contribuabil plăteşte Băncii Centrale.

*FMI - Fondul Monetar Internațional (n.t.)

Însă această bancă... Banca Centrală a Americii este o bancă privată. Prin urmare, întreaga Americă plăteşte sute de miliarde anumitor persoane sau, poate, chiar unei singure persoane...

Heitsman duse o viaţă cumpătată. Alese, cum se spune, un stil de viaţă sănătos: fără alcool, fără tutun, a urmat diete sănătoase şi a făcut zilnic exerciţii fizice în sala de fitness. Doar în ultimele şase luni încetase să mai frecventeze sala de antrenament. De o jumătate de an rămase ţintuit la pat într-unul din spaţioasele dormitoare dotat cu aparaturi medicale ultramoderne. Dându-şi schimbul, într-una din camerele alăturate, mai mulţi medici făceau de gardă. Însă John Heitsman nu avea bază în medicina modernă. Cu medicii nu găsea demn nici măcar de a închega o discuţie. Doar unui profesor psiholog îi acorda din când în când scurte interviuri. Heitsman nu vroia să ştie nici măcar numele medicilor şi nici al psihologului. Găsi că acesta din urmă era, cât de cât, mai onest şi original. Profesorul vorbea mult, dar deseori, în discursurile lui, nu folosea exclusiv terminologia medicală, ci le colora şi cu opinii personale şi cu interesul de a da de originile maladiei. Odată se prezentă puţin agitat şi vorbi chiar din pragul uşii:

—M-am gândit la starea dumneavoastră toată noaptea şi toată dimineaţă. Am văzut şi am descoperit motivul bolii dumneavoastră şi că, îndepărtându-l, ne-am putea aştepta la o însănătoşire grabnică. Ah, iertaţi-mă domnule Heitsman, am uitat până şi să vă dau bineţe. Bună ziua, domnule Heitsman! M-am lăsat dus de consideraţiile mele.

Miliardarul nu a răspuns la salutul profesorului, nu s-a întors cu faţa la el, dar se comporta aşa cu oricine.

Uneori concedia medicii doar printr-un gest discret cu mâna. Atunci știau cu toții că era *cărați-vă*.

Profesorului nu i-a făcut acest gest, motiv pentru care acesta, ușor agitat, își continuă considerațiile:

— Nu sunt de acord cu colegii asupra necesității transplantului de rinichi, ficat și inimă. Da, în momentul de față, aceste organe funcționează prost. Da, dom'le! Întocmai. Nesatisfăcător! Dar nici cele transplantate nu vor funcționa eficient. Pricina ineficienței lor își are originea în profunda depresie în care vă aflați. Da, domnu' meu – depresia! Eu am citit și recitit fișa clinică a dumneavoastră. Și s-ar părea că am făcut o descoperire remarcabilă. Medicul curant e unul bun, a însemnat totul cu scrupulozitate. La fiecare vizită, a notat starea dumneavoastră psihică. Activitatea organelor interne ale dumneavoastră s-a depreciat imediat ce ați căzut în depresie. Da, dom'le! Starea... Acum, chestiunea cea mai importantă: deranjamentul în funcționarea organelor interne stă la originea depresiei sau, dimpotrivă, e depresia cea care determină un deranjament al organelor interne? Eu sunt convins, absolut convins, că motivul este depresia. Întocmai! Depresia dumneavoastră profundă. Starea în care omul încetează să mai aibă un țel, în care pierde interesul pentru ceea ce-l înconjoară și nu mai vede sensul existenței. În acel moment creierul începe să dea comenzi incerte sau lipsite de determinare întregului organism. Întregului! Cu cât este mai acută depresia, cu atât mai slabe sunt comenzile, iar în prezența unei acutizări avansate a depresiei, creierul poate înceta definitiv să mai dea aceste comenzi, ceea ce induce decesul. Așadar, determinanta este depresia. Dar cum să fie lichidată complet aceasta? Medicina modernă încă nu

știe. Eu am căutat răspunsul în cea populară. Și acum sunt cert că motivul profundei depresii în care vă aflați este deochiul. Da, dom'le. Mai concret, dumneavoastră ați fost deocheat, iar eu sunt gata să vă dovedesc asta prin nenumărate argumente.

Miliardarul ar fi vrut să facă gestul *cărați-vă* cu mâna. Nu-i suporta pe toți acei lecuitori-ezoteriști care promiteau vindecarea cu descântecul sau cu dezlegarea deochiului. Îi considera niște afaceriști insignifianți sau șarlatani. Și, din câte se părea, și acest profesor înclina să se identifice cu categoria așa-zișilor lecuitori, născută ca derivat al incapacității de care dă dovadă medicina modernă. Miliardarul nu a apucat să facă gestul *cărați-vă*. Profesorul îi preîntâmpină gestul cu câteva cuvinte care, chiar dacă imperceptibil, îi rechemară interesul:

— Simt că dumneavoastră vreți să mă alungați. Și, poate, pentru totdeauna. Vă rog. Vă implor, dați-mi măcar alte cinci-șase minute. Înțelegând ceea ce o să vă spun, este posibil ca dumneavoastră să vă însănătoșiți, iar eu să fac o măreață descoperire. Mai bine zis, eu am făcut-o deja, rămâne doar să mă conving definitiv.

Miliardarul nu a făcut gestul.

Profesorul, fără să clipească, privi preț de trei secunde la mâna omului nemișcat și, înțelegând că poate continua, vorbi din nou cu însuflețire:

— Oamenii se uită unii la alții în diverse moduri. Cu indiferență, cu dragoste, cu ură, cu invidie, cu frică sau cu respect. Dar nu expresia vizibilă a ochilor joacă rolul cel mai important. La vedere poate părea cea mai normală mască, ca surâsul prefăcut al ospătarului sau al vânzătorului. Importante sunt comportamentele autentice, sentimentele reale ale unui om față de altul. Cu

cât mai multe emoții pozitive dirijează un om asupra unuia sau altuia, cu atât mai multă energie pozitivă se va concentra în beneficiar. Şi, dimpotrivă, dacă din mediul înconjurător, asupra omului sunt îndreptate emoții negative, atunci în acesta se va aduna energie negativă, distrugătoare.

În popor, asta se cheamă deochi şi în jurul acestui fenomen îşi organizează activitatea descântătorii. Dar nu sunt toți şarlatani. Secretul stă în faptul că omul care primeşte de la cei dimprejur prea multă energie negativă, poate s-o contracareze şi singur sau, cu alte cuvinte, s-o echilibreze. Descântătorul, spunându-i celui afectat că el, pe baza unor uzanțe, poate lua deochiul, îl ajută de fapt pe acesta să creadă că este curățat. Dacă omul îl crede pe descântător, atunci reuşeşte cu-adevărat să-şi echilibreze binele şi răul în propria ființă. Dacă nu-l crede, aşa ceva nu se întâmplă. Dumneavoastră nu credeți în vraci, prin urmare ei nu vă pot ajuta. Totuşi, asta nu înseamnă că nu există în dumneavoastră un exces de energie psihică negativă, nefastă sănătății organismul. De ce negativă? Deoarece, la unu' în situația dumneavoastră, toți cei dimprejur s-ar putea uita doar cu invidie, şi deloc puțină. Şi ar mai putea să vă privească, mai bine zis, să se comporte cu dumneavoastră, cu duşmănie. Aceştia pot fi cei pe care i-ați concediat sau cărora nu le-ați mărit salariul. Multora, percepând puterea pe care o aveți, le este frică de dumneavoastră. După cum vedeți, toate acestea reprezintă energie negativă. Pentru a o contracara se cere energie pozitivă. Energia asta v-o pot oferi membrii familiei şi rudele, însă soțiile v-au părăsit, copii nu aveți, de asemenea, nici prieteni, iar cu rudele îndeobşte nu comunicați. Împrejurul dumneavoastră

lipsesc cu desăvârşire sursele de energie pozitivă. Energia pozitivă, în cantități necesare, poate fi produsă, de asemenea, şi de omul însuşi, înăuntrul său. Numai că pentru asta, omul trebuie să aibă un scop/vis îndrăgit, în jurul cărui realizare să se canalizeze energie pozitivă. Dumneavoastră ați realizat multe, iar acum, din cât se pare, nu mai aveți vise/țeluri.

Este deosebit de important ca omul să aibă un scop şi dorința de a-l atinge. Eu am studiat condiția fizică şi psihică a mai multor oameni de afaceri de diverse talii. Cel care frământă aluatul, coace plăcintele şi le vinde, este fericit că poate să-şi cumpere un obiect sau altul şi visează la dezvoltarea propriei activități. Deoarece, doar crescând poate obține bunuri ale vieții civilizate. La fel şi bancherul influent sau proprietarul vreunui concern de succes visează la creşterea afacerii, la sporirea câştigurilor, însă, adesea, cu mai puțin entuziasm decât cel care coace şi vinde plăcinte. Paradoxal, dar adevărat: cu mai puțin entuziasm. Asta, deoarece în fața lui stau mult mai puține bunuri tentante decât în fața vânzătorului de plăcinte. Majoritatea cuceririlor civilizației pentru acesta nu mai reprezintă bunuri aspirate, ci obişnuință. Dacă în fața unui om relativ nevoiaş se iveşte oportunitatea de a-şi cumpăra un automobil, noua achiziție va rechema în el sentimentul de satisfacție sau chiar extaz. Unul relativ bogat nu se va bucura nici de un automobil ultramodern. Pentru el, asta-i bagatelă. Poate părea paradoxal, însă este adevărat faptul că oamenii bogați au mai puține prilejuri de a fi fericiți decât cei mai puțin înstăriți. Mai există un factor care poate da satisfacție: succesul în fața rivalilor. Însă dumneavoastră, domnule Heitsman, se pare că nu-i aveți.

În acest fel, asupra dumneavoastră acționează exclusiv energiile negative. Și acestea sunt multe. Am uitat să spun că, asupra acestui complex de energii negative, una singură poate domina. Una deosebit de puternică, numită *energia iubirii*. Își face apariția atunci când omul se află în condiția de îndrăgostit și este iubit de cineva. Din nefericire, dumneavoastră nu mai aveți femei și, pare-se, nici nu vă interesează, iar la vârsta și în condiția în care vă aflați, nici nu o să vă mai intereseze.

Argumente ale raționamentului intelectual făcut de mine există din abundență. Am analizat comparativ datele statistice care vorbesc despre longevitatea oamenilor bogați, a politicieni de vază și a președinților ultimilor o sută de ani. Rezultatul s-a dovedit a fi surprinzător de probatoriu. Diferența dintre longevitatea mai-marilor lumii și cea a oamenilor de rând este insignifiantă. Adesea, cei dintâi trăiesc mai puțin. Pare paradoxal, dar este incontestabil. Președinții și milionarii care se află sub observația neîntreruptă a medicilor, care au la dispoziție mijloace și medicamente de avangardă, care mănâncă de calitate, se îmbolnăvesc și mor în rând cu ceilalți. Aceste fapte arată în mod elocvent că energia negativă înconjurătoare deține o putere colosală pe care nici măcar medicina ultramodernă nu poate s-o contrasteze.

Așadar, reiese că nu mai sunt speranțe? Ieșire există, fie ea minimală și singulară! Există. Sunt amintirile! Stimate domn John Heitsman, vă rog să încercați să vă amintiți etapele vieții dumneavoastră. Acele etape care v-au procurat senzații binefăcătoare. Și, cel mai important, străduiți-vă să vă amintiți, în măsura posibilităților, dacă ați făgăduit cuiva ceva și nu v-ați

ţinut de cuvânt. Vă rog, amintiţi-vă cel puţin două-trei zile bune; de dragul dumneavoastră, de dragul ştiinţei. Instrumentele înregistrează activitatea multor organe interne ale dumneavoastră. Minut cu minut. Dacă începeţi să faceţi cum v-am cerut eu şi dacă instrumentele încep să semnaleze efecte pozitive, atunci se iveşte o şansă de a găsi calea spre însănătoşire. Da, dom'le. O vom găsi! Poate că o veţi găsi singur, poate că viaţa... Profesorul a amuţit. Privea la mâna nemişcată a lui Heitsman.

O secundă mai târziu, gestul caracteristic îl invita pe profesor să iasă.

***

Aşa cum pot face mulţi oameni, şi John Heitsman reuşi să-şi amintească viaţa trăită. Pătrunse, oarecum, expunerea profesorului: era posibil să-şi amintească momentele frumoase din această viaţă trecută, se putea încerca. Şi poate că asta ar fi putut da şi efecte pozitive, dar problema era tocmai că trecutul, în aceste momente, nu părea doar neplăcut, ci lipsit de orice interes şi chiar absurd.

Heitsman îşi aminti că se căsătorise la îndemnul tatălui său cu fiica unui miliardar, întregind astfel capitalul imperiului. Căsnicia nu-i aduse nicio satisfacţie, soţia era sterilă şi, după zece ani de viaţă conjugală, muri de *overdose*. Apoi luă o tânără manechină, faimoasă, care-şi interpretă cu pasiune rolul de soţie îndrăgostită, însă la doar şase luni de viaţă matrimonială, serviciul de escortă îi puse dinaintea lui Heitsman câteva instantanee în care soţioara lui se întreţinea cu fostul ibovnic. Nu îi

permise să se justifice, ci ordonă direct escortei să facă ce era de făcut ca ea să nu-i mai apară în fața ochilor și să nu se mai pomenească vreodată de ea.

Heitsman se afundă în amintiri până la începutul activității din imperiul lui taică-su, dar nu găsi niciun moment plăcut asupra căruia memoria să fi vrut să-și concentreze atenția și de la care să-și tragă emoții binefăcătoare.

Doar unul singur găsi. Când îi dovedi tatălui că era inutilă autocrația în administrarea fondului monetar. Ceilalți investitori, care-și integrau capitalurile în fond, împinși de dorința de a și le spori, aveau să investească resurse intelectuale pentru a mări întregul capital al fondului, prin urmare aveau să lucreze pentru ei, pentru Heitsman.

Tatăl său medită câteva zile, după care, la un prânz, însetat de dorința de a-l lăuda, îi spuse:

—Sunt de acord cu propunerea ta, John, în ceea ce privește fondul. E inteligentă. Bravo! Gândește-te și la alte aspecte. A sosit vremea să preiei cârma.

Câteva zile, John Heitsman se simți bine dispus. Ulterior, mai luă și alte măsuri menite să sporească intrările imperiului financiar-industrial. Dar mari satisfacții nu mai avu.

Contabilizarea cifrelor tot mai elevate de afaceri îl lăsa impasibil. Și nu mai aștepta laudele nimănui. Tatăl lui muri, iar aprecierile subalternilor nu-i provocau nicio bucurie.

Așa se făcu că John Heitsman merse pe firul amintirilor până în copilărie. Gândul îi lumină palid câteva scurte episoade din rarele contacte cu taică-su. De regulă, tatăl sever îi dădea indicații în prezența

guvernatoarelor şi a învăţătorilor la dispoziţia lui.

Brusc, corpul nemişcat al miliardarului fu străbătut de un val de căldură. Fremătă de plăcere. În amintirile lui Heitsman străluci o ilustraţie netedă şi foarte sclipitoare.

Văzu colţul îndepărtat al grădinii de salcâmi, în mijlocul căreia se ridica o căsuţă de doi metri înălţime, cu o singură fereastră.

Rămâne neînţeleasă atracţia aproape a tuturor copiilor de a-şi ridica o căsuţă, de a avea un spaţiu al lor propriu. Atracţie care nu depinde de faptul că are copilul deja o cameră a lui în casa părintească sau că locuieşte împreună cu părinţii într-o singură cameră. Punctual şi aproape pentru toţi, vine vremea când se apucă să-şi construiască cu propriile mânuţe, un colţ al lor. E evident că există în om o genă care păstrează în ea o oarecare informaţie primordială şi care-i vorbeşte: „Tu trebuie să-ţi edifici singur spaţiul tău". Iar omul, copilul, ascultând chemarea izvorâtă din adâncurile veşniciei, purcede la crearea acestui spaţiu. Chiar de nedesăvârşit comparativ cu apartamentele lumii moderne, totuşi, acest colţ încropit de el însuşi, îi procură omului o senzaţie de fericire mult mai intensă decât oricare alt apartament şic.

Flăcăul de nouă ani, John Heitsman, cu toate că avea la dispoziţie două camere spaţioase în vilă, hotărî să-şi ridice cu mânuţele proprii o căsuţă.

O construi din lăzi de plastic pentru răsaduri. Aceste lăzi se dovediră a fi un material de construcţie foarte practic. Lăzile erau de mai multe culori, aşa că John decise să facă pereţii albaştri, iar din cele galbene să facă o bordură pe perimetrul casei. Lăzile le aşeză una-n alta. Acestea se împănară, fixându-se între ele. Unul din pereţi,

John îl construi aranjând lăzile una peste alta și orientându-le în așa fel încât fundurile să rămână la exterior, în timp ce la interior, pe tot peretele, să se formeze o mulțime de etajere. Pentru acoperiș, Johnny folosi scânduri pe care ulterior le înveli în folii de polietilenă, fixate cu capsatorul.

Trudi o săptămână întreagă la căsuța lui, dedicând zilnic acestei activități cele trei ore predispuse pentru plimbările la aer curat. În ziua a șaptea, imediat ce veni vremea plimbării, Johnny merse întins la opera lui din colțul îndepărtat al grădinii. Feri crengile de salcâm, văzu căsuța ridicată de mâna lui și încremeni de uimire. Lângă ușa casei stătea o fetiță care se uita înăuntru creației lui. Fetița avea pe ea o fustiță de culoare albastru deschis, lungă peste genunchi și o bluziță cu danteluțe la mâneci. Pletele cârlionțate, castanii i se revărsau peste umeri.

Johnny, inițial se manifestă cu gelozie față de prezența intrusă de lângă creația lui și exclamă nemulțumit:

— Ce faci aici?

Fetița își întoarse fețișoara ei frumușică la Johnny și-i răspunse:

— Admir.

— Ce?

— Această căsuță superbă și inteligentă.

— Ce, ce?... - întrebă din nou Johnny.

— Superbă și inteligentă, repetă fetița.

— Casele pot fi minunate, asta am mai auzit, dar că pot fi inteligente, încă n-am întâlnit. Inteligenți pot fi doar oamenii, remarcă profund meditativ Johnny.

— Da, bineînțeles, oamenii pot fi inteligenți, dar

atunci când un om inteligent face o căsuță, și ea iese inteligentă, obiectă fetița.

—Și ce găsești tu inteligent la căsuța asta?

—Foarte inteligent peretele pe dinăuntru. Pe el sunt foarte multe etajere pe care poți așeza multe obiecte și jucării.

Lui Johnny îi plăcu remarca fetiței, îl măgulea, și poate că-i plăcu și fetița.

„E frumoasă și gândește deștept", - remarcă în sinea lui, Johnny. Și, cu voce tare, spuse:

—Căsuța asta am ridicat-o eu.

Apoi, fără pauză o întrebă:

—Cum te cheamă?

—Eu sunt Sally și am șapte ani. Locuiesc aici, în dependințele pentru servitori. Tatăl meu este grădinar. El știe multe despre plante și mă învață și pe mine. Și eu știu cum cresc florile și cum se agață de crengile copacilor. Pe tine cum te cheamă și unde locuiești?

—Eu locuiesc în vilă. Mă cheamă Johnny.

—Vasăzică, tu ești fiul patronului nostru?

—Da, fiul.

—Hai să ne jucăm în căsuță.

—Cum să ne jucăm?

—Ca și cum am locui în căsuță, așa cum trăiesc adulții. Tu o să fii gospodarul, devreme ce ești stăpân aici, iar eu voi fi servitoare, devreme ce tata este un servitor.

—Așa nu merge, remarcă Johnny, servitoarea trebuie să locuiască în casa pentru servitori, în vilă pot locui doar soțul, soția și copiii.

—Atunci eu o să-ți fiu soție, răbufni Sally și întrebă: —Pot să-ți fiu soție, Johnny?

Johnny nu-i răspunse nimic. Intră în căsuță, privi

împrejur, apoi se întoarse spre Sally care stătea la intrare și îi zise nepăsător:

—Bine, intră ca soție. Trebuie să ne gândim cum să dereticăm aici înăuntru.

Sally intră în căsuță, îl privi dulce și cu admirație pe Johnny în ochi și îi spuse aproape șoptit:

—Îți mulțumesc, Johnny. Mă voi strădui să-ți fiu soție destoinică.

Johnny nu-și vizita căsuța în fiecare zi. Nu întotdeauna îi era permis să se joace în grădină, în timpul dedicat plimbărilor. Acompaniat ba de escortă, ba de guvernatoare, trebuia să meargă ba să viziteze parcul din oraș, ba la Disneyland, ba la echitație.

Însă de fiecare dată când avea ocazia să meargă la căsuța lui, acolo îl aștepta Sally. La fiecare vizită, Johnny remarca cu interes schimbările produse acolo, în căsuță. La început, pe jos apăru un covoraș adus de Sally, pe urmă câte o perdeluță în golul ferestrei și deasupra intrării.

Mai apoi se iviră o măsuță de joacă și o ramă goală pentru fotografie, așezată pe măsuță.

—Tot mai rar vii în căsuța noastră, Johnny. Eu te aștept, da' tu nu te vezi. Dă-mi o fotografie de-a ta ca s-o pun în ramă. O să mă uit la fotografie și o să-mi fie mai vesel să te aștept.

Johnny îi lăsă o poză de-a lui în ziua în care merse să-și ia rămas bun de la căsuță și de la Sally. Se muta, împreună cu familia, într-o altă vilă.

***

Johnny Heitsman, multimiliardarul, stătea în așternutul din apartamentul său și zâmbea amintindu-și din ce în ce mai multe detalii din relația lui din copilărie cu micuța Sally. Abia acum înțelegea că fetița aceea îl iubise. Poate cu acea primă dragoste infantilă, sinceră, disperată și neîmpărtășită. Probabil că și el o iubise sau, poate că doar o plăcuse. Însă ea-l iubise așa cum, probabil, nu-l iubise nimeni altcineva în tot restul vieții, motiv pentru care amintirile legate de construcția căsuței și relația cu Sally îi treziseră sentimente plăcute și calde. Și a început să se simtă mai bine, încălzit de aceste sentimente calde.

Cu Sally se mai văzu, după plecarea de la vilă, o singură dată, unsprezece ani mai târziu. Însă acea întâlnire...

Alte sentimente îi răvășeau acum ființa... John Heitsman s-a ridicat ușor din pat. Inima îi pompa tot mai intens sângele în vene. Acea întâlnire... Uitase de ea. Nu și-a mai amintit-o înainte... Însă acum era singurul gând care-l stăpânea și agita.

Se întoarse unsprezece ani mai târziu pe proprietatea în care-și petrecuse copilăria și rămase doar o zi. Nu avu mai mult timp la dispoziție. După prânz, merse în grădină și, mai mult întâmplător, se îndreptă spre colțul cel mai îndepărtat al grădinii unde, printre salcâmi, își ridicase căsuța atunci când era copil. Feri crengile, făcu un pas în micul luminiș și încremeni de surpriză. Căsuța ridicată de el cu unsprezece ani în urmă din lăzi de plastic, stătea ca și-nainte, în același loc. Însă acum era împrejmuită de ronduri de flori. O cărăruie de

nisip şerpuia spre intrare, unde era aşezată o băncuţă. Căsuţa era împresurată de flori. „Odinioară băncuţa nu era, acum este" - remarcă pentru sine, tânărul Johnny. Feri perdeaua de la intrare şi, aplecându-se, păşi înăuntru. Simţi imediat o prezenţă recentă acolo. Pe măsuţă, încă mai stătea rama cu fotografia lui de când era copil. Pe rafturi erau rânduite cu acurateţe jucăriile lui Sally. Pe una din etajere, lângă măsuţă, era aşezat un mic vas cu fructe proaspete. Pe jos era întinsă o saltea gonflabilă acoperită cu o pătură.

John se reţinu în căsuţă vreo douăzeci de minute, amintindu-şi plăcutele senzaţii din copilărie şi gândind: „De ce se întâmplă aşa?" Familia lui deţinea mai multe vile şic, castele, dar toate acestea nu-i dădeau o senzaţie atât de plăcută ca aceea care lua naştere aici, într-o căsuţă din nişte lăzi banale de plastic pentru răsaduri.

Dădu cu ochii de Sally în timp ce ieşea din căsuţă. Ea stătea tăcută în pragul căsuţei, de ca şi cum nu ar fi vrut să-i întrerupă valul de amintiri care-l învăluiseră pe John. John o privi, iar pe obrăjorii lui Sally îşi făcură apariţia doi bujori. Îşi lăsă fâstâcită ochii în pământ şi, cu vocea timidă, catifelată, neobişnuit de cristalină şi emoţionată, spuse:

—Bună ziua, Johnny!

Însă el nu-i răspunse pe loc. Rămase admirând corpul frumos al adolescentei Sally. Rochiţa-i lejeră de pe corpul mlădios se unduia discret în adierea vântului, lăsând să se ghicească formele corpului zvelt deja de domnişoară... şi nu de fetiţă.

—Salut, Sally, răspunse John, rupând liniştea. —Tu ţii curat aici?

—Da. Doar am promis... Uite, fructe proaspete.

Sunt spălate. Le-am adus pentru tine.

— Da... Pentru mine... Le mâncăm împreună?

John feri perdeaua și o lăsă pe Sally să intre prima. Ea intră, se așeză în genunchi, ridică fructiera și o așeză pe măsuță, lângă fotografie. În căsuță nu erau scăunele, așa că John se așeză pe covoraș. Întinse mâna spre un ciorchine de struguri și, din neatenție, îi atinse umărul lui Sally. Ea se întoarse, privirile li se încrucișară și Sally oftă profund. Năsturelul de pe sânul tare se descheie când inspiră aerul, profund. John o prinse de umeri și o trase spre el. Ea nu se împotrivi. Dimpotrivă, se strânse la el cu întregul ei corp fierbinte. Nu se împotrivi Sally, nici când John o culcă cu grijă pe covoraș și tandru o mângâie, o sărută pe gură, îi sărută sânii și...

Sally era fecioară... John nu mai avusese relații intime cu fecioare nici până la Sally, nici după ea. Iar acum, după patruzeci și patru de ani de la acea ultimă întâlnire, el, John Heitsman, înțelegea dintr-odată că aceea fusese unica, cea mai minunată și amețitoare apropiere intimă de o femeie... Mai exact spus, de o fecioară pe care el a făcut-o femeie.

Apoi dormiră un timp. Când s-au trezit, au vorbit despre ceva. Dar, despre ce? John Heitsman își încordă memoria. Ținea foarte mult să-și amintească măcar cât de puțin din discuția lor. Și, în cele din urmă-și aminti.

Sally îi vorbi despre cât de frumoasă era viața. Îi povesti că tatăl ei strânse bănuți și-i cumpărase o parcelă de pământ și că, probabil, pe acel lot de teren, dacă-i vor ajunge banii, își va ridica o căsuță. Avea să-și proiecteze gospodăria, avea să sădească tot soiul de plante și avea să trăiască fericită, crescându-și copiii.

În acele clipe, John decise s-o ajute cumva pe

Sally. „Ca să vezi, gândi el în sinea lui, doar un petec de pământ și o căsuță pot face din fata asta un om fericit. Ce mizilicuri... Trebuie s-o ajut să-și cumpere teren și casă".

Însă uită John de dorința lui. Îndeobște, uită de Sally. Viața îl prinse cu minunățiile ei. Un yacht nou, un avion personal... Toate, lucruri care îi aduceau bucurie doar în primele zile ale apariției lor. Timp de mulți ani, singura îndeletnicire care-l atrase era jocul de combinații financiare. Îl atrăgea și-i îmbunătățea situația miliardară a tatălui său și, implicit, a sa, primită în moștenire. Aceste sentimente răvășitoare și stresante au continuat timp de douăzeci de ani. Au dominat asupra tuturor celorlalte. Ca nimic, s-au consumat două căsnicii. Soțiile nu au lăsat nicio urmă în trecerea lor prin viața lui. După patruzeci de ani, jocul de combinații financiare încetă să-l mai satisfacă și așa începură să se succeadă, tot mai des, perioadele de depresie, care, în cele din urmă, au dus la profunda criză.

Dar acum, John Heitsman nu se mai afla în stare depresivă. Amintirile legate de Sally îl răvășeau într-un mod plăcut și, totodată, îl contrariau: „De ce am făcut așa? Mi-am dat cuvântul s-o ajut pe Sally, pe fata care m-a iubit, ca să-și cumpere teren și să-și ridice casă și am uitat". John Heitsman, obișnuit să-și țină cuvântul, mai ales cel dat sieși, a înțeles că nu avea să se elibereze de obsesia asta până nu... Și-a chemat secretarul prin interfon. Când acesta intră, John Heitsman, întins în așternutul său, rostind anevoie cuvintele, i-a vorbit pentru prima oară în ultima jumătate de an:

– Acum mai bine de cincizeci de ani, eu locuiam într-o vilă. Adresa exactă nu mi-o amintesc. Dar e în arhive. Acolo lucra un grădinar. Numele de familie nu

mi-l amintesc, dar şi asta o găsiți în arhive şi actele contabile. Acesta avea o fată pe nume Sally. Aflați unde locuieşte acum Sally. Am nevoie de informația asta nu mai târziu de mâine dimineață. Dacă o veți avea mai repede, aduceți-mi-o, indiferent de oră. La treabă!

Secretarul a sunat în zori. Când acesta intră, John Heitsman stătea într-un fotoliu-cărucior în fața ferestrei. Era îmbrăcat într-un complet de culoare gri închis, era pieptănat şi proaspăt bărbierit.

—Sir, grădinarul a fost concediat cu mai bine de patruzeci de ani în urmă şi, la scurt timp după asta, a murit. Înainte de a se duce, a apucat să achiziționeze două hectare de teren într-un *ranch* abandonat din Texas. Pe acest teren a început să ridice casă, dar a avut un accident şi a murit. Fiica lui, Sally, a terminat casa şi acum trăieşte acolo. Uitați adresa. Deocamdată nu am reuşit să adunăm mai multe informații. Dar dacă doriți să dispuneți, putem să vă furnizăm ulterioare informații necesare.

John Heitsman a luat notița din mâna secretarului, a citit-o cu atenție, apoi a pliat cu grijă foaia şi a dosit-o în buzunarul sacoului, spunând:

—În treizeci de minute, elicopterul să fie pregătit de zbor. Vom ateriza la cinci-zece kilometri de vila din Texas. Acolo să mă aştepte o maşină. Să nu fie o maşină de reprezentanță. E de ajuns un singur şofer şi fără escortă. Executarea!

***

La ora trei după amiază, John Heitsman, sprijinindu-se în baston, păşea încetişor pe aleea pavată

cu piatră care ducea spre micuțul *cottage* cufundat în verde. O zări mai întâi din spate. Femeia între două vârste spăla ferestrele, cocoțată pe o scăriță. John Heitsman se opri și privi la femeia cu păr frumos, grizonat. Ea îi simți privirea și se răsuci către el. Rămase un timp nemișcată, privind cu luare-aminte la bătrânelul de pe alee, apoi sări brusc de pe scăriță și alergă în întâmpinarea lui. Pasul îi era lejer și, îndeobște, nu părea bătrână. Se opri la un metru de John Heitsman și, cu voce timidă, îi vorbi:

— Bună, Johnny!

Și-a coborât privirile și, cu ambele mâini, și-a acoperit bujorii de roșeață care-i apărură în obraji.

— Bună, Sally, i-a răspuns John Heitsman, apoi a tăcut. De fapt nu a tăcut, ci a continuat mai mult pentru sine: „O, cât ești de frumoasă, Sally, și cât sunt de fermecători ochii tăi lucitori. Câteva riduri împrejurul ochilor, dar îți stau bine și te fac frumoasă și dulce." Apoi cu voce tare:

— Sunt în trecere, Sally. Am aflat că trăiești aici și am vrut să-ți fac o vizită. Și poate să și înnoptez, dacă nu-ți fac probleme.

— Sunt foarte bucuroasă să te văd, Johnny. Nu încape vorbă, poți să înnoptezi, eu acum stau singură, abia mâine îmi aduc nepoțeii să stea o săptămână cu mine. Am doi nepoței. Fetița are nouă anișori, băiețelul deja doisprezece. Intră, Johnny, îți fac un ceai. Eu știu bine de ce ai nevoie. Hai, intră!

— Să înțeleg că ai fost căsătorită, Sally? Ai avut fii...

— Mai sunt încă măritată, Johnny. Am un fiu... și doi nepoței, a răspuns fericită Sally. Vrei să te acomodezi

pe verandă? Îţi aduc ceaiul.

John Heitsman s-a aşezat pe un scaun de plastic de pe veranda casei, iar când Sally îi aduse cana mare cu ceai, a întrebat-o:

—De ce ai spus că ştii care ceai îmi face bine, Sally?

—Tata strângea plante medicinale pentru tatăl tău, le usca, după aceea făcea ceaiuri care-l ajutau mult pe tatăl tău. Am învăţat şi eu să strâng ierburi de leac. Tata mi-a spus că şi tu ai o boală ereditară.

—De unde ştiai că o să vin?

—Nu ştiam, Johnny. Le strâng pentru orice eventualitate. Cum o duci, Johnny? Cu ce te ocupi?

—O duc şi eu... Fac de toate, însă acum nu vreau să-mi amintesc de asta. E bine aici la tine, Sally, şi frumos. Multe flori şi grădina asta...

—Da, e bine, mie-mi place foarte mult, numai că, ai văzut, pe dreapta se ridică un şantier. Se construieşte o centrală de prelucrare a deşeurilor, iar în stânga o altă fabrică. Ni s-a propus să ne mutăm. Poate eşti obosit de drum, Johnny, vrei să te culci? Te văd că eşti ostenit, îţi aştern sub fereastra deschisă, tu întinde-te şi te odihneşte! Termină-ţi ceaiul mai întâi.

John Heitsman s-a dezbrăcat cu mare dificultate. Era, într-adevăr, foarte obosit. Muşchii corpului, atrofiaţi de şase luni de inactivitate, abia-l mai ţineau pe picioare. S-a acoperit cu mare greutate cu un pled şi a adormit imediat. În ultima vreme, în general, nu putea dormi fără un somnifer. Aici, însă, pe loc...

Dimineaţa nu reuşi s-o contemple, deoarece se trezi la miezul zilei. Făcu duş şi ieşi pe verandă. Sally gătea prânzul în bucătăria de vară, ajutată de un băieţel şi

o fetiță.

—Bună ziua, Johnny! Se vede că te-ai odihnit bine. Parcă ai întinerit. Uite, ți-i prezint pe nepoței: ea este Emma, iar acest flăcău e George.

—Eu sunt John Heitsman, bună dimineața, a spus el întinzând mâna băiețelului.

—Uite că ne-am și prezentat. Până ce eu cu Emma pregătim prânzul, voi, bărbații, plimbați-vă oleacă prin grădină, să vă vină pofta de mâncare, a propus Sally.

—O să vă arăt grădina, i-a propus George lui Heitsman.

Bătrânelul merse, însoțit de băiețel, în încântătoarea grădină. Puștiul îi arătă cu mâna unele plante și îi vorbi fără întrerupere despre proprietățile lor. Heitsman se gândea la ale lui. Ajunși la marginea grădinii, băiețelul îl anunță:

—În dosul salcâmilor se află apartamentele mele, mi le-a construit bunica.

Heitsman feri o creangă și ce văzu?... Într-un mic luminiș, în dosul unor salcâmi, se ridica o căsuță. Din aceleași lăzi de plastic pentru răsaduri. Doar acoperișul era altfel. La fel și perdeaua de la intrare. Heitsman feri perdeaua, se aplecă ușor și păși înăuntru. Aranjamentul interior era același ca înainte, numai că pe măsuță se afla o fotografie lipită pe laterale cu plastic armat cu fibre de sticlă. În fotografie se vedea nepotul lui Sally. „Corect, acum stăpânul casei e altul, deci și fotografia e alta". Heitsman luă fotografia în mână și, ca să spună și el ceva, zise:

—Ai ieșit bine în fotografia asta, Georgică.

—Asta nu-i poza mea, nenea John. E a unui prieten de-a bunicii, din copilărie. Doar seamănă cu mine.

***

John Heitsman a făcut eforturi să parcurgă cât mai iute aleea din grădină. Mergea șchiopătând, ajutându-se de bățul lui și împiedicându-se încontinuu. A ajuns lângă Sally și, cu respirația precipitată și bâlbâindu-se puțin, a întrebat-o:

—Unde este el acum? Unde-i soțul tău, Sally? Unde-i?

—Calmează-te, te rog, John, nu-ți face bine să te agiți așa tare! Așează-te, te rog, a rostit liniștită Sally. —S-a întâmplat, John, că eu, în copilărie, i-am făgăduit unui băiat bun să-i fiu soție...

—Dar, era un joc, a spus aproape țipând John Heitsman, sărind din fotoliu, un joc de copii!

—Și ce dacă? Să zicem că eu am continuat să mă joc. Și, în glumă, te consider soțul meu, a răspuns Sally și, în șoaptă: —Soț și iubit.

—George îmi seamănă foarte mult. Așadar, ai născut după noaptea aceea, Sally? Tu ai avut un copil?

—Da, eu am avut un copil. Pe fiul nostru, John. Îmi seamănă foarte tare mie. Dar în el sunt puternice și genele tale, iar nepoțelul nostru e copia ta exactă.

John Heitsman se uita ba la Sally, ba la băiețelul și la fetița care pregăteau masa de pe verandă, și nu mai reuși să scoată un cuvânt, gândurile și sentimentele îi erau confuze. Apoi, aproape involuntar, a spus cu vocea severă:

—Sunt constrâns să plec. La revedere, Sally.

Făcu doi pași pe alee, se întoarse și se apropie de Sally. John Heitsman, sprijinindu-se anevoie în bastonul

său, se lăsă într-un genunchi în fața lui Sally, îi luă mâna și i-o sărută îndelung:

—Sally, pe mine mă așteaptă treburi urgente și importante. Trebuie să plec neîntârziat.

Ea îi sprijini o mână pe creștet și-i răvăși ușor părul:

—Se înțelege, trebuie să mergi, devreme ce ai treburi importante și probleme. Dacă o să-ți fie greu, tu vino la noi! Fiul nostru, acum conduce o mică firmă cu un nume frumos - *Lotus* - care se ocupă cu amenajările peisagistice. Nu are o pregătire specializată, l-am învățat eu, dar face proiecte foarte reușite și aproape că nu stă niciodată fără clienți. Mă ajută cu bani și vine pe aici în fiecare lună. Tu, probabil ai probleme cu banii... Și un pic cu sănătatea. Vino pe la noi, John! Eu știu cum să te ajut să te însănătoșești, și bani avem câți ne trebuie.

—Îți mulțumesc, Sally... Îți mulțumesc... Trebuie să fug! Neapărat, trebuie...

S-a îndreptat pe alee spre ieșire, împovărat de gândurile la planul lui. Sally privea la figura care se îndepărta și șopti mai mult pentru sine: „Să te întorci, iubitul meu!". Repetă această frază ca pe un descântec și peste o oră, uitând de nepoți și neobservând elicopterul care se rotea pe deasupra proprietății cu micuța casă și încântătoarea grădină.

***

Elicopterul lui John Heitsman încă nu aterizase definitiv pe acoperișul clădirii, când secretarii și colaboratorii apropiați se aflau deja în sala de ședințe, controlând febril cifrele, pregătindu-se să dea socoteală în

faţa şefului. Pierduseră deja obişnuinţa cu şedinţele în prezenţa lui şi acum îşi aşteptau şeful cu o oarecare teamă şi emoţie.

John Heitsman intră. Se ridicară cu toţii. Începu să le vorbească încă înainte de a ajunge la fotoliul său din capul mesei:

—Luaţi loc. Nu vreau nici o dare de seamă. Ascultaţi cu luare-aminte, că nu o să repet nimic. Nu e timp! Aşadar. În statul Texas se află o vilă, asta e adresa. Vă împuternicesc să achiziţionaţi toate terenurile împrejurul acesteia, pe o rază de o sută de mile. Acelaşi lucru şi cu societăţile comerciale de pe aceste terenuri, chiar de va trebui să plătim de trei ori mai mult. Cei care se ocupă cu vânzarea-cumpărarea de imobile sunt autorizaţi să achiziţioneze o sală şi să demareze fără întârziere operaţiunile. Dacă va fi necesar, activaţi toţi agenţii la dispoziţie. Operaţia de faţă nu poate dura mai mult de o săptămână.

Unul dintre colaboratori a sărit de la locul său şi s-a precipitat spre ieşire.

John Heitsman continuă:

—Toate clădirile, fabricile şi uzinele care se află pe aceste terenuri, vor trebui demolate într-un termen de o lună, chiar dacă pentru asta va trebui să angajaţi sute de antreprize de profil. În locul lor, într-o lună, va trebui semănată iarbă.

Ultimului colaborator rămas în sală, John Heitsman îi spuse:

—În Texas există o firmă cu un nume frumos - *Lotus*. Încheiaţi cu ea un contract cincinal. Împuterniciţi-o să proiecteze un aşezământ care să ocupe toate terenurile dimprejurul vilei din Texas. Propuneţi-i preţ dublu.

Executarea!

Două săptămâni mai târziu, John Heitsman luă cuvântul într-o conferință, în fața a o mie cinci sute de oameni. În sală se aflau oameni adunați cu ajutorul agenților de construcții, a specialiștilor în proiectare peisagistică, a botaniștilor și agronomilor. Toți așteptau să prindă câte ceva de lucru. Mai ales că fusese făcută publicitate în care se specifica valoarea contractului, de două ori mai mare decât nivelul mediu dat de statistici.

John Heitsman a ieșit pe scenă și a vorbit în maniera lui specifică, categorică, chiar puțin tăioasă:

—Potrivit contractului pus la dispoziție, fiecare dintre dumneavoastră va fi împroprietărit, cu titlu gratuit, cu o parcelă de teren de două hectare, în folosință pe viață. Vă vor fi propuse câteva proiecte de *cottage* din care să alegeți. Ulterior, aceste *cottage* vor fi construite de anumite antreprize, pe cheltuială proprie, pe fiecare proprietate, în locurile indicate de dumneavoastră. În decursul a cinci ani, compania va plăti sumele stabilite prin contract, fiecărui membru matur al familiei. Îndatorirea dumneavoastră va fi aceea de a sistematiza gospodăria primită în folosință pe viață. Să sădiți livezi, flori, să săpați bazine și să construiți alei. Toate acestea să fie de calitate și frumoase. Compania va rambursa toți puieții și semințele cerute de dumneavoastră. Asta e tot. Dacă nu sunt întrebări, atunci doritorii pot trece la semnarea contractelor.

Dar, în sală, printre cei o mie cinci sute de participanți domnea o liniște absolută. Nimeni nu se ridicase de la locul său ca să meargă la mesele la care secretarii stăteau cu contractele pregătite de semnat. După un minut de liniște de mormânt, un bătrânel s-a

ridicat şi a întrebat:

—Spuneţi, sir, aceste locuri pe care ne propuneţi să ne stabilim, sunt cumva contaminate?

—Nu, a răspuns unul dintre colaboratorii lui Heitsman. —Această zonă, dimpotrivă, se evidenţiază net prin nivelul de curăţenie. Sunt foarte multe terenuri fertile.

—Atunci răspundeţi sincer, ce experiment puneţi la cale pe noi? - a sărit de pe locul ei o tânără femeie. —Mulţi dintre noi au copii. Şi eu! Nu vreau să-mi arunc copilul în vreun experiment.

Sala a vuit şi răsunară exclamaţii de genul: „om hain!", „monştri!". Oamenii s-au ridicat şi, unu după altul, au părăsit sala. Colaboratorii lui Heitsman au tentat să explice câte ceva, au răspuns la unele întrebări, însă în van. Heitsman privea deznădăjduit la oamenii care abandonau sala şi înţelegea că, odată cu ieşirea lor, pierea şi speranţa. Sau, poate chiar mai mult... Îşi dorea atât de mult să facă ceva plăcut pentru Sally, pentru fiul şi nepoţii săi... Vroia ca lângă fermecătoarea căsuţă a lui Sally să nu se ridice hornuri fumegânde, ci ca, de jur împrejur, să înflorească livezi şi să trăiască buni megieşi. Cumpărase pământ. Din ordinul lui, fuseseră demontate coşurile uzinelor otrăvitoare şi semănată iarbă... Însă pământul putea să devină mai bun doar dacă pe el ar fi mers să trăiască oameni buni. Şi ei ce fac? Pleacă! Nu au înţeles. Cum să înţeleagă, cum să creadă? Era de aşteptat. Stop! Lui Heitsman i-a scânteiat o idee. Ei nu ştiau nimic şi de asta nici nu credeau! Ce-ar fi să le spună adevărul? - a gândit el. John Heitsman s-a ridicat şi a vorbit rar, încă neconvins pe deplin:

—Oameni buni. Eu vă înţeleg! Deciziile astea

luate de companie trebuie explicate. Însă e imposibil. Cu desăvârşire imposibil! Deoarece, se face că eu... Înțelegeți, motivul e... Mai bine zis, toate aceste contracte îmbracă un caracter personal. Sau, altfel spus... Heitsman se fâstâci, nu mai ştia cum să continue, însă oamenii se opriră. S-au oprit la ieşirea din sală şi-l priveau cu atenție. Tăceau, iar el, intimidat de asta, nu mai ştia ce să spună. S-a recules în cele din urmă şi a continuat:

—În copilărie... În tinerețe, eu am iubit o fată. Pe-atunci nu ştiam c-o iubesc. Apoi m-am căsătorit cu alte femei. M-am ocupat de afaceri. Cu fata asta nu m-am văzut de cincizeci de ani. O uitasem deja şi, abia cu câtva timp în urmă, mi-am amintit de ea. Am realizat că ea era unica ființă umană care m-a iubit cu adevărat. Încă mă mai iubeşte. Dar eu nu am ştiut. Eu o uitasem. Şi am mai înțeles că, eu, doar pe ea aş fi putut-o iubi. Şi am întâlnit-o. Acum, desigur, e bătrână. Însă pentru mine a rămas cea care era atunci. Ea iubeşte grădinăritul. Are mâini de aur. Şi eu am visat că totul împrejurul ei va fi frumos. Şi vecinii, cumsecade. Cei mai buni! Şi că, lângă ea, o să trăiască oameni buni şi fericiți. Dar cum să fac aşa ceva? Eu am făcut afaceri şi am agonisit ceva bănuți. Am cumpărat pământ, l-am parcelat şi am redactat aceste contracte. Toate astea le-am făcut pentru iubita mea. Sau, poate că am făcut-o pentru mine?

John Heitsman a rostit această frază mai mult pentru sine, după care a continuat să vorbească de ca şi cum nu i-ar mai fi văzut pe oamenii din fața lui, de ca şi cum ar fi meditat cu voce tare:

—Noi trăim pentru ceva anume. Pentru ce? Aspirăm la ceva anume. Dar la ce? Eu acuşi mor, ce rămâne în urma mea? Doar putreziciune. Însă, acum nu o

să mai mor. Cel puțin până ce nu îmi realizez proiectul. Și până ce nu voi lăsa după mine veșnicia - grădina pentru iubita mea. O să las o grădină! La început am gândit doar să angajez mulți muncitori sau să închei un contract cu o firmă importantă de proiectare urbanistică și peisagistică. Să închei un contract prin care să angajez grădinari. Dar am înțeles că, în acest fel, împrejurul iubitei mele va fi doar o frumusețe nefirească. Voi nu ați crezut în condițiile stabilite prin contractul propus. Voi nu ați înțeles scopul părții care propune aceste contracte. Acum îl știți.

John Heitsman tăcu. Tăceau și oamenii din sală. Prima care a rupt tăcerea a fost chiar femeia care se îndoise cel mai tare. Mai întâi s-a apropiat iute de birourile de lângă scenă, pe care stăteau contractele, i-a cerut unui secretar să înregistreze familia și a semnat contractul chiar fără să-l citească, după care s-a întors spre ceilalți din sală și a spus:

—Ei bine, eu am semnat! Am semnat prima. De asta o să intru în istorie. Pentru că am fost prima. Doar judecați: nici un alt bărbat, pe cât de bogat ar fi el, nu i-a făcut un cadou mai de preț iubitei sale, decât acest om de pe scenă. Unul mai mare nici că se poate face!

—Nici să se gândească la un cadou mai de preț nu a putut nimeni. În toată istoria cunoscută a umanității, a exclamat o altă femeie din sală.

—Eu vă iubesc, a strigat o a treia.

—Vreau o parcelă lângă iubita dumneavoastră, a cerut a patra.

—Ea se numește, luă cuvântul din nou Heitsman, sau poate mai bine să nu se știe, ca să nu afle. Să gândească că destinul a fost bun cu ea.

Oamenii din sală s-au precipitat sinergic spre birourile de lângă scenă. Se formă coadă. Oamenii bucuroşi se chemau între ei „vecin, vecină". Dar majoritatea lor, mai ales femeile, se uita cu privirile licărind de iubire la omul de pe scenă.

John Heitsman, pentru prima oară-n viață, simțea pe propria piele energia binelui, a iubirii şi admirației sincere, emanată de mulțimea de suflete umane. Energia care biruia toate celelalte neplăceri. A coborât de pe scenă deja fără să mai şchiopăteze. Şi, pentru mai multe luni, a participat activ la demolarea întreprinderilor de pe terenurile achiziționate, deliberând detaliile proiectului de ansamblu al aşezământului dimprejurul vilei lui Sally, variantele peisagistice pentru fiecare lot în parte şi pentru infrastructură, în complexul ei.

Un an mai târziu, când se apropia din nou de portița vilei lui Sally, împrejur, cât cuprindeai cu privirea, oamenii plantaseră deja puieți prin livezi, iar în fața portiței lui Sally stăteau câțiva puieți cu rădăcinile învelite cu grijă. Sally îi simți sosirea şi-i alergă în întâmpinare.

—John, ce bine că ai venit! Ce bine! Bine ai venit, John!

Sally alergă spre el sprintenă ca o fetiță. Îl apucă de mână, îl puse să-şi bea ceaiul şi vorbi neîntrerupt şi cu bucurie:

—Tu ştii, John! Ce mai minunăție se petrece prin părțile astea? Sunt aşa fericită! Nemaipomenit de fericită! Au dispărut de lângă căsuța noastră coşurile fumegânde. Vom avea megieşi de treabă. Aşa mai fierbe viața împrejur... Aşa mai fierbe! Dacă ai necazuri în afaceri, nu-ți fă probleme, John. Tu dă-le încolo pe toate şi vino să

trăieşti aici. Acum suntem bogați, fiul nostru a încheiat un contract chiar neobişnuit de rentabil. El, acum gestionează toate proiectele de peisagistică şi planurile de sistematizare de aici. Şi noi am mai cumpărat nişte pământ. Fiul nostru o să-şi facă o casă nouă acolo. Aici rămânem noi doi, dacă vrei.

—Da, vreau, a răspuns John Heitsman şi a adăugat: —Îți mulțumesc, Sally, pentru invitație!

—Da' de ce să locuiți într-o casă veche? - se auzi o voce în spatele lui John Heitsman. El s-a întors şi l-a văzut pe fiul lui. A înțeles pe loc că era el. Tânărul continuă:

—Înțeleg că dumneavoastră sunteți tatăl meu. Când Georgică mi-a povestit că ați luat fotografia prietenului mamei din copilărie drept o fotografie de-a lui, eu am înțeles cine trecuse pe la noi. Las' că nici mama nu prea a învățat să-şi ascundă sentimentele. Eu, desigur, nu nutresc aceleaşi sentimente ale mamei pentru dumneavoastră, dar sunt gata, pentru fericirea părinților, să finanțez construcția unui nou *cottage*.

—Îți mulțumesc, fiule, i-a răspuns gâtuit de emoții John Heitsman. Ar fi vrut să-şi îmbrățişeze fiul, dar nu a avut curajul. Tânărul, făcu el un pas spre bătrân, îi întinse mâna şi se prezentă:

—John.

—Ah, bine! Minunat, acum v-ați prezentat. Când o să vă cunoaşteți mai de-aproape, vă veți şi plăcea mai mult, dar acum haideți să bem un ceai, a spus Sally.

La masă, Sally continuă să vorbească fără întrerupere despre evenimentele neobişnuite care se petrecuseră în ultimele luni.

—Tu doar închipuie-ți, John. Doar imaginează-ți. Pe aici se povesteşte cea mai frumoasă legendă din lume.

O legendă care se materializează aievea. Tu imaginează-ți, John, lumea spune că toate aceste terenuri împrejur le-a cumpărat un singur om. Apoi, acest om a angajat cei mai talentați peisagiști, agronomi și grădinari și fiecăruia i-a cedat gratis, în folosință pe viață, câteva hectare de pământ. Le-a cerut doar să-și facă frumoase gospodăriile. Le-a dat gratis toți puieții și toate semințele, și le va mai plăti și munca pe care o vor face pe propriile gospodării în următorii cinci ani. Imaginează-ți numai, îi mai și plătește. A investit omul, în proiectul acesta, tot capitalul, până la ultimul cent.

—Poate că nu chiar tot, a remarcat Heitsman.

—Lumea zice că tot. Și știi de ce-a făcut el toate astea?

—De ce? - a întrebat calm John Heitsman.

—Tocmai aici e frumusețea. A făcut-o ca iubita lui să trăiască în mijlocul acestei frumuseți. Și ea se ocupă tot cu peisagistica, vorbește lumea. Și vila ei va fi tot pe aici, pe undeva. Numai că nimeni nu știe cine e. Îți imaginezi ce va fi când va afla lumea cine este ea?

—Ce?

—Cum, ce? Toți or să vrea s-o vadă, să o atingă ca pe o zeiță. Eu, de pildă, aș vrea s-o ating. Probabil că e deosebită. Sau poate că la vedere nu e așa neobișnuită, dar înăuntru... „Nici o femeie din lume nu este în stare să-și inspire bărbatul într-atât încât să facă un gest atât de frumos și extraordinar" - spun toți. Așa că, uite de ce vor dori cu toții să-i vadă și chiar să-i atingă pe cei doi oameni extraordinari!

—Probabil c-or să vrea, a încuviințat John Heitsman și a adăugat: —Dar ce mai putem face noi acum Sally?

— De ce noi? - s-a mirat Sally.

— Noi, noi... deoarece această neobișnuită femeie, de dragul căreia se petrece tot ce se petrece, ești tu, Sally.

Sally l-a privit pe John fără să clipească, sforțându-se din răsputeri să pătrundă cele auzite. Înțelegând pe departe despre ce se vorbea, a lăsat să-i cadă ceașca din mână. Însă nimeni nu dădu vreo atenție zgomotului ceștii care se spărgea. John Heitsman s-a întors la zgomotul scaunului care căzuse când fiul său, sub un puternic impuls țâșni în picioare. John-junior s-a apropiat de tatăl lui și i-a spus ușor emoționat, cu o voce blândă de bariton:

— Tata! Tata! Pot să te îmbrățișez?

John Heitsman își îmbrățișa pentru întâia oară fiul și auzea cum îi bătea inima. John-junior, îmbrățișându-și tatăl, gâtuit de emoție, șopti:

— Nu a auzit încă omenirea de o asemenea forță de-a explica iubirea fără cuvinte de iubire. Eu sunt mândru! Te admir, tată!

Când tatăl și fiul s-au întors spre Sally, ea încă mai înota în incertitudine. Ca la un semn, pe obrajii ei își făcură apariția doi bujori care-i netezіră ridurile. Din ochi, îi curgeau lacrimi... Sally, zăpăcită și în lacrimi, a mers iute la bătrânul John, l-a luat de mână și l-a condus spre ieșirea de pe verandă. John-junior își contemplă părinții care, luându-se de mâini, mai întâi pășiră încet pe cărăruia care ducea la salcâmii în dosul cărora se afla căsuța lor de copii, apoi, ca niște năluci, o zbughiră la fugă spre luminiș precum doi adolescenți.

Au trecut zece ani. John Heitsman, întinerit, ședea într-o cafenea printre bărbații satului și explica râzând:

— Da' mai lăsați-mă voi, că n-am eu niciun gând

să candidez la președinție. Și nu e vorba de vârstă. Țara poate fi cârmuită și de unu' care nu vrea să fie președinte. Din propria grădină se poate cârmui țara. Voi ați demonstrat prin propriile voastre exemple cum se trăiește și cum se creează autentic. Acum, întreaga Americă, în minunată grădină se preschimbă. Dacă continuăm așa, vom întrece chiar și Rusia.

—O s-o întrecem! O s-o întrecem, întări Sally care tocmai intra, doar că acum, hai să mergem acasă, te rog, Johnny. Copilașul nu vrea să adoarmă fără tine, apoi la ureche adăugă: —Și nici eu...

Pe aleea umbroasă și parfumată mergeau către casa lor, ținându-se de mână, doi oameni nu prea bătrâni - John Heitsman și Sally. În fiecare primăvară, lor li se părea că viața abia începea. Așa cum începuse și viața autentică în întreaga Americă.

***

—Foarte frumos final, i-am spus eu Anastasiei, când și-a terminat povestirea despre viitor. —Ca toate povestirile tale. Numai de încurajare! Dar în realitate se întâmplă chiar așa? Aidoma?

—Neapărat se va întâmpla, Vladimir. Asta nu e o istorioară născocită, ci proiecția viitorului. Nu sunt importante numele și locul acțiunii din ea. Importante sunt esența, ideea și visul! Și dacă povestioara mea a suscitat sentimente pozitive, atunci oamenii, negreșit vor proiecta esența viitorului și, mulțumită detaliilor specifice mulțimii, în proiecție se va afla un măreț sens și o conștiință ridicată.

—Și cum se vor petrece toate astea?

— Uite cât e de simplu. Ți-a plăcut istorioara?

— Mie, da!

— Vrei să se adeverească în viitor?

— Bineînțeles că vreau.

— Și dacă tu o vei povesti oamenilor, ce gândești - va mai vrea careva să vadă aievea așa ceva?

— Eu cred că da.

— Vezi, așadar? Înseamnă că vor vrea, iar doritorii nu vor sta doar să-și privească rolul din istorioară, ci vor lua parte activ. Și povestioara se va transpune în viață.

— Da, pare mai clar acum. Doar că îmi pare oleacă rău că tu ai proiectat atât de minunatele tablouri cu oamenii de afaceri străini și nu cu ruși.

— Vladimir, cu rușii, deja viața însăși zugrăvește minunate tablouri reale. Se poate spune mai exact - mulți dintre ei deja zămislesc vecinicia Dumnezeiască. Tu însuți ai putea vorbi despre asta.

— Eu însumi? Da, da! Într-adevăr, cunosc mulți oameni de afaceri ruși care și-au luat, nu câte unu', ci câte mai multe hectare de pământ pe care își făuresc moșiile. Dintre aceia despre care ai vorbit tu. Doar că istoriile lor nu-s atât de romantice.

— Despre fiecare om, care cu conștiință atinge pământul, tu neapărat să scrii mărețe pagini. Inepuizabile vor fi povestirile de acest fel. Uite doar una din aceste povestiri, tu recunoaște numele deja cunoscute de tine din ea!

O să te nasc, îngerul meu

Antreprenorul Victor Ceadov se trezi în zori. Alături de el, pe patul enorm, dormea dulce tânăra lui iubită. Stofa subțire a păturii acoperea formele perfecte ale trupului tinerei.

De fiecare dată când ieșeau împreună la câte-un banchet sau mergeau în câte-o stațiune de lux, formele ei atrăgeau privirile pofticioase sau invidioase ale bărbaților.

Pe lângă asta, Inga - așa se numea frumoasa din pat - îmbrăca și un surâs fascinant, ceea ce le dădea tuturor celor dimprejur impresia de femeie deșteaptă, erudită. Victor se simțea bine cu ea și, din acest motiv, cumpărase un apartament cu patru camere și îl mobilă ultramodern. Îi dădu Ingăi cheile și, câteodată, când numeroasele și durele afaceri îi dădeau răgaz, rămânea cu ea o noapte, două. Îi era foarte recunoscător acestei domnișoare de douăzeci și cinci de ani pentru fermecătoarele nopți și pentru relația lor, dar nu avea de gând să se căsătorească. Nu o iubea. Pe deasupra, era conștient că el avea treizeci și opt de ani, în timp ce ea doar douăzeci și cinci și că, evident, nu peste mult timp, fata avea să-și dorească un ibovnic mai tânăr. Iar cu frumusețea și inteligența ei, asta nu era o dificultate. Avea

să-și găsească unul și mai tânăr și mai bogat, și asta mulțumită lui. Deoarece, căsătorindu-se cu ea, avea s-o poarte prin cercurile oamenilor de afaceri influenți.

Întorcându-se spre el, Inga zâmbi în somn. Cearșaful alunecă ușor și-i dezveli pieptul seducător și împlinit. Dar Victor Ceadov nu mai simțea o emoție deosebită la vederea corpului ei nud.

O înveli prudent pe Inga care dormea și, încetișor, străduindu-se să n-o trezească, se ridică din pat și merse în bucătărie.

Își prepară o cafea și o bău. Fumă o țigară și, scufundat în gânduri, se plimbă încoace și-ncolo prin bucătărie.

Acel vis! Visul pe care-l avuse astă noapte îi răvășise toate sentimentele. Dar nu și gândurile.

Se făcea că se plimba pe o alee umbroasă cu gândul foarte prins de una dintre manevrele lui comerciale de succes. Din față și din spate, îl însoțeau escortele. Prezența lor îl agita și nu-i permitea să se concentreze bine. Gândurile îi mai erau derutate și de mașinile care goneau pe strădușa de pe marginea parcului. Dar, dintr-odată, gărzile dispărură și larma mașinilor amuți. Iar Victor putu auzi cântul păsărelelor și vedea cât era de fermecătoare frunza pomilor de pe alee și florile arbuștilor în minunatul concert al primăverii.

Se opri și se desfătă cu binecuvântatele sentimente tocmai născute în inima lui. Se simțea bine – mai bine ca oricând în viață!

Și în acele clipe zări cum, din depărtare, pe alee, în întâmpinarea lui, venea un băiețel. Soarele lumina copilul din spate, învăluindu-l într-o aureolă, iar Victor avu senzația că în întâmpinarea lui venea un micuț înger.

Într-o fracțiune de secundă realiză că, în întâmpinarea lui, alerga micuțul lui fiu. Băiețelul se apropia de el în patru labe. Victor se lăsă pe vine, copleșit de bucuria presimțită și își desfăcu larg brațele pentru a-l îmbrățișa. Deschise și copilul brațele pentru îmbrățișare, însă, spre surprinderea lui Victor, se opri la trei metri de el. Zâmbetul de pe chipul copilului se stinse și privirea serioasă din ochii lui îi amplificară lui Victor ritmul bătăii inimii.

—Vino la mine! Vino să te strâng în brațe, fiul meu.

Zâmbind cu tristețe, copilul îi răspunse:

—Nu o să poți să faci asta, tata.

—De ce? - se miră Victor.

—Deoarece... - răspunse micuțul cu tristețe în glas. —Nu mă poți îmbrățișa, fiindcă e imposibil să îmbrățișezi un fiu nenăscut încă. Tu, doar, nu m-ai născut, tata.

—Atunci vino și mă îmbrățișează tu, fiule. Vino!

—Nici eu nu pot să îmbrățișez un tată care nu m-a născut încă.

Micuțul dădu să zâmbească, însă pe obrăjor i se rostogoli o lăcrimioară. Apoi se întoarse, lăsă capul în jos și se îndepărtă încet pe alee.

Victor rămase în genunchi, fără putere de a se mișca din loc. Micuțul dispăru. Și-mpreună cu plecarea lui se stinse și plăcuta senzație binecuvântată din Victor. Din depărtare, zgomotul mașinilor se auzea tot mai pronunțat. Victor nu se putea nici mișca, nici nu putea vorbi, dar exclamă adunându-și ultimele puteri:

—Nu pleca! Unde te duci, fiul meu?

Micuțul se răsuci, iar Victor văzu încă o lacrimă

revărsându-i-se pe obrăjor.

—Eu plec spre nicăieri, tata. În neant mă duc...

Micuțul coborî ochii în pământ și făcu o pauză.

—Sunt trist, tata, deoarece, nenăscându-mă, nu pot să te renasc, prin mine, pe tine...

Lăsă capul în jos, micuțul îngeraș, și se depărtă de el, dispărând instantaneu, de ca și cum l-ar fi absorbit razele soarelui...

Visul se stinse, însă amintirile despre minunatele și binecuvântatele senzații rămaseră și, acum, cereau acțiune.

Victor fumă și cea de-a treia țigară, o stinse brusc și intră în dormitor, rostind cu voce tare:

—Trezește-te, Inga. Trezește-te!

—Nu dormeam. Leneveam și eu așa... Mă răsfățam și gândeam: unde o fi? - răspunse frumoasa din pat.

—Inga, eu vreau un copil de la tine. Îmi poți face un fiu?

Inga azvârli cearceaful de pe ea și sări din pat ca arsă. Alergă, i se aruncă în gât, se strânse la pieptul lui cu întregul ei corp mlădios și îi șopti cu foc:

—Cea mai minunată și plăcută declarație de dragoste este aceea când bărbatul îi cere femeii să-i nască un copil. Îți mulțumesc, dacă nu-i o glumă.

—Nu e o glumă, îi răspunse el apăsat.

Inga continuă, trăgându-și halatul pe ea:

—Dacă nu-i o glumă, atunci e serios și asta-i o decizie nechibzuită. În primul rând, eu vreau ca viitorul meu copil să aibă un tată. Tu ești însurat, scumpul meu iubit.

—Divorțez, replică Victor. Cu toate că trecuseră

trei luni de când era despărțit de soție, dintr-o serie de considerente încă nu o anunțase pe Inga.

— Divorțează. Abia atunci putem vorbi de un copil. Dar îți spun din capul locului, Victor: chiar dacă divorțezi, încă nu-i timpul să vorbim de copii. În primul rând eu mai am nevoie de încă un an ca să dau doctoratul. În al doilea... așa m-am lehămetit de studiul ăsta, că aș vrea să mai zburd măcar vreun an-doi, să merg prin stațiuni, să mă distrez. Cu copil... Copilul pune capăt la toate astea odată pentru totdeauna, observă Inga mai în glumă, mai în serios.

— Bine, am glumit, spuse Victor, întrerupând-o. Trebuie să plec, am o întâlnire importantă. Am chemat deja mașina. Pa!

Victor ieși. Însă nu avea nicio întâlnire și nici nu chemase vreo mașină.

Mergea încetișor pe trotuar și cerceta toate femeile pe care le întâlnea în cale. Acum se uita altfel la ele, într-un mod inedit, chiar și lui însuși. Căuta o femeie care să-i pară mai potrivită pentru a-i naște un prunc, de la care, el să-și dorească un copil...

Și, ca prin farmec, uită de fetele frumoase și machiate, care dintotdeauna îi atraseră privirile. Acum le evita cu desăvârșire pe toate cele seminude, în fuste mini sau îmbrăcate mulat pentru a-și evidenția formele.

„Se vede de departe pentru ce-o fac, ce au în cap. Și-și mai trag și masca aceea de inteligentă pe față, remarcă el, în sinea lui. Ademenesc bărbații pe ici, pe colo, poate mușcă vreunul. Și mușcă, cum nu, da' nu ca să aibă copii. Nada asta prinde la bărbătuși, nu la cei care vor să aibă copii. Așa, așa, dați din cur, prostănacilor! Eu nici nu mă gândesc să fac copii cu prima fâță care îmi iese

în cale."

Două fete îi tăiară calea. Amândouă fumau, iar una din ele avea în mână o sticlă de bere, deschisă.

„Astea chiar că nu au nicio tangență cu copiii. Doar un idiot poate să vrea un copil de la una ca ele."

Din toate aceste observații ale lui, Victor remarcă un fapt ciudat: puține dintre femeile și fetele pe care le întâlnea păreau pe deplin sănătoase. Ba erau gârbovite, ba aveau o expresie pe față de parcă ar fi avut colici, ba cu probleme evidente de greutate - obeze sau prea slabe.

Şi Victor gândi în sinea lui: „Nici nu încape vorbă - de la ele nu vreau copii! Li se citeşte pe chip că visează la prințul călare pe Mercedesul Alb, dar pentru acest prinț nu-s în stare nici măcar de cel mai elementar lucru. ...Cum să-i nască un prunc sănătos, de vreme ce ele însele sunt aşa cum sunt?".

Victor nu-şi chemă şoferul ca să ajungă la birou, ci luă troleibuzul. Tot drumul continuă să se uite după femeile pe care le întâlnea, încercând să aleagă dintre ele una potrivită a-i naşte un fiu, însă, în van.

Rămase singur o zi întreagă în cabinetul lui şi nu încetă, măcar pentru o secundă, să-şi închipuie femeia care ar fi putut să-i nască un copil.

Câteodată, parcă, parcă o găsea, însă...

În cele din urmă ajunse la o concluzie fermă: dat fiind că mama ideală era aproape imposibil de găsit, avea s-o educe el singur. Însă, pentru asta, trebuia mai întâi să găsească o femeie mai mult sau mai puțin sănătoasă, tânără sau cel puțin plăcută la înfățişare şi cu caracter bun. Trebuia să-i creeze toate condițiile ca să se pregătească şi să se trateze prin sanatorii. Dar, cel mai important, trebuia s-o trimită la cele mai bune cursuri la

care să învețe despre sarcină, creşterea copilului, naşterea propriu-zisă şi educația preşcolară.

***

Spre sfârşitul zilei de muncă, o chemă la el pe jurista firmei, Valentina Petrovna - o femeie înțeleaptă şi cu o bună şcoală a vieții.

O invită să ia loc şi începu pe departe.

—Am o întrebare destul de ciudată pentru dumneavoastră, Valentina Petrovna. E ceva personal, vital pentru mine. O rudă mi-a cerut... Se căsătoreşte şi vrea să aibă un copil. M-a rugat să mă informez, unde ar putea să învețe cum să se comporte cu fătul în timpul sarcinii, cum să nască şi cum să-l educe după naştere. Şi ce rol are tatăl în toate astea.

Valentina Petrovna ascultă cu atenție, tăcu o vreme, apoi spuse:

—Cum bine ştiți, Victor Nicolaevici', eu am doi copii şi deseori am căutat prin literatura de specialitate informații legate de naşterea şi educarea copiilor, dar nu am auzit de existența unei şcoli propriu-zise, de acest gen, la noi în țară.

—Ciudat, nu? Se studiază orice, dar subiectul cel mai important dintre toate nu îl abordează nici şcolile şi nici institutele superioare de învățământ. De ce?

—Mda, e ciudat... - se învoi Valentina Petrovna - sinceră să fiu nici nu m-am gândit la asta înainte, dar acum mi se pare şi mie ciudată starea asta de fapt. Duma de Stat a luat în considerație chestiunea educației sexuale, însă un studiu al modalităților corecte de naştere şi educare a copiilor, nici nu a pus în discuție...

—Înseamnă că fiecare pereche de viitori părinți trebuie să experimenteze pe proprii copii?

—Cam așa s-ar părea. Să experimenteze. Există, bineînțeles, multe cursuri la care părinții învață cum să se comporte la naștere și cum să trateze noul născut, însă, dat fiind faptul că o materie de studiu oficială a acestui proces nu există, este practic imposibil de înțeles care sunt cursurile care ajută cu adevărat și care dăunează, răspunse Valentina Petrovna.

—Dumneavoastră ați urmat aceste cursuri?

—Pe fiica mai mică am decis s-o nasc acasă, în baie, ajutată de o moașă. Acum, foarte multe femei fac așa. Se spune că, pentru noul născut, e mai plăcut și comod să vină pe lume în mediul de acasă, în prezența rudelor. Și se mai crede că noul născut simte când este tratat cu iubire și când cu indiferență, cum se întâmplă de cele mai multe ori în casele de naștere. Acolo ies ca pe bandă...

Discuția cu Valentina Petrovna nu-l satisfăcu pe Victor, ba dimpotrivă, îl aduse într-o stare de sufocare. Timp de două săptămâni, în pauzele de servici, nu făcu altceva decât să se gândească la chestiunea nașterii copiilor. Se plimbă prin oraș, vizită baruri, restaurante și teatre și privi cercetător în ochi toate femeile pe care le întâlnea. A ajuns până și prin sate, dar nici acolo nu a găsit pe nimeni care să-i placă.

Într-o zi se apropie de Institutul Pedagogic, cu jeep-ul său cu geamuri fumurii. Se uita după fetele care treceau pe lângă el. După vreo trei ore îi atrase atenția o fetișcană cu părul blond, strâns în două cosițe, cu corpul parcă sculptat și, după cum îi păru lui atunci, cu un aer inteligent. Când fata trecu pe lângă mașină îndreptân-

du-se spre stația de autobuz, Victor coborî o idee geamul și-i strigă:

—Domnișoară, vă rog să mă scuzați, îmi așteptam prietenul și mă plictisesc. Ați fi drăguță să mă îndrumați cum aș putea să ajung mai repede în centrul orașului? Apoi pot să vă conduc acasă, dacă doriți.

Fata, mai întâi măsură din ochi cu interes mașina, apoi răspunse detașată:

—De ce nu? Vă conduc eu.

După ce s-a urcat pe bancheta din față și s-au prezentat, Liusea îi ceru, arătând la pachetul de țigări:

—Văd că aveți țigări bune, pot să iau una?

—Desigur. Poftim, răspunse Victor și se bucură auzind că-i sună mobilul. Discuția la telefon nu era atât de importantă, însă Victor vorbi cu interes prefăcut, după care-i spuse Liusei care stătea nerăbdătoare, cu țigara în mână:

—S-a schimbat situația. Trebuie să plec urgent la o întâlnire de afaceri. Îmi cer scuze!

O dădu jos pe Liusea care-și aprinsese deja țigara, decis în sinea lui că nu avea nici cea mai mică intenție să-și otrăvească copilașul cu fum de țigară.

În cele două săptămâni, Victor nu o văzu deloc pe iubita lui și nici nu o sună niciodată. Era convins că nu mai avea nevoie de ea, devreme ce nu vroia să-i dăruiască un copil. Ea vroia doar să se distreze prin stațiuni de lux...

Ce-i drept, îi plăcea să-și petreacă timpul cu fata cea frumoasă și inteligentă, dar acum planurile de viitor erau cu totul altele. „O să-i las apartamentul, că-l merită - mi-a făcut viața mai frumoasă atâta timp" - gândi Victor și se porni spre universitatea unde studia Inga ca să-i dea o pereche de chei. O sună de pe drum:

— Salut, Inga!

— Salut! - a răsunat din casca telefonului cunoscuta voce. — Unde ești?

— Vin la tine, la universitate, tu ai terminat?

— Eu nu mai umblu la facultate de zece zile și, pare-se că nu mă voi întoarce prea curând.

— S-a întâmplat ceva?

— Da.

— Unde ești acum?

— Acasă.

Victor intră cu perechea lui de chei. O găsi pe Inga în halat, întinsă în pat, citind o carte. Ea îl privi și-i aruncă:

— Ai cafea și sandvișuri în bucătărie, îi zise fără măcar să se ridice și scufundându-se din nou în lectură.

Victor merse în bucătărie, luă două sorbituri de cafea, fumă, lăsă cheile pe masă, apoi se apropie de ușa dormitorului și o anunță pe Inga care, ca și-nainte, citea:

— Eu o să plec pe mai mult timp sau, poate, pentru totdeauna. Apartamentul ți-l las ție. Bun rămas. Simte-te liberă, fii fericită!

Apoi se îndreptă spre ieșire, dar Inga îl ajunse din urmă chiar în pragul ușii.

— Ehei, nu așa! Așteaptă netrebnicule, i-a aruncat Inga fără răutate în glas, trăgându-l de mână. — Vrei să pleci, așadar? Mi-ai distrus viața și acum vrei să dai bir cu fugiții?

— Cum adică, ți-am distrus viața? - s-a mirat Victor. — Eu am stat bine cu tine, dar cred că nici tu nu te-ai simțit rău. Apartamentul îți rămâne ție, cu toate îmbunătățirile. Trăiește și te bucură, așa cum ai vrut. Sau mai vrei și bani?

—Nu, nu, chiar că ești un mizerabil! Chiar așa să mă jignești? Apartament, îmbunătățiri, bucură-te...

—Hai, termină. Nu căuta scandal, am treburi mai importante. Pa!

Victor apucă clanța ușii, dar Inga îl ținu, prinzându-l de mână:

—Nu dragul meu, stai așa! Spune-mi, te rog. Tu mi-ai cerut să-ți fac un copil? Mi-ai cerut sau nu?

—Ți-am cerut, dar tu ai refuzat.

—La început da, am refuzat. Pe urmă m-am gândit vreo două zile și am acceptat. Am renunțat la diplomă, m-am lăsat de fumat. Dimineața fac gimnastică și, pe deasupra, mai și citesc. Uite, citesc aceste cărți. Vorbesc despre viață, despre copii - nu le pot lăsa din mână. Tocmai învățam cum să mă comport mai bine la naștere, da' tu?... „Rămas bun"?... Halal tată! Îmi imaginez...

Realizând ceea ce tocmai auzise, Victor, bulversat, a prins-o pe Inga în brațe și a strâns-o puternic la pieptul lui, șoptindu-i: „Inga, Inga..." Apoi a ridicat-o și a purtat-o în brațe în dormitor. Foarte grijuliu, a așezat-o în așternut, ca pe un bun neprețuit, și a început febril să se dezbrace. Mai pasional ca niciodată a îmbrățișat-o, i-a sărutat sânii, umerii... Apoi, a dat să-i scoată halatul, însă Inga s-a tras brusc îndărăt, împotrivindu-i-se fără să spună nimic. L-a respins:

—Liniște-te, te rog. Nu e cum crezi tu. Uite, ca să fiu mai explicită, azi nu va fi niciun fel de sex între noi. Nici mâine și nici peste o lună, l-a anunțat Inga.

—Cum adică, nu va fi? Parcă ai spus că ești de acord să faci un copil?

—Așa am spus.

—Şi cum ai de gând să naşti, fără sex?

—Sexul va trebui să fie cu totul altfel.

—Adică?

—Altfel şi gata. Spune-mi, dragul meu viitor tătic, de ce vrei să ai un copil?

—Cum, de ce? - a întrebat-o nedumerit Victor şi s-a aşezat pe pat. —Oricine ştie asta. Şi nu sunt multe alternative...

—Clar. Totuşi, hai să stabilim împreună ce vrei tu şi care din aceste variante ai alege-o! Vrei ca fiul tău să vină pe lume ca rezultat, ca efect colateral al plăcerilor carnale ale tale sau ale noastre împreună, sau vrei să-l vezi ca pe fructul mult dorit al iubirii noastre?

—Nu cred că i-ar plăcea să vină pe lume ca efect colateral.

—Deci, ca fruct al iubirii. Dar tu nu eşti îndrăgostit de mine. Îți plac, nu mă îndoiesc, dar încă nu vorbim de iubire.

—Da, Inga, tu-mi placi foarte mult...

—Vezi, aşadar? Şi tu-mi placi foarte mult, dar asta nu-i iubire. Nu încă. Noi trebuie să ne dobândim iubirea unul celuilalt.

—Ce ciudățenii citeşti, Inga? Iubirea este un sentiment care apare din neant şi tot aşa şi dispare. Poate să dobândim respectul, da' nu iubirea...

—Tocmai iubirea trebuie să ne-o dobândim, unul de la celălalt. În asta ne va ajuta fiul nostru.

—Fiul? Tu presimți că vom avea un fiu?

—De ce *vom avea*? El deja *este*.

—Cum, deja *este*? - a strigat Victor. —Înseamnă că eşti gravidă? Şi mi-ai ascuns? Al cui este? Câți ani are?

—E al tău. Şi încă nu are nici un an.

—Deci nu este încă?

—Este.

—Ascultă, Inga, nu te înțeleg! Spui nişte aiureli! Ai putea fi mai explicită?

—O să-ncerc. Uite, tu, Victor, ai dorit un copil şi te-ai gândit la el. Apoi l-am vrut şi eu şi m-am gândit şi eu la el. Se ştie că gândul uman este materializabil, ceea ce înseamnă că, dacă noi am creat mintal copilul, atunci el deja există.

—Şi unde-i?

—Nu ştiu. Poate în vreo dimensiune invizibilă nouă. Poate că aleargă desculț pe stele, prin vreo galaxie din Univers; şi se uită la Pământ, unde îl aşteaptă materializarea. Sau poate că tocmai acum îşi alege locul şi condițiile în care să vină pe lume şi vrea cumva să ne dea de ştire despre dorința lui. Tu nu-i auzi rugămințile, nu le percepi?

Victor s-a uitat la Inga cu ochii holbați de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Nu mai vorbise niciodată aşa. Că nu mai reuşea să înțeleagă - glumea ori vorbea serios? Şi totuşi fraza „poate că tocmai acum îşi alege locul în care să vină pe lume" l-a pus pe gânduri.

În toate colțurile lumii se nasc oameni: se întâmplă chiar şi în avion, pe vapor sau în maşină. Mulți se nasc la maternitate, alții acasă, în baie. Se nasc aşa, la voia întâmplării. Dar, cum ar vrea copiii să se nască? Unde? De exemplu, el, Victor, dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, unde ar fi vrut să se nască? În Rusia sau într-una dintre cele mai bune maternități din Anglia sau America? Niciuna din variante nu-l încântară prea tare.

Inga i-a întrerupt meditația:

—Eu am un plan bine definit pentru pregătirea

amândurora în vederea întâmpinării fiului.

—Ce plan?

—Ascultă-mă cu atenție, dragul meu, a continuat Inga mai hotărâtă ca niciodată, ba întinzându-se în fotoliu, ba preumblându-se prin cameră. —Mai întâi, noi trebuie să ne recăpătăm forma fizică ideală. Din acest moment nu vom mai fuma şi nu vom mai bea spirtoase. Vom urma o cură de curățire a organismului, în prima fază a rinichilor şi ficatului, cu ajutorul ierburilor şi ajunului. Eu am pus deja la punct metoda.

De acum înainte, tu vei bea doar apă de izvor. Este foarte important. Mie, de câtva timp, îmi aduce cineva câte cinci litri de apă de izvor, pe zi. Ce-i drept, mă costă de două ori decât la magazin, dar nu-i bai, ne descurcăm noi.

Va trebui să facem zilnic exerciții fizice, pentru ca muşchii să se întărească şi sângele să circule mai puternic prin vine. Pe lângă asta, vom avea nevoie de aer curat şi de emoții pozitive. Şi nu-i chiar aşa simplu...

Lui Victor i-a plăcut determinarea Ingăi şi planul ei, şi a întrerupt-o:

—Vom angaja cel mai tare trainer de gimnastică şi vom chema cei mai pricepuți maseuri. Zilnic voi trimite câte-un şofer de la firmă să aducă apă de izvor. Îl voi trimite şi după aer proaspăt. Va absorbi aer proaspăt cu un compresor într-o butelie, iar noi, acasă, îl vom elibera gradual. Ceea ce nu ştiu eu încă: cum şi unde să găsim emoții pozitive? Poate să mergem prin stațiuni de calitate, ca într-un voiaj de nuntă...

Buna dispoziție a lui Victor creştea cu fiecare minut care trecea. Iar asta se întâmpla atât pentru faptul că Inga se arăta tot mai decisă să dea viață unui copil şi

pentru că-l vroia de la el, cât şi pentru că fiul văzut de el în vis nu i-l va naşte o femeie mercantilă şi uşuratică. Inga a luat asta foarte în serios şi cu simț de răspundere. O, cât îşi mai dorea el acuma să poată face ceva plăcut pentru Inga lui, pe care o considera deja mama fiului său! Victor s-a ridicat, şi-a tras în grabă costumul, a mers la Inga şi a anunțat-o cu un aer solemn:

—Inga, vrei să te măriți cu mine?

—Bineînțeles că vreau, i-a răspuns ea lui Victor, încheindu-şi halatul. —Fiul nostru trebuie să aibă părinți oficiali. Dar nu trebuie să mergem prin stațiuni de lux în luna de miere, asta nu se potriveşte cu planul meu de pregătire pentru naştere.

—Şi ce se potriveşte? Unde am putea căpăta emoții pozitive?

—Trebuie să vizităm satele din periferie şi să găsim un loc pe placul sufletelor noastre. Trebuie să îmi placă şi mie, şi ție, şi, prin urmare, şi fiului nostru când îl va vedea. Eu voi sta acolo pe perioada celor nouă luni şi mă voi izola în tot acest timp. Pe pământul nostru vom sădi o livadă tânără. Şi pe fiul nostru nu-l voi naşte într-o casă de naşteri, ci în căsuța de pe proprietatea noastră.

Victor nu reuşea să creadă că Inga, o fată tânără şi atât de prezentabilă, care îndrăgea cluburile de elită şi stațiunile renumite, ar fi putut fi în stare să-şi schimbe atât de radical viziunea asupra vieții. Pe de-o parte, îl flatau planurile Ingăi, devreme ce se gândea la copilul lui, pe de alta, însă, îi era frică ca nu cumva în toate astea să fie şi unele elemente de anormalitate. Auzise el pe undeva că ar exista nişte cărți deosebite care dădeau poveţe şi sugerau o metodă neobişnuită de pregătire pentru naştere. Un cunoscut i-a povestit despre

însemnătatea hectarului de pământ pentru fiecare familie și i-a dăruit o cărticică cu coperte verzi, numită *Cartea Neamului*. Nu a apucat s-o citească, dar a auzit că aceste cărți declanșează o reacție tumultoasă în societate. Cei care le-au citit și-au schimbat stilul de viață.

Odată, Victor a luat una din cărțile cu coperți verzi de pe noptieră și a citit titlul seriei: *Cedrii sunători ai Rusiei*. Printre cărți se afla și această *Carte a Neamului*. Și atunci a înțeles că toate acele idei neobișnuite despre pregătirea pentru nașterea copilului, Inga le luase din aceste cărți și că, acum, era decisă să le urmeze fără șovăială. Nu înțelegea, însă, dacă asta era un bine sau un rău.

Determinarea oarbă și fermă a Ingăi l-a pus în gardă. Era ca și cum cineva nevăzut i-ar fi schimbat viziunea asupra esenței vieții și asupra lumii. „Însă, în mai bine s-o fi schimbat, aceste cărți, sau s-o fi făcut mai ciudată?”... - continua neîncetat Victor să se întrebe. Și a încercat să i se contrapună:

—Eu știu că ideile le-ai luat din cărțile astea. Am auzit deja de ele. Unii le admiră, alții spun că nu e chiar totul adevărat și că unele aspecte sunt născociri sau sunt nedemonstrabile. Poate că nu e chiar bine să se creadă orbește în tot ce scrie acolo. Judecă cu capul tău de ce ar trebui să luăm un teren pe care să construim o căsuță și să ne stropșim cu săditul livezilor.

Posibilitățile mele materiale ne permit să cumpărăm un *cottage* ca lumea, cu teren frumos amenajat, cu piscină, gazon, alei și livezi, dacă asta îți dorești.

—Ah, da, multe se pot cumpăra, chiar și imitație de iubire. Dar eu vreau să sădim grădina cu mâinile noastre, a răspuns Inga oarecum agitată. —Doar cu

mâinile noastre! Pentru că vreau să-i spun fiului nostru, când va fi mare: „Uite mărul acesta, fiule, părul și vișinelul, i-am sădit eu cu mâna mea și i-am udat, pe când tu erai încă micuț. Am făcut toate astea pentru tine. Tu erai mic și copăceii erau mici și ei. Acum tu ai crescut mare și au crescut și ei, au început să dea roade pentru tine. Și tot spațiul în care se află mica ta patrie, m-am străduit să-l creez cât mai plăcut și frumos pentru tine."

Cuvintele inspirate ale Ingăi erau convingătoare și i-au plăcut lui Victor. A simțit chiar tristețe la gândul că nimeni în viață nu l-a dus într-o astfel de grădină ca să-i spună: „Această grădină a fost sădită și grijită pentru tine, de părinții tăi". Desigur, Inga avea dreptate. Totuși, de ce vorbea doar la persoana întâi de parcă el nici nu ar fi existat? - a gândit Victor puțin supărat și a întrebat-o:

—De ce vorbești doar despre tine, Inga? De ce o să-i spui doar de tine copilului?

—Că tu nu vrei să sădești o livadă, a răspuns calmă Inga.

—Ce înseamnă *nu vrei*? Vreau! Și cum vreau! Dacă este așa de important pentru viitor!

—Dacă vom face totul împreună, eu o să-i spun fiului nostru: „Uite, această livadă am sădit-o eu cu tatăl tău".

—Da, așa e bine, a spus Victor liniștit.

***

În fiecare zi nelucrătoare, timp de două luni, s-au învârtit prin împrejurimile orașului, căutând teren pentru viitoarea lor moșie. Era plăcută activitatea asta și, în acele momente, Victor a înțeles că nu există nimic mai

important în viață decât căutarea unicului loc din lume care trebuie să-i fie pe plac sufletului, ceea ce însemna că și fiului.

Și iată că, într-una din zile, s-au oprit la marginea unui sătuc părăsit, situat la vreo treizeci de kilometri de oraș.

— Acesta este, a spus încetișor Inga și a coborât prima din mașină.

— Și eu simt ceva aici, a răspuns Victor.

S-au întors în acest loc, au petrecut acolo o zi întreagă, au cercetat teritoriul și au discutat cu localnicii. Au aflat că solul nu era prea fertil, deoarece în apropiere erau mlaștini. Dar asta nu-l descumpăni pe Victor, el avea tot mai mult senzația că acest pământ, pe care creșteau micuți mesteceni, și cerul cu norii de deasupra - toate erau deja ale lui. Ale lui și ale fiului. Ale nepoților și strănepoților lui și ai Ingăi. Iar faptul că solul nu era chiar așa fertil nu-i provoca neplăcere, deoarece avea să-l facă el să devină fertil.

Vânzarea-cumpărarea celor două hectare de pământ nu le-a luat mult timp și, în numai patru luni, pe terenul lor se ridica o căsuță-*teremok*, ca din povești, din trunchiuri calibrate de copaci.

În micuța casă au fost instalate o saună, o toaletă biologică, apă caldă și apă rece care venea direct dintr-un puț săpat pe terenul lor. La etajul al doilea - un dormitor comod din fereastra căruia se vedea lacul și pădurea.

Inga s-a ocupat cu decorațiunile interioare ale casei și cu proiectarea peisajului gospodăriei. Victor a plantat pe perimetrul moșiei, împreună cu Inga, cedri, brazi, pini și mici puieți de pomi fructiferi. În fiecare seară, Victor alerga la căsuța lui și la viitorul său

cuibuşor, acolo unde robotea la ale gospodăriei mama viitorului său copilaş.

Toate femeile pe care le cunoscuse Victor înainte, nu numai că au trecut pe planul al doilea, ci, pur şi simplu, au dispărut. Comportamentul ne-standard al Ingăi înaintea naşterii a trezit în Victor sentimente noi. Nu-i erau cu totul clare, poate că nu erau clasicele sentimente de iubire, însă el ştia cu certitudine că nu ar fi putut să se despartă vreodată de ea... Nu de ea...

Doar cu ea ar fi putut construi un viitor. Au mers împreună la Moscova, la un curs de pregătire pentru naştere acasă. O singură ciudățenie a Ingăi îl frământa pe Victor: ea refuza categoric să aibă un raport intim cu el, cu motivația că fiul lor nu trebuia să se nască ca efect al plăcerilor trupeşti, ci ca urmare a altor dorințe ale omului, mult mai importante şi mărețe.

A întrecut măsura autorul acestor cărțulii verzi. Ca să vezi! - nu în urma plăcerilor trupeşti, da' cum altfel?

S-a întâmplat odată, în timp ce stătea întins lângă Inga pe pat... Victor, deja fără nicio speranță de a mai face sex şi gândindu-se la fiul său, i-a atins sânul. Inga s-a strâns brusc la pieptul lui şi l-a îmbrățişat...

Dimineața, în timp ce Inga încă mai dormea, Victor a mers la lac. Lumea împrejurul lui era schimbată, acum era neobişnuită şi fericită!

Ceea ce s-a petrecut în acea noapte, el nu cunoscuse înainte nici cu Inga, nici cu alte femei. Nu era acel, aşa-zis, sex obişnuit. Era o inspirată pornire spre creație. Oamenii se nasc şi mor. Însă, netrăind, în decursul întregii vieți, ceva asemănător, ei pierd, poate, cea mai importantă parte a vieții lor. Mulțumită Ingăi,

Victor nu o pierduse. Iar pentru singura lui femeie iubită-n viață, Inga, i s-au născut sentimente noi, calde, chiar puțin dogoritoare.

***

Toate cele nouă luni de sarcină, Inga și le-a petrecut pe moșie. A ieșit în oraș doar de câteva ori. A stabilit unde va sta landoul și unde, pătuțul. L-a pus pe Victor să semene o suprafață mică cu gazon pe care să se plimbe micuțul fiul. Iar semnalele nașterii s-au ivit cu o săptămână înaintea sorocului. Se vede că se grăbea fiul să vină pe lume, în încântătorul spațiu terestru.

Din informațiile primite pe la cursurile de nașteri, Victor știa ce trebuie să facă un tată, cum s-ajute la naștere, însă s-a priceput așa de bine, că a chemat iute o moașă și salvarea, așa, pentru orice eventualitate. Inga a trebuit să-și umple singură cada, să-și rânduiască prosoapele, să măsoare temperatura apei. El se învârtea prin cameră, încercând să-și amintească - fără niciun succes - ce era mai important de făcut.

Inga s-a băgat singură în cadă, nemaisperând la vreun ajutor din partea soțului. Durerile s-au prelungit, însă ea, în clipa în care s-a opintit, a scos, cu vocea ei frumoasă, note de fericire și triumf.

În cele din urmă și-a amintit și Victor, de pe la cursuri, că erau importante emoțiile pozitive. S-a uitat pe fereastră și a văzut pe pervaz o floare, pusă acolo de Inga. A luat vasul cu floarea, a alergat cu el în baie și, emoționat, tot repeta:

—Uite, Inga, floarea ta a înflorit! A înflorit floricica ta! Vezi? Uite cum a înflorit!

A rămas aşa, buimăcit, cu floricica în mână chiar şi după ce micuțul copilaş şi-a făcut apariția în baie.

Inga îl pusese deja pe burtică pe micuțul nou-născut, când apăru şi moaşa. Văzându-l pe Victor cu vasul în mână, l-a întrebat precipitată:

— Da', ce faceți?

— Nasc un fiu, a răspuns Victor.

— Aha, înțeleg... s-a învoit îngăduitoare moaşa. — Atunci, ia puneți la loc, pe pervaz, vasul cu floarea şi aduceți-mi...

„Le voi spune la toți bărbații...", a gândit Victor, făcând deja nu se ştie al câtelea tur de casă.

Iubirea veşnică şi autentică vine doar atunci când mult-aşteptatul copil se naşte împreună cu cel iubit.

Asta da, treabă!

Asta da, treabă! Trece viaţa, iar noi nu încercăm nici cel puţin să pătrundem esenţa structurii sociale. Şi, doară, asta e una dintre cele mai reliefante aspecte ale vieţii. Pe mine, întrebarea asta mă frământă mai de mult. Aş fi vrut ca Anastasia să citească documentele legate de crearea aşezămintelor, aduse de mine, apelul adresat Preşedintelui Rusiei şi proiectul de lege întocmit de cititori.

După o îndelungă chibzuire, am găsit de cuviinţă să nu i le dau Anastasiei. Parcă n-aş fi deranjat-o. Mai ales acum că era însărcinată. Avea nevoie de emoţii pozitive şi nu negative.

În cele din urmă, i-am dat dosarul cu toate documentele bunicului ei, şi l-am rugat să-şi dea cu părerea.

—Eh, eh, a făcut bunicul luând pachetul cu documente din mâna mea, tu vrei să le citesc eu?

—Da, aş vrea să aud părerea dumneavoastră despre situaţia nou-creată.

—În ce scop?

—Ca să văd cum să procedez mai departe.

—Mai departe ar trebui să mergi singur, fără tot felul de sfaturi.

— Să înțeleg că nu vreți să citiți?

— Bine, bine, hai că citesc, altminteri tu ești în stare să te superi.

— Nu, nu mă supăr. Ce rost ar avea să citiți dacă nu vă trage inima?

— Ce rost?... Rostul e că nu are sens să irosești vremea pe lucruri inutile.

Bunicul s-a așezat pe iarbă, sub cedru, a deschis dosarul și s-a apucat să-i răsfoiască pe îndelete paginile. Din când în când, privirile îi întârziau pe câte o pagină. Alteori răsfoia fugitiv anumite pagini. Peste câteva momente, a spus:

— Vladimir, o să citesc totul cu atenție, tu mergi și te plimbă!

M-am îndepărtat vreo douăzeci de metri de el și am început să mă plimb înainte și înapoi nerăbdător, așteptând ca bătrânul să citească documentele și articolele realizate pentru almanah aduse de mine. O să vi le fac cunoscute și vouă, stimați cititori.

De vorbă cu președinții

Mult-stimaților domni președinți, cancelari și prim-miniștri, vă rugăm să ne explicați cine cârmuiește de fapt statele?

La prima vedere, întrebarea asta ar putea să pară stranie. Chiar și un școlar, răspunzând la ea, ar putea spune: „Țara este condusă de Președinte, de Guvern și Camera Deputaților".

Însă acest răspuns vorbește doar despre iluzia, difuzată pe scară largă, în care trăiesc masele, și nu numai

în țară la noi. În această iluzie înoată atât cei săraci, cât și însăși conducerea. Dar ea trebuie și poate fi risipită doar printr-o gândire logică. Cei care nu sunt în stare să devină conștienți de această condiție iluzorie se nasc și mor fără să-și trăiască viețile, întrucât, așa-zisa lor viață nu e altceva decât o iluzie.

Deci, deșteptarea! Haideți, înainte de toate, să-i dăm o definiție expresiei *guvernarea țării*. Guvernarea proceselor obștești și a fenomenelor care au loc în societate este importantă. Numărul unu în tot acest proces este considerat președintele.

Așa că, haideți să-l întrebăm:

— Domnule Președinte, vă rugăm să ne spuneți, Dumneavoastră guvernați extinderea narcomaniei în țara noastră?

— Nu, va răspunde președintele, acest proces nu-l controlez eu!

— Dar creșterea vertiginoasă a prostituției?

— Nici asta!

— Corupția și nepotismul?

— Nici asta!

— Dar creșterea mortalității în rândul populației?

— Ce vreți să spuneți? Nu, nu fac eu toate astea!

La fel de bine pot fi formulate o multitudine de alte întrebări, la care veți primi același răspuns: „Nu, nu mă ocup eu de asta!". Nici nu ar exista un alt răspuns, deoarece, dacă ar răspunde afirmativ, președintele ar fi caracterizat drept un delincvent.

Toate astea conduc spre concluzia că în societate au loc procese evidente, de proporții, care au influență asupra fiecărui om, cu care nici conducerea, nici armata și nici toți oficialii ei nu au nicio legătură. Și-atunci, rolul lor

care este? Analizând totul cu atenție, vom descoperi că activitatea lor - în mod involuntar și inconștient - este tocmai tăinuirea adevăraților cârmuitori, care, înțelegeți și voi, au și de ce să se ascundă.

Apropo, niciun președinte, cancelar sau premier nu poate conduce statul, nici teoretic și nici practic - ei doar exprimă dorința altcuiva, însușindu-și-o ca fiindu-le proprie. Asta poate fi demonstrat științific, bunăoară de către profesorii în psihologie.

Putem înțelege și noi, doar dacă ne analizăm cu acuratețe, propriile vieți.

Nu e adevărat, oare, că există cineva care ne guvernează viețile încă de la grădiniță, școală și până la facultate? Cineva care, dacă vrea, face din noi comuniști, dacă vrea, fasciști sau democrați, ca acum... declanșând procesele corespunzătoare din societate tocmai prin această educație-sugestionare?...

„Realitatea trebuie s-o stabilească fiecare singur", spune Anastasia. Cuvinte drepte și valabile. Însă, pentru a cunoaște realitatea, se cere gândire, și pentru a reflecta asupra stilului de viață contemporan, lipsește timpul. Uitați, așadar, motivul pentru care luăm drept autentică o definiție a realității făcută de un gând străin.

Cât despre șefii statului, aceștia, deseori au timp chiar mai puțin decât oamenii simpli. Programele lor zilnice de activitate sunt întocmite pe ore și pe minute - și rareori de ei înșiși.

La fel vorbește și istoria cunoscută a trecutului: ocârmuitorii cunoscuți de popor ca fiind în drepturi, se aflau întotdeauna în imposibilitatea de a guverna autonom.

Se știe că în Egiptul Antic, faraonul era educat de

sacerdoți care, implicit, cunoșteau dinainte multe dintre deciziile pe care acesta avea să le ia. Dar, chiar și așa, îi dădeau multe povețe în timpul domniei. În realitate, faraonul exprima dorința altcuiva.

Și în Orient conducătorii erau înconjurați la curte de înțelepți cu care se sfătuiau.

Nici sacerdoții Anticului Egipt, nici înțelepții de la curțile Orientului și nici magii epocii vedruse nu erau prinși în treburile de stat. Sarcinile principale ale acestora erau analiza și meditația.

Lipsa acestei posibilități îi privează pe conducătorii și parlamentarii contemporani de a avea o reală influență asupra proceselor din societate și-i despoaie de autoritate.

De asta m-am convins prin exemplul unui binecunoscut deputat, învestit consecutiv cu trei mandate, profesor și doctor în științe economice. Ce-i drept, asta s-a întâmplat doar după ce și-a terminat mandatul de deputat, atunci când a avut posibilitatea să judece și să analizeze.

O altă dovadă a mai fost și incidentul scandalos, prezentat de presă, în care un deputat al Dumei de Stat l-a denunțat în fața Curții Constituționale pe adjunctul Administrației Prezidențiale pentru că a sfătuit în mod imparțial un grup de deputați să nu comenteze, ci să voteze necondiționat, așa cum le-a fost indicat.

Poate să pară paradoxal, însă șeful Administrației Prezidențiale s-a dovedit a fi, chiar dacă intuitiv, cel mai aproape de adevăr. I s-a părut mult mai operativ și eficient să ia decizia de unu' singur, decât să se uite la gloata dimprejurul lui care, privată de posibilitatea de a gândi, bătea pasul pe loc în luarea acestei decizii. Că este

așa, o dovedește lipsa unui program cât de cât viabil și coerent, prezentat de partidele care compun Duma de Stat. Situația cu ideile și programul Anastasiei, deja bine glăsuite, a demascat net incapacitatea sistemului actual de a lua deciziile în mod autonom.

Programul Anastasiei este susținut de foarte mulți oameni și, după cum arată cercetările, majoritatea lor duce un mod de viață conștient și e înclinată să ia singură deciziile. Grupuri de oameni din diferite regiuni ale țării au depășit multe obstacole și au trecut la realizarea programului. Toate acestea, în timp ce în Guvern încă mai există persoane care nu au înțeles ce se petrece în popor.

Ba, mai mult, s-a declanșat un proces de opoziție și tocmai acesta a pus în lumină influența pe care o exercită asupra Rusiei oarece puteri externe și a demonstrat că țara nu este, nici pe departe, guvernată de propriul guvern.

Se înțelege, această opoziție nu vine din partea preoțimii, care plăsmuiește programe seculare și milenarii. Opoziția este mult mai concretă și este produsul sistemului mondial actual, în care Rusia reprezintă izvor de materie primă și piață de desfacere a produselor de proastă calitate din Occident.

Prin Occident să nu se înțeleagă populațiile Europei și Americii. Acesta înseamnă acel grup de companii multinaționale și finanțiști cointeresați de câștigurile lor.

După cum ne putem convinge cu toții, în ultimele decenii, planurile lor se realizează, iar conducătorii noștri – ca să folosesc un eufemism – nici măcar nu se opun realizării acestora. Asta e încă o dovadă a faptului că nu

au nicio putere.

Programul Anastasiei este unica opoziție la procesul de dezmembrare a statului şi la nimicirea unei părți a populației.

„Şi atunci" - ar putea observa pertinent mulți cititori - „de ce continuați să vă adresați celor care nu mai au nicio putere şi nu schimbați ceva?" Eu o să le răspund.

Unu': Stimați cititori - vedeți - eu nu mă adresez doar guvernului, ci, în primul rând vouă, în speranța că, unindu-ne forțele, vom înțelege împreună situația în care am nimerit. În speranța că această situație va fi aşternută de voi în cărțile familiilor (Cartea Neamului). Acest lucru este vital! Altminteri, viitorul incert nu ne paşte numai pe noi, ci şi pe urmaşii noştri.

Doi: Mi-amintesc întrebarea Anastasiei: „Cine e vinovat de neacceptarea adevărului? Cei care îl poartă sau cei care nu-s în stare să-l înțeleagă?". Cred că pentru lipsa asta de sprijin consistent din partea statului pentru cei care şi-au încropit vatra familiei, o parte din vină este şi a mea. Nu am fost în stare să expun ideea şi pe înțelesul funcționarilor de stat. S-ar părea că limba rusă e una, însă nu toate păturile sociale o folosesc la fel - cuvintele şi înțelesurile sunt diferite între ele.

Aşadar, s-ar părea că nu stăpânesc limba funcționarilor.

Din Administrația Prezidențială, din Guvern şi din Parlament fac parte oameni ca şi noi. Au şi ei copii, soții şi nepoți cărora, ca oricare alt părinte, le doresc un viitor luminos. Şi, dacă vor înțelege situația, îşi vor redobândi autoritatea şi vor putea exercita o influență eficientă asupra proceselor din societate, transformându-le în procese pozitive. Însă, cum şi unde să găsesc

cuvintele menite să oprească rutina rutinelor? Trebuie căutate! Altfel, vin alți politicieni şi nimeresc şi ei în acelaşi sistem, care le blochează gândirea. Tocmai de asta mă adresez vouă, stimați cititori, cu încă o rugăminte: haideți să căutăm împreună cuvintele pe înțelesul tuturor păturilor sociale.

Şi tocmai de asta, abandonând poziția în care mă aflu, mă adresez Preşedintelui nostru şi Guvernului.

Către Preşedintele şi Guvernul F.R.

Fără îndoială, Dumneavoastră, în calitate de cea mai înaltă figură a Guvernului Rusiei, sunteți, mai mult ca oricine altcineva, interesat de dezvoltarea țării noastre. Ca oricare alt şef de stat, vă aşteptați la prețuire din partea poporului şi vreți să lăsați despre perioada guvernământului Dumneavoastră amintirea celei mai luminoase perioade, care a pus bazele înfloririi țării şi locuitorilor ei.

Fiecare familie rusă vrea să-şi clădească viața şi existența demnă de cea a unei ființe umane. Şi fiecare mamă dătătoare de viață visează la viitorul fericit al copilului şi este conştientă că asta se poate întâmpla doar atunci când statul întreg caută făgaşul bine determinat şi, de dorit, orientat în direcția justă.

Dumneavoastră faceți eforturi să ghidați Instituțiile de Stat, Guvernul, Ministerele şi conducerile regionale în această direcție. În pofida acestora, şi indiferent de intențiile Dumneavoastră pure şi de eforturile aparatului de stat, în țară continuă să existe

corupția, narcomania, prostituția, delicvența infantilă și multe alte fenomene negative.

Se înrăutățește condiția ecologică și demografică. Se dezbină familiile. Populația țării se reduce zilnic. Poporul piere. Tot ceea ce întreprindeți Dumneavoastră este foarte important: consolidarea puterii verticale, reorganizarea aparatului de stat, reforma armatei și dublarea PIB* - ului. Toți indicatorii sunt pozitivi, la fel și dinamica, însă oamenii nu percep toate astea. Cetățenii țării noastre - vecinii noștri, angajații, colegii de muncă, rudele și copiii - se înțeleg tot mai dificil între ei, găsesc tot mai greu cuvinte bune și îngăduitoare, le vine tot mai anevoie să închege relații sincere, de încredere și integritate. Au o tot mai crescută frică pentru ziua de mâine și pentru viitorul copiilor. Nu sunt aceștia indicatorii importanți?

Lupta cu fenomenele negative este tot mai acerbă, însă răul nu se diminuează. De ce? Deoarece dorințele poporului și aspirațiile Președintelui nu coincid cu actualitatea?

Nu ar fi timpul să privim adevărul în ochi și să luăm o decizie? Lupta se duce doar împotriva efectelor și nu împotriva motivelor care le declanșează. Nu ar fi timpul ca Dumneavoastră să acceptați existența în țară la noi a unei ideologii sociale nemernice și să realizați că multe procese negative sunt provocate de oarece forțe? Este imposibil ca Dumneavoastră - ofițer de securitate - să nu știți asta.

*PIB (Produsul intern brut) - este un indicator macroeconomic care reflectă suma valorii de piață a tuturor mărfurilor și serviciilor destinate consumului final, produse în toate ramurile economiei în interiorul unei țări în decurs de un an. (n.t.)

Aceste forțe au îndobitocit într-atât poporul, încât acesta începe să perceapă prezentul în mod deformat. Cel mai banal exemplu este reclama!

Știu psihologii și știu, la fel de bine, și oamenii simpli că reclama intensă nu este altceva decât un mecanism cu o enormă putere de influență asupra psihicul uman. Prin acest mecanism, popoarele multor țări pot fi puse să consume alimente dăunătoare sănătății, să se îmbrace cu haine incomode și să voteze anumiți politicieni. Și s-ar părea că acest mecanism, cu această putere colosală de influență asupra maselor, se află tocmai în mâinile Dumneavoastră, în mâinile Guvernului țării. Să fie, oare, așa? Nici pe departe adevărat! Patronii sunt alții! De-ar fi să se-ncerce să se facă lumină în chestiunea asta, ar apărea neîntârziat acuzații de înfrângere a libertății cuvântului. Aceste acuzații le avansează tocmai cei care, în realitate, îi neagă poporului libertatea cuvântului. Mijloacele de informare în masă se află în mâinile magnaților financiari.

Cu această minciună monstruoasă sunt sugestionate popoare întregi, mentorii ascunzându-se în dosul explicațiilor cinice, care dau de înțeles că cei care comisionează reclama plătesc televiziunilor și sponsorizează toate transmisiunile interesante, *de voi atât de îndrăgite*. În realitate, niciun beneficiar al reclamelor nu plătește nimic televiziunilor. Aceștia doar le cedează o parte din banii obținuți de la populație prin adăugarea la prețul produselor lor a cheltuielilor suportate pentru reclama făcută la tv, radio, pe mijloacele de transport sau cea stradală. În acest fel, întreaga populație plătește serviciile televiziunilor, cumpărând produsele alimentare chimizate și alte produse de larg consum, de proastă

calitate. Plătește programele și serialele tv lipsite de talent și de-a dreptul de prost gust, care sugerează modelul unui om de Neanderthal maniacal, prins în treburi.

Știința imagistică. În mâinile cui se află ideologia țării.

Ideologia țărilor, în toate epocile, a fost emanată cu ajutorul pârghiilor de influență asupra societăților. Prin intermediul imaginilor-viziuni și a cunoștințelor din antica știință imagistică. Unii ar putea face observația că această știință nu există. Însă există! Iar existența ei nu se deduce din aspirațiile învățaților, ci din însăși esența omului. Omul a fost creat astfel încât să gândească și gândurile lui să formeze imagini-viziuni.

În ultimul timp, existența științei imagistice este deseori corelată cu Egiptul Antic. Sunt cunoscute din istorie cazuri în care, prin imaginile create de sacerdoți, au fost eliberate țări sau au fost ocupate popoare întregi.

În posesia acestor cunoștințe au încercat să intre serviciile secrete din Germania hitleristă, iar în epoca sovietică, Departamentul 13 - *KGB**.

Consultanții politici occidentali contemporani, și acum și ai noștri, folosesc în mod intuitiv elemente ale acestei științe. De aici expresiile: *crearea de imagine, standard de viață, curent de gândire, imaginea candidatului.*

**KGB* (*КГБ:* Комитет государственной безопасности) - Comitetul Securității Statului (n.t.)

Pentru consultanții politici, importante nu sunt aspirațiile care-l mână pe candidat, ce om este ori dacă este un bun specialist. Pentru bani și prin intermediul mijloacelor de informație în masă, acești consultanți îi vor crea o imagine pe gustul poporului. Iar poporul votează nu atât candidatul, cât imaginea proiectată de consultanți.

Peste puțin timp vom vota candidați de gumă și președinți de gutapercă.

Abilitatea cea mai mare a consultanților politici de rang înalt este formarea unul model pentru state și popoare întregi.

În istoria multiseculară a umanității există o serie întreagă de exemple de ocârmuire a statelor cu ajutorul imaginilor-viziuni. Un exemplu elocvent și strălucitor al activității acestor consultanți politici de rang înalt - al *preoților contemporani* - pentru omul modern, poate fi situația în care s-a aflat țara noastră în decursul ultimilor o sută de ani.

Uniunea Sovietică - unul dintre cele mai puternice imperii din istoria lumii - s-a dezmembrat. Dar ce-a precedat nașterea URSS-ului și recenta sa decădere?

Înaintea înființării Uniunii Sovietice a fost creată o imagine-viziune foarte ademenitoare: cea a viitorului socialist și a statului comunist. Bogătașii și industriașii au devenit vampirii trudei populare. În Rusia, încă mai domnea țarul. Monarhia părea de neclintit. În paralel era deja activă imaginea-viziune care a atras adepții, care au găsit toate căile posibile de nimicire a monarhiei și întemeiere a unui stat nou. După modelul nou.

Dezmembrarea Uniunii Sovietice a fost precedată de crearea unei imagini a URSS de stat totalitar și de avansarea ipoteticii necesități de a crea un stat nou -

fericit, liber și democratic, după modelul occidental. Guvernul și liderii statului au început să joace rolul sângeros de sufocanți ai libertății și ai poporului. Modelul socialist a devenit inacceptabil și neviabil. Viziunile comuniștilor, interpretate de regizori, actori și artiști - care au educat întregi generații - au fost date la o parte. Și în locul lor?

Golul apărut a început să fie umplut cu viziunea prosperă a *businessman*-ilor, a banditilor, a prostituatelor și frumuseților *hollywoodiene*. Tinerii tind să le imite caracterele și comportamentele. Criteriul prosperității a devenit, necondiționat, bunăstarea materială. Care, cum a atins-o - nu contează. Întregul popor să știe că statul trebuie să fie unul dezvoltat și democratic, dar, în tot acest timp, se tace, se mai tace atunci când vine vorba de problemele nesoluționabile, existente peste hotare: narcomania, colosala corupție, deprimarea condițiilor climaterice, depresia psihologică a oamenilor, reducerea natalității și multe altele.

Femeile refuză să nască copii când nu văd un viitor pentru ei.

Popoarele statelor democratice nu reușesc să vadă viitorul, dar preoții contemporani propun democrația contemporană ca pe unica variantă de edificare a societății umane. De ce? Deoarece, în condițiile democrației contemporane, e totul mult mai simplu de ghidat. E mult mai facil să se ascundă în dosul libertății cuvântului, al afacerilor și alegerilor electorale, aruncându-i poporului negrușca*.

*negrușca (cernușca) - numele a două plante: a)negrușca; b)negrilica. Sămânța acestor plante, întrebuințată drept condiment. Din rus. *Cernuska*
Sursa: DEX online Copyright 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

Și asta nu se face cazual, ci pe deplin premeditat și cu intenții foarte precise. Vei deveni cel proiectat de viziunea pe care-o simpatizezi. Consultanții politici știu bine ce va fi cu poporul. Cine sunt promotorii catastrofelor din Rusia e simplu de ghicit.

Ajunge să observăm spre ce sunt orientate valorile umane și resursele materiale.

După revoluția din 1917, fluxul enorm de emigrație spre Occident a scos din Rusia un capital impresionant: valori istorice, tradiții și, cel mai important, resurse umane.

După dezmembrarea Imperiului Sovietic, reformele și modelul amăgitor al statelor civilizate, fericite au scos din țară, și continuă încă s-o facă, resursele noastre materiale și intelectuale.

Dar, cel mai trist este modelul contemporan, format pentru statul nostru, menit să distrugă țara și poporul care trăiește aici. Și, pentru asta, nu e nevoie, câtuși de puțin, de o intervenție militară. Aici operează o forță mult mai eficientă decât cea fizică a armelor. Operează viziunea, combinația concepută, pe care analiștii, chiar și azi ar putea-o defini. Ea este simplă. Să-ncercăm să judecăm.

Ce clădim noi, azi? Încotro ne îndreptăm? Consultanții politici susțin că: „Noi edificăm un stat democratic, dezvoltat, după modelul occidental. Cum e logic, tot ceea ce facem va duce la bogăție și fericire". „Atunci", au gândit milioane de concetățeni, „din moment ce în lume există deja state democratice, dezvoltate și fericite, de ce nu am merge noi direct acolo?". Și au plecat cu milioanele în Germania, Israel și America, și continuă să plece, oferind acestor state

capitalul lor material și intelectual. Au devenit slugi acolo. Imaginea-viziune funcționează!

Iar cei rămași în Rusia ce să facă?

„Să edifice un stat democratic și dezvoltat și să devină bogați" - recită viziunea. Și ce ar trebui să facă pentru această edificare angajatul din *GAI**? Vânzătorul sau funcționarul din administrația publică? Puțini înțeleg ce.

Cum să devii bogat cu un salariu de trei-patru mii de ruble**? Nici asta nu-i prea clar. Doar că vezi, unii s-au descurcat cumva, se plimbă în mașini scumpe, își ridică *cottage*-uri luxoase și se desfată prin stațiuni scumpe. S-au descurcat cumva...

Eh, acuși o să se descurce toată țara: vânzătorii și clienții, polițiștii și funcționarii, ofițerii și soldații, profesorii și studenții. Însă cel care cunoaște știința imagistică, de aceste eforturi doar râde! „Haideți, prindeți-i pe infractorii cu epoleți, că apoi vom înființa un serviciu de securitate în cadrul serviciului de securitate". Noi nu ne batem cu cauza, ci cu efectul - viziunea și-a făcut treaba! Ea este în măsură să se cuibărească lesne în mintea politicienilor și a generalilor, a funcționarilor de rang înalt și a oamenilor simpli. Pentru ea, pentru viziune, bariera ușilor închise ale cabinetelor nu există. Ea poate să atragă fata din cătunul uitat de lume, din Rusia, în țările de peste mări, ademenind-o cu o viață, chipurile, fericită și o pune să se prostitueze în Cipru, în Israel sau în New York.

*GAI (*ГАИ: Государственная Автомобильная Инспекция*) - Inspectoratul Auto de Stat (n.t.)

**trei-patru mii de ruble - la cursul zilei, echivalentul a 75-100 € (n.t.)

De dragul acestei pretinse vieţi fericite, funcţionarul împrumută bani, iar miliţianul intră în cârdăşie cu răufăcătorul. Viziunea este o energie puternică. Iar politicienii noştri îi trag înainte cu „statul democratic, dezvoltat" şi cu „Occidentul civilizat", fortificând modelul păgubitor pentru ţară.

Oamenii devin conştienţi că în ţară se petrece ceva neclar, de asta se comportă cu îngăduinţă când Dumneavoastră, Vladimir Vladimirovici', vă străduiţi să restabiliţi ordinea.

Dar cum s-o faceţi? Doar fortificarea puterii verticale nu ajunge. Dumneavoastră fortificaţi puterea verticală, însă, prin asta, Dumneavoastră nu întăriţi doar propria putere, ci şi pe cea a viziunilor.

Mii de funcţionari au fost învestiţi cu o mare autoritate, dar, dat fiind faptul că ei se află sub influenţa viziunii, implicit şi involuntar, vor opera în avantajul ei. Şi în al celor care au emanat-o. Iar în opinia acestora, soarta Rusiei a fost deja pecetluită. Acţiunile s-au deşănţat şi au devenit absolut imorale. Pentru întărirea puterii lor şi pentru crearea unei imagini dăunătoare ţării, în Rusia au fost detaşaţi, în mod expres, specialişti bine pregătiţi. Eu pot afirma cu titlu oficial că, în Rusia, operează persoane instruite special, în sarcina cărora intră detectarea şi, în caz de necesitate, corectarea ideologiei de bază a statului. Dar cred că ştiţi şi asta.

Haideţi să înţelegem, de ce în ultimii ani, în ţară la noi, atât în literatură, cât şi în filme şi televiziune, există aşa puţine viziuni pozitive? Viziuni care să atragă oamenii, să-i antreneze în ele, şi să-i ajute să edifice un viitor minunat pentru copii. Noi încă ni le mai amintim şi le mai trăim – acele viziuni pozitive – dar copiii noştri?...

Ni se spune că astea sunt cerințele: că toți vor să vadă doar frumuseți *hollywoodiene*, filme cu răfuieli banditeşti sau ştiri sângeroase. Minciuni! Oamenii nu vor aşa ceva! Apoi, ni se mai spune: „Nu vrei - nu te uita, nu-ți place - nu asculta". Va să zică, libertatea expresiei! Da' de unde? Dimpotrivă! În realitate, nu există alternative! Nici pentru copii, nici pentru adulți şi, mai ales, pentru vârstnici. Iar dacă în viață nu eşti cinic, nesimțit şi lipsit de scrupule, calea spre bunăstarea făgăduită îți este închisă. Altă cale nu există. Oare nu e aşa împrejurul Dumneavoastră? Sau împrejurul nostru? Toată această tevatură este creată special. Demult sunt folosite aceste mecanisme de sortare. Poeții, pedagogii-inovatori, regizorii sau scriitorii care îndrăznesc să creeze viziuni pozitive pentru Rusia sunt aspru persecutați. Pentru ei totul este închis.

Toate astea se fac şi sub forma bătăliei agențiilor străine împotriva sectarismului. Astfel de declarații pot fi auzite nu doar din gura ofițerilor serviciilor ruse, ci şi din acea a funcționarilor din organizațiile sociale şi politice. A celor mai importanți funcționari din administrația Preşedinției Federației Ruse - administrația Dumneavoastră. Astfel, adjunctul administrației, Surov, într-unul din interviurile date unui ziar, a declarat:

„Împotriva Rusiei se duce o bătălie secretă de către unele cercuri din America, Europa şi Asia, care privesc țara noastră ca pe un potențial inamic. Ei consideră colapsul fără vărsare de sânge al Uniunii Sovietice un merit al lor şi acum tind să-şi amplifice succesul. Misiunea lor este distrugerea Rusiei şi popularea vastului său teritoriu cu o multitudine de formațiuni cvasi-statale, marionetă."

Această declarație sună absolut coerent, chiar și pentru simplul fapt că forțele care au dezmembrat Uniunea Sovietică există și, după ce au obținut victoria într-o anumită fază, nu se vor poticni și își vor continua, fără doar și poate, acțiunea.

Și aici nu e importantă doar constatarea stării de fapt, ci și înțelegerea mecanismului prin care se dirijează acțiunile distructive.

Noi deja știm că dezmembrarea URSS nu a fost rezultatul unei incursiuni militare, ci al manipulării ideologice a populației. Ideologia! Iată mecanismul număru' unu, cu ajutorul căruia se poate ucide sau fortifica oricare țară. Orice ideologie poate influența masele, dacă, pentru asta, se creează o bază operativă eficientă și bine proiectată. Și ea deja există, și nu este a noastră. Această ideologie nu operează pe baza viziunilor noastre. Dar a noastră unde a dispărut? Am ucis-o?

În URSS, în afara instituțiilor ideologice și canalelor de difuzare, a departamentelor ideologice ale *C.C al P.C.U.S.** și a Ministerului Culturii și Presei, mai exista și o vastă rețea, în patrimoniul căreia intrau palatele și casele de cultură, cluburile raionale și comunale. Acele așezăminte permiteau milioanelor de tineri cetățeni să participe în mod absolut gratuit, la cercurile artistice de amatori.

Acolo se citeau prelegeri și se organizau întruniri. Ideologia adoptată a penetrat în popor și a fost înțeleasă.

**C.C al P.C.U.S.* (*ЦК КПСС: Центральный комитет Коммунистической партии Советского Союза*) – Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (n.t.)

La începutul perestroikăi, când s-a schimbat ideologia, această rețea de așezăminte a fost lichidată, prin întreruperea finanțărilor.

Este greu de imaginat un șofer care își conduce automobilul pe stradă și care, aflând pe neașteptate că merge în direcție greșită, în loc să încerce să întoarcă și să se îndrepte în direcția justă, începe să-și dezmembreze mașina în bucăți.

Dar tocmai așa s-a întâmplat în țara noastră. Când societatea a înțeles (desigur, nu fără sprijinul unor forțe) că a ales calea greșită, în loc să se întoarcă, folosind mecanismul deja existent, l-a distrus pur și simplu. Și, în schimb?

Sarcina principală a educării spirituale a populației și, cu precădere, a tineretului, a fost pusă pe umerii Bisericii Ortodoxe Ruse. Totuși, apar tot mai multe probe că, mai înainte de oricine altcineva, ar trebui educată cea mai mare parte a însăși duhovniciei.

Biserica Ortodoxă Rusă, ca institut spiritual, a înșelat catastrofic speranțele. De ce? E simplu: deoarece, cu sprijinul statului, s-au redeschis douăzeci de mii de biserici în numai câțiva ani, în timp ce, pentru educarea a douăzeci de mii de sacerdoți de înaltă ținută spirituală, cu adevărat destoinici de a consola și educa oamenii, ar fi trebuit secole și condiții deosebite.

Și condiții, nu din acelea în care însuși statul aruncă cu înlesniri și finanțări, fapt care doar pervertește și favorizează oportuniștii și ticăloșii. În aceste situații nu va avea de câștigat păstorul încă spiritual, ci aceia care-s mai iuți de mână și mai aproape de treucă. Nu biruie calea urmată de starețul de înaltă moralitate, ci cel care a reușit să pună mână pe finanțare.

Procesul apropierii enoriașului și ridicarea moralității lui este un proces lung care se poate desăvârși de-a lungul mai multor ani. Dar iată că, preotul de la țară își cârpește mantia, neputincios de a-și cumpăra una nouă, în timp ce un altul se plimbă într-o mașină străină.

Despre lăcomia și avariția sacerdoților Bisericii Ortodoxe Ruse a vorbit și Patriarhul Moscovei și Întregii Rusii, Preasfinția Sa, Alexei al II-lea. Pe 15 decembrie 2004, la Ședința Sfântului Sinod din Catedrala *Iisus Mântuitorul,* în cadrul soborului anual al Eparhiei orașului Moscova, acesta a declarat:

„Astăzi asistăm la manifestarea unei serii de fenomene negative. Tot negativă este și situația generală a vieții bisericești, caracterizată printr-o lipsă de dinamică în viața enoriașilor, o frecvență redusă la slujbe a credincioșilor și o lipsă profundă de interes religios la tinerele generații".

„Semnalul de alarmă al decăderii conștiinței ortodoxe, desconsiderarea bisericii și întunecarea spiritualității, este comercializarea intensă a tot mai multor sfere din viața enoriașilor... Interesul material primează tot mai mult, ascunzând îndărătul lui și ucigând tot ce este viu și spiritual. Deseori, lăcașurile - aidoma societăților comerciale - vând *prestații bisericești*".

„Nimeni nu îndepărtează atât de mult oamenii de credință, ca lăcomia sacerdoților și slujitorilor bisericii. Și, pe bună dreptate, avariția este supranumită criminala josnică a pasiunii și unica trădătoare a relației cu Dumnezeu - păcatul infernal".

Patriarhul a interzis perceperea plății pentru celebrarea sacramentelor bisericii: împărtășania, miruirea, cununia și înmormântarea, și comercializarea *prestațiilor.*

Oare vor respecta slujitorii bisericii interdicţia impusă de ierarhul cel mai înalt, din moment ce au încălcat deja ceva mult mai înalt – poruncile lui Dumnezeu?

Să fie Biserica Ortodoxă Rusă întocmai rusă?

Asupra Bisericii Ortodoxe Ruse au avut o influenţă foarte negativă, printre altele, şi agenturile occidentale. Dar asta s-ar fi putut prevedea. Bineînţeles, dacă ar fi fost cineva însărcinat s-o facă. Noi am înţeles că orice reformă din ţară este precedată de o îndoctrinare ideologică. Ar fi putut, oare, agenturile occidentale responsabile de reforma ideologică a gazdelor din Rusia, să omită o instituţie atât de importantă precum Biserica Ortodoxă? Bineînţeles că nu! Altminteri, munca lor nu ar fi fost profesională. În plus, în Rusia, condiţiile pentru o diversiune ideologică se creaseră, mai mult decât optime. Serviciile noastre speciale, angajate în reorganizarea internă, au fost ocupate cu adevărate demolări interne (ca să folosesc o expresie lejeră) care, cred eu, mai continuă şi azi.

Imposibil de analizat toate operaţiunile făcute de agenturile occidentale prin Biserica Ortodoxă Rusă. Una, însă, a avut un răsunător ecou în opinia publică. Efectele ei devastatoare le mai simt şi azi milioane de ruşi şi, în acelaşi timp, şi slujbaşi ai Bisericii.

Este vorba despre acea structură cuibărită sub aripa Bisericii Ortodoxe Ruse, care se etichetează în Rusia cu titluri laice şi clerice, trezind, prin existenţa ei, resentimentul faţă de Biserică.

Prigonitorii de secte au operat tot în numele Bisericii. Ba mai mult, după cum susțin ei, cu binecuvântarea Patriarhului Alexei al II-lea. Ca replică la acțiunile lor, oamenii care înainte erau loiali Bisericii și frecventau altarele, botezați, și-au rupt fără ezitare crucile care le atârnau la piept.

O altă stratagemă a *prigonitorilor de secte*: prin demascarea *sectelor* născocite chiar de ei înșiși, de fapt criticau și luau în derâdere Biserica Ortodoxă Rusă.

Prin asta i s-a adus un mare prejudiciu Bisericii.

Mai departe, au decis să treacă și la supunerea organelor de guvernământ ale F.R.

Oamenii din diferite regiuni ale Rusiei, care au acceptat cu sufletul și cu inima ideea unui viitor luminos al Rusiei, expusă în cărțile mele, s-au prezentat dinaintea administrațiilor locale și continuă s-o facă, cu rugămintea de a le fi împroprietărite familiile cu terenuri pe care să-și așeze vatra familiei.

Și pentru prima oară, oamenii, în mod surprinzător, nu mai cer înlesniri și nici *suplimentări,* ci doar o bucățică din natura Patriei lor, unde să-și creeze singuri condițiile vieții – nu a supraviețuirii!

S-ar părea că impulsul poporului este binevenit! Iar acest impuls nu este vremelnic. Ultimii patru ani arată că dorința acestor oameni este fondată și netrecătoare. De idee sunt atrase diferite pături sociale: studenți, învățați și antreprenori, profesori, medici și pensionari, ofițeri și politicieni, artiști, poeți și scriitori. Printre ei se află guvernatori, academicieni și soții ale președinților fostelor Republici Sovietice.

Cu ajutorul acestor oameni se pot rezolva multe probleme socio-economice din țară, se poate schimba

rapid situația demografică, problemele siguranței alimentare, problema serviciului în rândul populației și sănătatea națiunii. Dar cel mai important - atingerea puterii supreme a poporului, care, încropindu-și propriul spațiu, fortifică țara iubită și guvernul care-i dă această oportunitate.

Dar se vede treaba: cuiva anume nu i-au priit aspirațiile spre bine, născute în poporul rus.

Ocupanții în acțiune

Unii membri ai actualului aparat executiv al F.R. împreună cu anumiți indivizi din învățământul municipal au dispus ca cititorii mei să fie considerați sectanți și teroriști și, prin urmare, să le fie preîntâmpinată orice încercare, cu precădere a acelora care vor să-și întemeieze vatra familiei în mediul rural.

Mass-media a fost intimată și chiar amenințată cu concedierea jurnaliștilor, să nu vorbească despre aceste încercări. Iar dacă se pomenește despre ele, să se spună că sunt *re-purtătoare* în pădure, înapoi în trecut.

Angajaților din locașurile de cultură li s-a impus să împiedice organizarea de manifestări legate de cărți și de ideile expuse în ele.

Declarațiile făcute de cititori dovedesc evident faptul că pe teritoriul țării noastre operează niscai organizație, agenții căreia sunt infiltrați în structurile guvernamentale și bisericești, de unde propagă politica lor distructivă.

Și asta nu este doar convingerea mea. Despre asta vorbesc și analiștii profesioniști care au luat cunoștință de

materialele adunate.

A luat naștere termenul *cultul Anastasiei*. La ce sau la cine se face aluzie cu acest termen? La mine, ca scriitor? La cartea mea, *Anastasia*? La eroina cărților, Anastasia? La milioanele de cititori sau la năzuința lor de a materializa ideea Anastasiei despre minunata și prospera Rusie? Se pare că la toți și la toate, deodată.

Este trist să vedem cum diaconii de peste mări și autohtoni, străini credinței creștine, ocupanți ai Bisericii Ortodoxe, au putere asupra funcționarilor aparatului de stat. Creștinismul pentru ei este o bună acoperire. După faptele lor se vede că sunt departe de moralitatea creștină. Metodele lor sunt vechi. Prin aceleași metode - ale minciunii și siluirii - a fost nimicită și cultura Rusiei Antice și tot așa i-a fost injectată poporului și ideologia nemernică. Eu am scris despre asta în cărțile precedente. Imediat am și fost acuzat de păgânism. Dar, ce e această acuzație de păgânism? Nu este altceva decât acuzația că vreau să cunosc istoria țării mele și cultura înaintașilor.

Totuși, există și întâmplări fericite și încurajatoare. Viața, tot mai des creează situații în care faptele lor reprobabile sunt iluminate de un fascicul invizibil de lumină. Se poate spune că-i pune într-o lumină ridicolă. Judecați singuri.

Cartea Neamului și Letopisețul Familiei

În 2002, editura *Dilya* publică încă o carte din seria *Cedrii sunători ai Rusiei*, și anume, *Cartea Neamului*, în care îi anunță pe cititori: „Editura noastră a îndrăgit și a înțeles ideea *Cărții Neamului*". Înmânând cartea spre tipografie, am decis să trecem neîntârziat la realizarea *Cărții Neamului**, în care să fie așternută cronica familiei. La scurt timp după editura *Dilya*, în 2003, editura *Casa Rusă* scoate o carte cu numele *Letopisețul Familiei***. Unul dintre redactorii acesteia este Arhimandritul Tihon*** (Șevkunov).

*Cartea Neamului - aici nu se are în vedere volumul șase al seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*, ci un letopiseț gol, în care cititorii sau cei care urmează să-și scrie *Cartea Neamului*, să aștearnă cronica propriului neam. Concepută și realizată din inițiativa editurii Dilya. (n.t.)

**Letopisețul Familiei - este o idee asemănătoare Cărții Neamului, dar concepută și editată un an mai târziu de editura *Casa Rusă* la îndemnul Bisericii Ortodoxe Ruse. Vezi postfața (n.t.)

***Tihon (pe numele lumesc Gheorghi' Aleksandrovici' Șevkunov) - Ministrul de Cult al Bisericii Ortodoxe Ruse, Arhimandrit. De pe 16 iunie 1996, starețul mănăstirii moscovite Sretenski'. (n.t.)

Cuvântul înainte, din deschiderea cărții, aparține Președintelui Rusiei, V. V. Putin și Patriarhului Moscovei și Întregii Rusii, Alexei al II-lea.

„Letopisețul Familiei nu este doar o povestire a câtorva destine umane sau a unui întreg neam – această carte este povestea istoriei întregii țări. Destinul Rusiei este istoria seminției de generații care-și dau schimbul de-a lungul vremii".

„Această cunoaștere este necesară pentru ca fiecare cetățean al Rusiei să știe care-i sunt rădăcinile și apartenența la istoria măreței noastre Patrii".

Președintele Rusiei, V. V. Putin

„Atmosfera familiei, căminul, legătura cu membrii familiei, memoria înaintașilor și educarea urmașilor – toate acestea au o imensă însemnătate în întărirea morală individuală și, prin urmare, a țării. Nu degeaba, la multe popoare se spune că iubirea de Patrie începe cu familia".

Patriarhul Moscovei și Întregii Rusii, Alexei al II-lea

Dar, mai întâi a răsunat această idee a Anastasiei:

„Nu vor mai trece multe zile și milioane de tați și mame, cu propriile lor mâini vor scrie Cartea Neamului și paginile îi vor umple. Vor fi multe – Mărețele Cărți ale Neamului! Și în fiecare va sta adevărul, din inimă de părinți copiilor lăsat. Ipocrizia-n ele, locul nu și-l va afla. În fața lor, minciuna istorică se va prăpădi."

Anastasia

Nu vom intra în detalii, cum și mulțumită cui, *Casa Rusă* a succedat-o pe *Dilya*. Importantă este realizarea ideii în sine. Acum vedem cu toții că ideea este sprijinită de Președintele Rusiei, de Patriarh și de Președintele Dumei de Stat, care le-a înmânat copiilor *Letopisețul Familiei* în Ziua Cunoașterii*.

Și-acum, ce-or să mai facă bieții clevetitori? O să-i bage în tagma sectanților și pe Președinte, și pe Patriarh, și pe Președintele Dumei? Sau și pe fostul Președinte al Ucrainei, care a dat decretul *Gospodăria Țăranului*, conform căruia, ucrainenii au dreptul să primească nu un hectar, ci două?

Poate și pe guvernatorul Ayațkov, care a declarat într-un interviu acordat canalului de televiziune NTV, despre *anastasiivți***: „Ei sunt viitorul țării"? Apoi le-a propus subordonaților din aparatul său administrativ să-și ia pământ și să-și facă acolo moșiile.

Și pe guvernatorul regiunii Kemerovo, Tuleev, care a repartizat loturi pentru un așezământ? Sau și pe Preaînaltul Muftiu al Rusiei, Talgat Tadjudin, care, la întrebarea unui corespondent al studioului *Creația*: „Cum vedeți Dumneavoastră cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*?", a răspuns:

*Ziua Cunoașterii - se comemora și se mai comemorează încă la întâi septembrie al fiecărui an, începând din 1984, atât în fosta Uniune Sovietică, cât și în actuala Federație Rusă. Pentru elevii clasei întâi, această zi reprezintă *ziua primului clopoțel*, iar pentru toți ceilalți elevi, *prima zi a noului an școlar*. În prima zi de școală, elevii și părinții dăruiesc flori profesorilor, cu ocazia începutului noului an școlar.
Sursă: ru.wikipedia.org (n.t.)

***anastasiivți (în românește ar putea suna „anastasiștii")* - adepți ai ideilor Anastasiei. Vezi postfața (n.t.)

„Eu ador aceste cărți, le citesc și învăț multe. Simt că omul, citind aceste cărți, își întărește credința în Dumnezeu.

Deoarece, credința în Dumnezeu hrănește fiecare zi din viață. Iar pentru asta, cel mai important nu este doar ca ochii să fie deschiși, ci și inima.

De asta a și fost dată inima: pentru a iubi. Și cărțile lui Vladimir Nicolaevici' Megre ne ajută să-l iubim pe Dumnezeu.

El poartă acest adevăr oamenilor, prin vorbele Anastasiei. Probabil pentru teologi, unele aspecte sunt discordante, probabil unii spun că este doar o ipoteză, însă credința în Dumnezeu și, mai mult, iubirea pentru Dumnezeu se adună mai întâi pe bucățele, apoi devine nesfârșită. Iar omul, încă pe lumea asta, înainte de a trece în cealaltă, devine fericit. Cât despre cărțile *Cedrii sunători ai Rusiei* – ele ne ajută în asta".

Însă, în ajunul acestor evenimente, evident sub presiunea intrigilor și a terorii propagate de toți acești *vânători de sectanți*, unul dintre arhiepiscopii ortodocși (nu o să-l numesc pentru a nu-l băga în istorie) a subscris o epistolă prin care se amenința că vor fi excomunicați de Biserică toți aceia care vor citi cărțile sau vor participa la răspândirea seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*.

Așadar, acest arhiepiscop îl va excomunica pe însuși Patriarhul, care susține ideea realizării *Letopisețului Familiei* și care a semnat, împreună cu Președintele, cuvântul înainte? Să admitem că Patriarhul nici n-a ținut în mână cărțile mele, dar nu asta contează, deoarece nu hârtia tipărită cu litere este importantă, ci ideile așternute pe ea. Una dintre idei a fost susținută. Sunt convins că, în curând, vor fi susținute la nivel guvernamental și altele.

Pentru moment, însă...

Cred că ar fi timpul să le atragem atenția responsabililor cu menținerea legii și a ordinii cine sunt, în realitate, acești *vânători de sectanți*. Ce metode folosesc și cu ce intrigi operează, mascându-se atât de lesne în dosul cuvintelor *Biserica Ortodoxă Rusă*. Se înțelege că nu pentru molitve! Ațâțarea la discordie între religii, discreditarea organelor statului – iată cu ce se ocupă ei.

Ar fi naiv până și să presupunem că un grup oarecare de *vânători de sectanți* s-ar preocupa de propria mea evoluție spirituală. Acțiunile arată limpede că misiunea lor este preîntâmpinarea oricărei forme de schimbare în bine în Rusia. Munca lor de diversiune ideologică se poate vedea evident și în exemplul ce urmează.

Chestiunea evreilor

În ultimul timp, nu se mai știe pentru a cât-a oară în ultimul mileniu, redevine incandescentă chestiunea evreilor.

Tot mai des se vorbește în Europa și în Rusia despre escaladarea extremismului atât la modul general, cât și în mod particular împotriva evreilor. Congresul comunității evreiești, ținut în Europa, a corelat această situație cu creșterea în țările europene, a populației musulmane, lăsând să se înțeleagă că asta ar fi, de fapt, o manifestare agresivă, orientată împotriva evreilor. Însă multe exemple istorice concrete arată că agresivitatea poate fi provocată. Și acest lucru este făcut astăzi în mod activ de unele cercuri. Iar provocatorii pot fi chiar și din rândul evreilor.

În aer plutește senzația că se pune iarăși la cale un genocid. Genocidurile evreilor sunt avantajoase pentru unii, vreau să spun, totodată, și din punct de vedere material. Organizațiile extremiste nu au niciun câștig din asta, ci, mai degrabă, cheltuieli. Iar țările în care, scăpând din calea genocidului, se precipită o parte din oligarhii bancheri din rândul evreilor, pentru a-și legaliza câștigurile multimiliardare și pentru a primi imunitate internațională, au câștiguri remarcabile.

De dragul câștigului, aceștia sunt gata să lovească și în evreii de rând, inocenți, din Rusia. Așa s-a întâmplat de multe ori în istoria atât de încercatului popor evreu.

Care e scopul genocidului? Logica este simplă. În societate crește intoleranța față de oligarhi și mașinațiile lor financiare. Datele statistice arată că în jur de 70% din populația țării consideră că aceștia ar trebui judecați neîntârziat și despuiați de averi. Președintele Guvernului și Procuratura Rusiei încearcă să urmărească activitatea unora din ei, pe baza legii. A fost anunțată bătălia împotriva corupției și, în următorii patru ani, mai mult sau mai puțin, oligarhiile ar putea să-și piardă capitalurile. Este evident că, în acest caz, vor părăsi Rusia. Rămâne, totuși, problema legalizării capitalurilor transferate în Occident. Cel mai sigur mod este acela de a provoca un genocid care să cutremure întreaga societate umană. Mai departe, totul e simplu. Ajungând, în timpul acestor genociduri, într-una din țările occidentale, magnații financiari se declară refugiați politici și, cum e și firesc, primesc azil și își legalizează capitalurile, păstrând, chiar dacă numai parțial, controlul asupra resurselor și uzinelor prin intermediul unor angajați sau împuterniciți.

Acum vreau să mă adresez direct tuturor rușilor

și, în primul rând, acelor organizații care se consideră patriotice. Sub nicio formă să nu vă lăsați intimidați de provocări și să nu dați curs invitației de a lua parte la genocid. Deoarece veți juca după un scenariu care nu vă aparține!

Nu pot fi învinuiți de intrigi și acțiuni reprobabile toți evreii. Printre evrei, așa cum și printre bieloruși, ucraineni și ruși, trăiesc oameni diferiți între ei. Ca dovadă spun următoarele:

La conferința cu cititorii din *Kazan'**, la care au participat oameni de diferite naționalități, în același timp și foarte mulți musulmani, eu am citat un capitol din cartea scriitorului și poetului evreu, Efim Kushner**, *Revoluție nesângeroasă*. Înainte de a da curs lecturii, am spus că el e un scriitor evreu și că trăiește în Israel, dar scrie despre Rusia și despre viitorul ei. Apoi am citit capitolul. Când am terminat, sala a explodat în aplauze.

Musulmanii aplaudau scriitorul și poetul evreu.

De ce s-a întâmplat așa? De ce musulmanii considerați agresivi au aplaudat spontan un scriitor evreu?

**Kazan'* (în rusă: Казань; în tătară: Казан, *Qazan*) - este capitala Republicii Tatarstan. Cu o populație de 1 105 000 (2002), este al optulea cel mai mare oraș al Rusiei. Kazan' se află la confluența dintre râurile Volga și Kazanka, în Rusia Europeană. În aprilie 2009, Oficiul Rus pentru Patente i-a conferit Kazan'-ului dreptul de a se numi „A Treia Capitală" a Rusiei. În 2009 a fost ales drept „capitala sportivă a Rusiei". Kremlinul din Kazan este în Patrimoniul UNESCO. Sursă: en.wikipedia.org (n.r.)

**Efim Kushner – poet și scriitor evreu, născut în 1940 în orașul Bobruisk, Bielorusia. A obținut diploma de economist la Moscova, în 1966. Odată cu deschiderea frontierelor URSS, a emigrat în Israel. Interesat de ezoterică, a scris poezii și proză legate de ideile prezentate în cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* (n.t.)

E simplu. Deoarece el, în cartea sa, vorbește despre viitorul minunat al Rusiei, descris în cărțile *Cedrii sunători ai Rusiei*. Îndeamnă conducerea Rusiei să implementeze un program bazat pe aceste idei.

Vreau să precizez din capul locului că el nu este singurul evreu care a acceptat și sprijinit concepția Anastasiei, prezentată în cărți.

În Israel, există un club organizat de cititorii cărților despre siberiana Anastasia. Israelienii compun cântece în limba rusă și ebraică despre eroii cărților seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*. În genere, am senzația că, frâiele mișcării care va duce la realizarea acestor idei, de fapt, le țin evreii, care vor trage după ei popoarele multor alte țări.

Cel puțin, eu aduc la cunoștință faptul că, anume în Israel, au fost deja alocate fonduri serioase pentru realizarea de așezăminte curate, ecologice. „Ah, sunt șmecheri. Își apropriază ideea rusă" - vor spune unii.

Nu-și apropriază nimic. Dimpotrivă, salvează! Fiți buni și spuneți-ne, cine împiedică conducerea Rusiei să aplice ideile așternute în cărți? Tocmai celor din conducere li se adresează, deja de mai bine de cinci ani, prin scrisori colective și individuale, rușii din diaspora apropiată și depărtată.

E o situație ridicolă. O serie întreagă de analiști susține că poporul rus are acum o idee națională. O idee care, în condițiile actuale, e aplicată mai întâi în Israel. Cine e vinovat?

În genere, considerațiile asupra chestiunii evreilor, cel puțin cele pe care am avut eu oportunitatea să le citesc prin publicațiile pe această temă, sunt, puțin spus, rudimentare. Aproape în totalitatea lor, se rezumă

la constatarea faptului: „Presa din multe țări este sub influența evreilor", „Televiziunea este în deplina lor stăpânire", „Evreii controlează majoritatea resurselor financiare".

Toate acestea sunt valabile şi pentru Rusia contemporană. Însă asta este doar constatarea faptului, nimic mai mult. Mult mai interesant ar fi dacă s-ar putea explica motivul pentru care situații asemănătoare se creează în atâtea țări, cu vădită continuitate, de-a lungul atâtor secole.

Vă spun ceva: Evreii sunt obligați să facă asta, iar noi suntem obligați să ne conformăm, până şi la nivel parlamentar.

Încercați să raționați. Duma de Stat Rusă a promulgat o lege care prevede ca, în țara noastră, religiile principale recunoscute să fie doar patru. Două dintre ele sunt Creştinismul şi Iudaismul.

În concepția religiei creştine, omul-creştin este robul lui Dumnezeu. Bogăția nu e binevenită. În Sankt-Petersburg, de la fereastra hotelului în care scriu aceste rânduri, se vede impozanta catedrală ortodoxă *Maica Domnului de Vladimir*, pe fațada căreia, cu litere aurite, de-o şchioapă, stă scris: „Primeşte, stăpâne, rugăciunea robului tău".

În concepția Iudaismului, evreul este alesul lui Dumnezeu. Lui i se cuvine bogăția, pământul. Cămătăria este permisă.

Ştim cu toții cât este de mare puterea pe care o are religia asupra psihicului, asupra formării personalității individuale şi a vieții omului.

Aşa că, implicit, vom fi consecvenți acestor principii şi în acțiunile noastre. Organul suprem al

parlamentului țării noastre a permis coexistența acestor două concepții, prin asta stabilind cine să fie rob, cine domn.

Dar haideți să nu ne mai pisăm unii pe alții, devreme ce noi, cetățeni care respectă legile date de parlamentul țării noastre, acceptăm ca necesară puterea evreilor asupra noastră.

Situația asta, cuiva ar putea să nu-i placă. Altcuiva, aceste afirmații or să-i pară absurde. Dar haideți să stabilim cauza fenomenului, să nu mai închidem ochii în fața vieții reale continuând să savurăm cu idioată constanță consecințele.

Dacă cuiva, situația dată nu-i place, atunci să ne ajute să găsim o ieșire din ea.

Ieșirea o poate constitui o idee pe care s-o accepte cu aceeași pasiune atât musulmanii, cât și creștinii, iudeii și reprezentanții altor confesiuni.

Iar o astfel de idee există deja. Și ea va îndrepta situația de după ea și pe viitor. Fapte concrete și situații de viață o dovedesc.

Să creăm

Președintele F.R., în discursul său de la Adunarea Federală, a stabilit ca PIB-ul să fie dublat în următorul deceniu.

Ce să zicem, sarcina e sarcină. Și trebuie luate măsuri în vederea realizării ei.

Mai înainte de orice, trebuie implicat poporul. Că doar va fi el – poporul – cel care va munci pentru asta. Ce s-a întâmplat după ce figura cea mai de seamă a

actualului guvern a trasat sarcina?

Chestii de necrezut!

În loc de a trece la îndeplinirea sarcinii trasate, o parte dintre funcționarii înstăriți au început să-și exprime îndoielile cu privire la realizabilitatea acesteia, în timp ce alții au fost de acord că, totuși, ar trebui trecut la fapte. Și-atât! Nimic mai mult! Și-au irosit vremea cu aceste contradicții, iar la finele anului 2004, situația care s-a prezentat era lamentabilă: PIB-ul înregistrase o creștere de abia 6,4%.

Din momentul stabilirii obiectivului, despre el s-a dezbătut neîntrerupt în presă, cu un subtext interesant - *c-o fi realizabil, că n-o fi* - dar fără intenția concretă nici măcar de a demara în acest sens.

Această situație spune ceva evident: că în Rusia, puterea este în pragul colapsului.

Imaginați-vă acest scenariu: comandantul suprem dă ordinul *pregătiți-vă de acțiune*, însă subordonații lui - generalii și coloneii - în loc să pună la punct un plan de acțiune, nu fac altceva decât să comenteze: *se poate ori nu se poate realiza*? Ca rezultat, pierderea este inevitabilă. Ceea ce s-a și întâmplat.

Dar poate că, într-adevăr, sarcina trasată de Președinte să fie delirantă. Nu o putem judeca până ce nu trecem la realizarea ei. Anticipând, eu pot spune: este realizabilă!

Și prevăd și mirarea cititorilor: ce treabă are Biserica Ortodoxă Rusă, vânătorii de sectanți și agenturile occidentale cu obiectivul de a dubla PIB-ul, propus de Președinte? Nu vă grăbiți. Legătura, în acest caz, e foarte strânsă.

Haideți să înțelegem împreună cine trage foloase

din această dublare a PIB-ului? Rusia, desigur. Şi cine nu? Occidentul! Care consideră Rusia doar o piață de desfacere a produselor sale, nu tocmai de calitate.

Iar agenturile occidentale, ca de fiecare dată, s-au arătat la înălțime, *întrecându-l* şi pe Preşedintele Rusiei, şi pe funcționari, luându-i în derâdere încă în stadiul trasării obiectivului. Deci, în ordine.

În scopul dublării PIB-ului în ansamblu, ar fi fost necesară identificarea sectoarelor din economie în care să se înregistreze o creştere substanțială a producției, totodată şi a celor unde creşterea nu ar fi dezirabilă. În al doilea caz ar fi dublarea producției de vinuri şi spirtoase şi cea a produselor de tutungerie. Şi aşa Rusia se-neacă-n vodcă şi se năduşeşte-n fum de țigară. Să nu fie dublată nici producția de armament, nici construcția de noi cazinouri şi nici exportarea resurselor de materii prime din țară.

Şi dacă ar fi fost să fie aşa, atunci pe sectoarele economice rămase ar cădea sarcina, nu doar de a dubla, ci de a întrei sau chiar împătri producția. Însă aceste sectoare nu au fost identificate şi, prin urmare, nu le-au fost repartizate sarcinile.

„Şi la ce bun toate astea?", ar spune unii, „de vreme ce chestiunea care se ridică nu este dacă producția s-ar putea împătri, ci dacă barem s-ar putea dubla? A o spori de patru ori e imposibil."

Însă eu zic că e posibil! Este posibil chiar şi fără noi investiții de capital.

Haideți, de exemplu, să vedem producția gospodăriilor agricole, care se reduce anual, fapt care - deja el singur - pune în pericol securitatea națională. Asupra acestui aspect s-au pronunțat politicienii,

deputații din Dumă și unii activiști din Guvern.

Și nu degeaba vorbesc: în momentul de față, țara importă de peste hotare unele produse alimentare în proporție de până la 40%. Starea asta de lucruri pune la încercare securitatea națională. Ce ne așteaptă, așadar? Iată ce:

Până în 2005 a fost prevăzută o scădere a populației rurale cu 25%. Asta agravează problema. Sau, ca să fiu mai precis, pune țara într-o situație de totală dependență. În schimbul alimentelor, guvernul este constrâns să cedeze nu numai resursele naturale, ci și rachetele, altminteri populația îl dă jos.

Deci, trebuie schimbată situația în sfera agroalimentară. Să fie dublată sau întreită producția. Totuși, metoda de întreire a producției nu poate fi aplicată în mod standard atâta timp cât toate propunerile avansate se rezumă doar la suplimentări subsidiare. Nu se înțelege bine, cui au de gând să trimită aceste subsidii, devreme ce populația rurală e în continuă scădere? În acest caz nu mai pot ajuta nici super-tehnologiile. Cine să lucreze cu ele?

Așadar, prima sarcină ar fi reîntoarcerea la sate a oamenilor apți de muncă. A milioanelor de oameni. Zecilor de milioane... A oamenilor care să vrea să lucreze cu drag pământul. Dacă aceștia nu se întorc, e inutil să mai vorbim de restul.

Pentru mulți funcționari de stat, reîntoarcerea acestor oameni la sate este doar o himeră. Ei nu cred în asta și nu au crezut nici atunci când s-a întâmplat.

Da', domnilor... himera asta există deja!

Mulțumită unui singur om – siberienei Anastasia.

Cuvintele ei, fantastice și incredibile în accepția

unora, au funcționat! Ele au dezlănțuit în inimile și în sufletele oamenilor un elan neînfrânat.

Zeci de mii de oameni din diferite regiuni ale țării au jinduit și jinduiesc să-și refacă viața mutându-se definitiv cu traiul la țară, și acolo să-și creeze cuiburile familiilor lor. Aceștia sunt tot mai numeroși pe an ce trece.

Creează organizații regionale și cer: *DAȚI-NE PĂMÂNT! Noi suntem dispuși să-l lucrăm.*

Acești oameni s-au reunit într-o organizație obștească pan-rusească, care a fost înființată pe 5 iunie 2004 la conferința care a avut loc în orașul Vladimir.

Această conferință a arătat că, pentru prima oară, pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, a luat ființă o forță populară care nu are egal în momentul de față.

Locurile în sală s-au dovedit insuficiente. A venit foarte multă lume, fără să fie delegați, ci doar doritori să vadă ceea ce se petrece.

Conferința a avut ca scop înființarea mișcării *Cedrii sunători ai Rusiei*. Și a înființat-o! Obiectivul primordial al acestei mișcări este susținerea ideii Vetrelor de Familie. Este o mișcare populară, care nu se opune nici puterii și nici partidelor. Dimpotrivă, ea se adresează tuturor cu îndemnul: „Să creăm"!

A luat ființă o mișcare socială care are un program precis, bine definit, pe înțelesul poporului și susținut de acesta.

Ce ar putea câștiga Rusia în urma realizării a cel puțin unui punct din acest program? A unui punct, banal la vedere, care vorbește despre un hectar de pământ...

Iată cam ce s-ar putea realiza, pe puncte:

– îmbunătățirea condiției ecologice;

– ameliorarea fertilităţii solului;

– rezolvarea chestiunii alimentelor de calitate pentru populaţia ţării;

– creşterea de două-trei ori a salariilor în toate sferele economiei naţionale, fără inflaţie;

– îmbunătăţirea instantanee a condiţiei demografice, ameliorarea sănătăţii şi întinerirea populaţiei;

– rezolvarea chestiunii capacităţii de apărare a ţării;

– oprirea expatrierii capitalului din ţară şi, dimpotrivă, intrarea acestuia în Rusia prin întoarcerea resurselor intelectuale;

– reducerea, chiar din anii imediat următori, a luării de mită, corupţiei, banditismului şi terorismului;

– reunificarea într-un singur ideal, a statelor din vecinătate şi a celor din fostul tratat de la Varşovia – Polonia, Cehia, Slovacia, Ungaria, Bulgaria şi toate cele trei ţări baltice;

– încetarea cursei înarmării, într-o strânsă colaborare dintre Rusia, SUA şi ţările musulmane din Orient.

Aceste deducţii nu le-am tras doar eu. Ele sunt întărite şi de lucrările de diplomă ale studenţilor (un exemplu – lucrarea de diplomă a viitoarei juriste, Tatiana Borodin). Despre ele vorbesc în lucrările lor şi oamenii de ştiinţă (de exemplu, doctorul în ştiinţe economice, deputat cu trei mandate parlamentare consecutive, profesorul Medicov Victor Yakovlevici').

Se vorbeşte în broşurile samizdat ale cercetătorilor profesionişti şi vorbesc oamenii simpli.

Eu o să mă străduiesc să prezint aici o scurtă argumentaţie a câtorva din aceste puncte.

Deci, să ne imaginăm că ţara a trecut la realizarea

programului propus de Anastasia.

Fiecare familie care doreşte, să aibă dreptul de a obține în mod gratuit un hectar de pământ pe care să-şi fondeze vatra familiei, cu dreptul de a-l lăsa moştenire urmaşilor. Recolta sau alte bunuri obținute pe această proprietate, ca şi pământul de altfel, să nu fie supuse niciunei taxe.

Efectele acestei decizii vor fi următoarele:

– ameliorarea perceptibilă a situației ecologice.

După cum arată practica, oamenii care deja au primit pământ pentru moşii încep prin a planta puieți de specii forestiere, în medie câte 200 – fiecare familie. Gardul viu, din arbuşti şi tufişuri cu fructe de pădure (bace) – circa 2000 de bucăți, pomi fructiferi – circa 50.

În opinia analiştilor – ca o apreciere sumară – în cazul adoptării programului în discuție la nivel statal şi al aplicării corecte al acestuia, familiile care şi-ar dori să-şi clădească vatra familiei în Rusia, ar fi, într-o primă fază, în jur de zece milioane.

Asta înseamnă că, încă din primii ani (unu-doi) de la adoptarea programului, oricare ar fi sau nu subsidiile, în țară vor fi plantate două miliarde de tufişuri de fructe de pădure, douăzeci de miliarde de arbuşti şi cinci sute de milioane de pomi fructiferi. Şi asta ar fi doar începutul procesului.*

– restabilirea fertilității solului.

După cum arată practica, un alt prim pas pe care-l fac oamenii care primesc teren în folosință pe viață, nu în concesiune de scurtă durată, este de a restabili fertilitatea solului.

*Ca să nu mai vorbim de pădurea ce se va crea cu timpul, ca factor esențial în restaurarea ecologică a primordialității (n.r.)

Și asta nu se face doar prin împrăștierea de îngrășăminte organice, ci printr-o metodă și mai naturală – prin însămânțarea în primii ani a plantelor care regenerează solul.

– soluționarea chestiunii aprovizionării populației țării cu produse alimentare de bună calitate.

Vă mai amintiți întrecerile între gospodării din vremea sovietelor? Vă amintiți cum erau duși studenții, elevii și întreprinderile la strângerea recoltei prin C.A.P.-uri și Gostaturi? Am luat și eu parte la astfel de inițiative de masă: am săpat și am strâns ceapa de pe terenurile Gostaturilor de lângă oraș.

Dar, chiar și așa, nu a fost niciodată atins un surplus de producție în țară. Tot atât de adevărat e și că generațiile mai în vârstă își amintesc de cartofii care se vindeau prin magazine, o treime putrezi, și de legumele neprezentabile.

Apoi s-a declanșat mișcarea dacinicilor. Oamenii primeau câte șase ari de teren. Și miracolul s-a petrecut. Datele statistice sunt arhicunoscute. Populația țării, prin forțe proprii, fără niciun ajutor din partea ministerelor și fără nazuri, a asigurat aproape 80% din producția de legume (din nefericire, astăzi, condițiile impuse dacinicilor sunt tot mai neprielnice – transportul este tot mai scump, au crescut taxele funciare, s-a scumpit energia electrică). Toate astea, pe o suprafață de doar șase ari, unde este imposibil să se creeze o adevărată economie, unde nu pot fi plantați pomi foarte înalți, nu poate să fie ameliorat solul sau să se amplaseze bazine de retenție a apei. Și unde, în genere, se lucrează doar în zilele de odihnă și fără o bogată experiență sau cunoaștere.

Hectarul de pământ permite crearea unor condiții mai favorabile unei bune economii. Printr-o organizare optimă a muncii, pe un metru pătrat, forțele necesare pot scădea de treizeci de ori. Nu dintr-odată, se înțelege, ci repet: printr-o

planificare optimă. Astfel procedând, şi o dovedeşte atât experiența deja asimilată, cât şi calculele teoretice, succesul în realizarea acestui program îl pot dobândi toți producătorii din țară.

Câteva cuvinte despre calitate. Cred că e de prost gust să presupunem că omul care cultivă produsele agricole pentru a-şi întreține familia, va folosi îngrăşăminte chimice în sol. Sau că va cultiva produse manipulate genetic. Toată această spurcăciune intră în țară la noi şi se vinde exclusiv datorită lipsei unei producții agricole îndestulătoare. În prezența unei producții abundente, pe primul loc va trece calitatea. Sper să fi fost explicit...

– creşterea de două-trei ori a salariilor din toate sferele de activitate economică, în lipsa inflației cauzate de deprecierea valorii tuturor formelor de producție internă națională. Scăderea tensiunilor sociale.

Unii ar putea să gândească: ce legătură ar putea exista între realizarea programului „Vatra Familiei" şi majorarea salariului, să spunem, a unui şofer de troleibuz, a unui vânzător, a unei sore medicale sau a unui profesor? Există! Şi încă una directă şi nemijlocită.

Judecați singuri. Astăzi, aproape toate întreprinderile sunt privatizate, se află în mâinile unor privați. Acele figuri, pe care le numim oligarhi, îşi trag fabulosul câştig de pe urma a ce? În cea mai mare parte din minimizarea salariilor muncitoreşti. Şi ce sens ar avea ridicarea unui salariu de cinci mii de ruble, să zicem, la douăzeci de mii, de vreme ce, şi aşa, oamenii stau la coadă pentru a-şi găsi o slujbă. Oamenii, efectiv, nu au de ales.

Cu totul alta va fi situația în care, familia împroprietărită cu pământ obține, prin munca sa, în jur de zece mii de ruble lunar (ceea ce este absolut real şi demonstrat în practică) susținând cheltuieli minime de întreținere. Nu

plăteşte impozitele comunale, nu cheltuieşte bani pe deplasarea zilnică la şi de la locul de muncă şi nici pe mâncarea cumpărată la restaurantele din oraş. Astfel, pentru ca o întreprindere de stat sau privată să atragă un om care trăieşte pe moşia proprie, la muncă, ar trebui să-i ofere un salariu superior câştigului său cu cel puţin o dată jumătate sau două ori şi, pe deasupra, şi compensarea cheltuielilor de navetă şi de masă zilnică.

Actual, un oligarh, proprietarul unei uzine sau a unei întreprinderi privatizate, care operează în extracţia petroliferă, îşi permite un stil de viaţă londonez (ceea ce se şi întâmplă de fapt) şi poate obţine un câştig lunar de un milion de dolari, în timp ce muncitorul care-i asigură acest câştig nu primeşte nici măcar a mia parte.

Această condiţie nu poate dura la infinit. Nemijlocit va duce spre revoluţie, privarea proprietarilor de întreprinderile lor şi răsturnarea guvernului care a permis această inechitate. Ieşirea este una singură: câştigurile să fie împărţite între toţi, în mod echitabil. Oligarhul nu va accepta asta de bună voie şi nu va rezolva circumstanţele ivite.

Noi vorbim despre relaţia dintre proprietarul unei moşii şi cel al unei întreprinderi de producţie. Dar şi celorlalţi cetăţeni de la oraş, care îşi duc existenţa la bloc, va trebui să li se majoreze salariile pentru a rămâne la muncă. Deoarece, şi în faţa lor, se vor arăta două variante: să rămână la muncă, continuând să trăiască în condiţiile de la oraş sau să demareze edificarea unui nou model de viaţă.

Ultima chestiune din acest capitol: cum va dispărea inflaţia şi de ce nu se vor ridica preţurile?

Inflaţia este totdeauna rezultatul unor determinate procese concrete, special declanşate. Mărirea preţurilor este doar efectul. Cauza o reprezintă înstrăinarea omului de condiţiile fireşti de viaţă. Nu e greu să ridici preţurile la benzină sau la alimente, atâta timp cât omul nu are drept de

posesie a lor. El este total dependent. Dar, ia încercați să scumpiți merele unui om care are livada lui. Ridicol. Benzina? Şi în asta există o limitare. Astăzi prețul benzinei este atât de crescut, încât, pentru a lucra un teren de două-trei hectare, este mult mai avantajos calul, care, printre altele, mai furnizează și îngrășăminte organice de primă calitate.

– ameliorarea aproape instantanee a condiției demografice. Ameliorarea sănătății și întinerirea populației.

După cum e bine-știut, situația demografică din țară este catastrofică. Nici măcar acest adjectiv nu se potrivește. Dacă, în vreme de acalmie, populația țării scade anual cu aproape un milion de suflete, atunci e monstruos! Numele celor din guvernul unei astfel de țări ar trebui ocultate populației și urmașilor. Discuțiile despre imperiozitatea schimbării condițiilor actuale sunt deja doar niște penibile gânguriri, deoarece nu sunt în măsură să schimbe nimic. Ajutorul material acordat lăuzelor este, bineînțeles, binevenit. Şi totuși, nici acest sprijin material nu schimbă substanțial nimic.

Istoria multimilenară arată un fapt: femeile încetează să mai nască copii atunci când nu întrezăresc pentru ei un viitor clar. În primul rând este necesară definirea unui plan bine conturat, de dezvoltare a întregii societăți și, concret, a familiei ca celulă centrală a acesteia.

Fondul Anastasia din orașul Vladimir a făcut o anchetă în rândul familiilor care s-au reunit pentru a-și pune bazele propriilor vetre. Dintr-un număr de peste două mii de familii interogate, o mie nouă sute nouăzeci și cinci au răspuns că vor face copii. Câte trei și chiar mai mulți.

Cele care, din motive de sănătate, nu pot avea copiii lor, sunt pregătite să înfieze de la orfelinate. De ce se întâmplă așa? E simplu: omul care creează minunata oază vie înțelege că creează veșnic și vrea ca și copiii să se bucure de viață.

Cât despre însănătoşirea şi întinerirea națiunii, haideți să vedem iarăşi practica. Observați-i pe bătrânii voştri cum se întremează şi întineresc primăvara când merg la „dacii"-le lor. Ce rost mai are să spunem că femeia însărcinată, care mănâncă bucate ecologic-pure, care bea apă curată şi respiră aer curat, va da naştere la copii sănătoşi? Cu nemăsurat de mult mai sănătoşi decât cei de azi.

– soluționarea chestiunii securității naționale. Reducerea conflictelor armate, începând chiar cu anii imediat următori, lichidarea definitivă a venalității, corupției, tâlhăriei şi terorismului.

Combativitatea şi spiritul moral al Forțelor Armate, inclusiv al forțelor Ministerului de Interne, se depărtează de valoarea 0 şi scad oscilând spre minus. Nu mai e un secret pentru nimeni cât de dificil le vine comisariatelor militare să recruteze tineri pentru serviciul militar. Sustragerea de la serviciul militar printre tineri nu mai este considerată oprobriu, ci vitejie. Cei mai înstăriți încearcă să se răscumpere, cei mai puțin norocoşi, să se „fofileze", deseori recurgând chiar la auto-mutilare.

Tinerii recruți pentru armată sunt, oarecum, „târâți" din rândul nevoiaşilor. O astfel de armată nu ar putea să se apere de un inamic serios. Ba mai mult, ar putea fi periculoasă pentru însăşi țara care o ține.

Dar haideți să încercăm să înțelegem, ce apără astăzi soldații Armatei Ruse? Patria – va fi răspunsul standard. Însă azi, conceptul de Patrie este perimat, şi multă lume cu greu îşi imaginează măcar ce e asta, Patrie. Nu demult, ofițerii ruşi jurau credință Uniunii Sovietice, care le era Patrie. Dintr-odată, granițele s-au schimbat şi parte din teritoriu a devenit străin. Formațiunile militare dislocate pe aceste teritorii sunt considerate ocupante. Rămâne apărarea oamenilor de pe teritoriile rămase sub numele „Rusia". A căror oameni, însă? A

funcționarilor care iau șperț, a oligarhilor? A familiilor? Dar ofițerul sau soldatul care purcede din familii sărace, de cine să le apere?

Propaganda lansată la nivel guvernamental de mai bine de zece ani îi tot trage cu „noi edificăm o societate civilizată și democratică, după modelul occidental". Acum imaginați-vă cum ar putea lupta soldații ruși împotriva trupelor NATO sau americane, odată ce li s-a împuiat capul cum că aceștia ar fi civilizați și evoluați, iar ei, prin deducție, primitivi și necivilizați? E absurd! Abracadabra psihologică sau tactică premeditată? Panaceul ieșirii din această fundătură ar fi armata profesionistă! Dar asta e o absurditate încă și mai mare, deoarece armata profesionistă, din câte știu eu, este formată din mercenari care iau arma în mână și, pentru bani, trag în oricine li se ordonă. Se supun celor care plătesc mai gras.

Din istorie sunt cunoscute nenumărate întâmplări în care guvernele țărilor s-au temut să întoarcă acasă armatele de mercenari. Așa s-a întâmplat și în Roma Antică, și există un real pericol și în SUA. Local, există și în Rusia. Armata profesionistă este pusă să lupte neîntrerupt și, de preferat, nu pe teritoriul țării care o deține. Dacă această armată se întoarce în țară, ea devine, inevitabil, utilă forțelor care se împotrivesc conducerii de moment sau se divide în formațiuni mai mici, parte din care se transformă în bande.

Există foarte puțini mercenari luptători care să stea fără ocupație. Dacă nu li se dă de muncă, au grijă să-și găsească singuri, și pe specializare. O astfel de armată, formată din oameni care să lucreze pe bani, este foarte lesne de angajat.

Acum imaginați-vă bazele militare străine, dislocate în Gruzia, Turkmenistan sau în Ucraina.*

*Gruzia (cunoscută și ca Georgia) - țară din regiunea Caucazului de Eurasia. Fostă republică sovietică (n.t.)

Soldați acestora primesc o soldă de trei mii de dolari pe lună, în timp ce ai noștri doar cinci sute. Ce este de imaginat aici? Deja există cazuri concrete...

Ați remarcat câți profesioniști cu înaltă calificare, foști ofițeri KGB, lucrează astăzi ca ofițeri de securitate prin structurile comerciale sau la băncile străine.

Așadar, ieșirea? E una singură! Trebuie făcut neîntârziat ceva, ca acești soldați ruși, ofițeri și generali să aibă ce să apere!

- fiecare locotenent al Armatei Ruse, al poliției sau din Ministerul de Interne, odată cu primirea gradului de locotenent și cu micuța stea de pe epoleți, va avea dreptul la un hectar de pământ în vederea edificării viitoarei Vetre de Familie.

Lotul să nu le fie oferit în locuri lăturalnice, ci pe terenurile de elită, special amenajate în vederea instituirii așezămintelor. Ofițerul să-și poată alege hectarul în aceste zone și, odată stabilit acolo sau când vine în vizită, singur sau împreună cu părinții, să sădească o livadă tânără, să sape un iaz și să stabilească locul în care să fie ridicat cottage-ul.

Și chiar dacă va fi transferat prin ordin, cu serviciul în alte zone ale țării sau chiar în alte țări, nu e nimic grav. Nu e nimic dacă va fi constrâns să locuiască periodic în cazărmi, în cămine pentru ofițeri sau în corturi de campanie. Fiecare ofițer al Armatei Ruse va ști că acolo, în locul ales de sufletul său, primăvara, înflorește livada micii lui Patrii, livada sa. Iar fecioara căreia el i-a căzut drag, la vederea steluței de pe umeri, va înțelege că iubitul ei are un viitor, are o Patrie și un cuib pentru viitorii săi copilași.

Și chiar dacă, pentru moment, ea va împărtăși cu iubitul ei dificultățile vieții militărești, oricum vor veni în vizită pe micuța lor Patrie, vor visa și își vor plănui viitoarea Vatră a Familiei. Vor decide unde să sape iazul și unde să așeze

căsuța.

Și chiar dacă luna lui de concediu o vor petrece pe moșie, într-un cort, oricum ei vor trăi o fericire ce nu se poate compara cu altceva pe lume, fericire izvorâtă din viziunea minunatului lor neam din viitor.

Și chiar dacă sunt încă mici, copăceii viitoarei moșii a neamului, și gardul verde, abia răsărit, ele toate deja există, vor crește și vor înflori, așteptându-i pe ei – creatorii lor.

– dacă soția ofițerului rămâne însărcinată, statul, în termen de trei luni, trebuie să ridice în locul indicat de cei doi, pe terenul lor, un mic *cottage* după proiectul ales de viitorii părinți, cu toate comoditățile (tehnologia modernă o permite).

Soția ofițerului rus își va petrece ultimele luni de sarcină în propria-i casă. Poate că împreună cu ea, în această casă, vor fi și părinții ei. Sau poate că va fi singură, trăind în bună megieșie cu sătenii. Dar, cel mai important – împrejurul și înăuntrul ființei ei vor fi atâtea emoții pozitive! Deoarece va fi înconjurată de micuța ei Patrie. A ei și a iubitului ei...

Și nu va trebui să meargă să nască pruncul peste hotare sau în vreun incubator, chemat cine știe de ce, „casă de nașteri". Își va aduce pe lume micuțul, soția ofițerului, pe moșia sa, așa cum fac deja multe alte femei. Fie și sub observație medicală, dar acasă la ea, în condițiile plăcute și binevoitoare ei, și nu într-un pat care a auzit vaietul și țipătul atâtor sute de nașteri.

– pruncul ofițerului rus se va naște numai în vatra neamului său.

Iar de s-o găsi undeva departe, în acel moment, tânărul locotenent va auzi, neapărat va auzi și va simți primul țipăt de bucurie al pruncului său și nu va trece niciun dușman prin Patria sa mare. El, tânărul locotenent, ofițerul rus, nu-i va permite dușmanului să intre. Deoarece, în inima marii Patrii se

află o altă Patrie mai mică, dar mai apropiată și intimă lui. Acolo unde iubita lui, prin livada înfloritoare, îl ține de mânuță pe fiul care se străduiește să facă primii pași din viață.

Societatea! Societatea noastră! Aceea care alcătuiește statul, deja de pe acum poate face în așa fel, încât tânăra mamă – soția ofițerului rus – să nu-și facă griji pentru mâncarea pruncului ei. Ea să fie autosuficientă. Chiar de nu la fel ca soțiile oligarhilor. Nu are nevoie ea de răsfățurile ieftine, cum ar fi, chipurile, mașinile costisitoare. Ea va avea mult mai mult – iubire și viitor! Ceea ce e esențial ea deja face – își întoarce Patria. Asta e munca ei cea mai importantă, sarcina cea mai semnificativă.

Societatea va trebui să-i plătească și ei salariul, la fel de mare ca al soțului. E puțin, ce-i drept, pentru măreața ei creație, însă fie ca acesta să fie primul pas spre un început de bunăvoință a societății și statului.

Această posibilitate există deja, și fără bătaia de cap cu găsirea soluțiilor economice rentabile.

Conducta de petrol revarsă peste Rusia o ploaie cu dolari. Atunci cum se face că o picătură din această ploaie nu se revarsă și peste ofițerul rus, peste a sa soție, copil și micuță Patrie?

Cine a rânduit așa, ascunzându-se prefăcut în dosul panaceului tuturor necazurilor – democrația?

Să fie asta democrația – când ofițerii și soldații ruși necăjiți sunt obligați să-i apere pe bogătași și căsoaiele lor de pe șoseaua Rublevkaya și pe alții ca ei din toate regiunile țării?*

Asta nu e democrație, ci delirocrație!

Și dacă nu schimbăm acest delir, nu vom avea niciodată siguranță și pază.

**Rublevkaya* (se pronunță *Rubleovkaia*) - o stradă faimoasă din Moscova, supranumită „*Beverly Hills*-ul noilor bogătași ruși” (n.t.)

Nu o va avea nici cetăţeanul de rând, nici preşedintele şi, mai ales, nici marii şi micii oligarhi. Corupţia, narcomania şi miliţianul – devenit de râsul tuturor – care strânge taxele de la şoferi, vor dispărea, dacă vom ieşi din această aiureală.

Ia să-mi spuneţi, de ce trebuie să stea un inspector de circulaţie pe stradă şi să-şi umple plămânii cu praful de pe drum şi cu gazul de eşapament de la maşinile scumpe sau mai puţin, care-i trec pe alături? De ca şi cum ei, toţi, ar fi inteligenţi, iar el un prostănac. Stă şi le garantează lor siguranţa, primind pentru asta un salariu de cerşetor.

Dar dacă nu adună taxele de la proprietarii acestor maşini, îl iau peste picior rudele, îl socotesc anormal, soţia îl „regulează", iar copiii se îndepărtează de tatăl lor, care nu este în stare să le cumpere nici măcar o pereche de blugi demodaţi.

Iar de propria siguranţă nu-şi face probleme. Dacă-l dau afară – nu-i mare pierdere. Serviciul acesta, dacă ar fi să-l facă onest, nu ar întreţine familia. Înseamnă că trebuie să-şi caute altul. Dar care? Care, pentru a putea atât să muncească cinstit, cât şi să se descurce?

N-are încotro – stă în fum şi în praf pe marginea drumului şi adună taxele. Iar societatea nu-l dezaprobă, ci i le plăteşte. Ce să facem – gândeşte lumea – toţi am putea deveni aşa. Iar asta e îngrozitor! Deoarece ne obişnuim aşa! Şi încetăm să mai visăm la alte conjuncturi.

Ne obişnuim cu oastea de prostituate, cu copiii străzii şi cu hoţii. Şi cu showul numit alegeri! Ori, poate că nu ne obişnuim noi, ci ne familiarizează altcineva?

Nu demult, cel mai îngrozitor pentru cei care trăiau la ţară, era să nu fie judecaţi de obşte ca fiind „femeie uşoară" sau „el nu e un bun gospodar".

Eu zic că astfel de vremuri trebuie să se întoarcă. Negreşit se va întoarce vremea în care cea mai plăcută apreciere a obştii va fi „el este un om cumsecade", „are copii sensibili şi

bine crescuți" sau „ce mai gospodărie are!".

Uite, atunci nu va mai fi niciun fel de criminalitate, corupție sau narcomanie. Aceste vremuri vor veni negreșit!

***

Pe băncuță, la umbra livezii, șade un vârstnic cărunt și o mângâie tandru pe creștetul bălai, pe nepoțica de trei anișori, chircită la pieptul lui. Nepoțelul de unsprezece ani a luat de pe spătarul băncuței tunica de general și încearcă s-o îmbrace. Pe epoleții tunicii strălucesc două stele mari. Cândva erau doar două steluțe mici de locotenent.

Dar nu asta contează, gândește generalul sur privind la nepoței. Important este că a apucat să creeze și să grijească de această livadă pentru nepoțeii lui, să facă iazul și încântătorul spațiu al Vetrei Familiei, al micuței lui Patrii din inima Rusiei. A grijit de Rusia. Și Ea a înflorit! Patria sa! Vântișorul răcoros poartă îmbătătoarele arome prin întreaga lume... Iar vânturile interplanetare vestesc altor lumi înflorirea Pământului. Ard stelele pe cer, de invidie albă* înfocate, și visează să-i întâmpine pe oaspeții de pe Terra, pe înțelepții și luminoșii fii și fiice ale lui Dumnezeu. Întocmai așa va fi! Pentru moment însă... Voi auziți, locotenenților, cum zvâcnește, ca un clopot, inima Pământului Rusesc? Cum imploră: „Luați-mă, câte-un petecuț, și pe mine sădiți livezi!

*invidie albă - un concept care se vehiculează printre popoarele slave (cu precădere, la ruși) care presupune două tipuri de invidie: a) neagră - atunci când cel invidiat este totodată și urât și i se dorește răul; b) albă - atunci când invidiatul este privit admirativ și ca exemplu demn de urmat (n.t.)

O să vă întorc fiecăruia dintre voi Raiul și o să vă dăruiesc vecinicia! Auziți? Negreșit veți auzi!"

– sistarea scurgerilor de capital din Rusia și întoarcerea capitalului în țară. Întoarcerea resurselor intelectuale.

Eu pot demonstra teoretic că, urmând cu strictețe programul Anastasiei, așa ceva este realizabil. Teoretic, o dovedesc deja cercetători cunoscuți și studenți cu diplomă.

Pe chestiunea asta s-ar putea intra în polemică. Dovezi de netăgăduit pot fi aduse doar de practică. Și asta s-a întâmplat deja. Într-un așezământ deja consolidat, fără un statut juridic, au început să sosească oameni din străinătate. De exemplu, eu cunosc un caz în care, într-un sătuc din apropierea orașului Vladimir, își înalță casă o tânără pereche din SUA și un profesor din Turkmenia. Așa ceva se întâlnește în multe așezăminte nu doar de pe teritoriul Rusiei, ci și al Ucrainei.

Oamenii, nemaiputând aștepta legiferarea împroprietăririi cu pământ, încearcă să se adapteze legilor existente și își cumpără terenuri. Își cumpără Patria. Datoria societății și a statului este de a le întoarce acești bani. Altminteri va cădea afuriseala pe acela care se va încumeta să ceară mită de la omul născut acolo pentru că a îndrăznit să-și grijească pământul pe care s-a născut.

Și nu mai puțin, oamenii se vor întoarce, chiar dacă, pentru moment, doar câte unu'. Ceea ce se va petrece de-a lungul evoluției pozitive a evenimentelor – adică după aprobarea legilor de împroprietărire cu pământ a fiecărei familii doritoare, pe care să-și încropească Vatra Familiei – judecați singuri.

Scrisoare adresată Preşedintelui Rusiei, din Germania

Către Administraţia Prezidenţială a Federaţiei Ruse
Staraya Ploshadi' 4, 102132, Moscova

Anastasia e. V
Schuetzlerbergstr. 43
D-67468 Frankeneck
Telefon: +49 6325 955 99 39
Fax: +49 6325 18 38 59
www.anastasia-de.com
e-mail: info@anastasia-de.com
Anastasia e. V

Stimate d-le Preşedinte al Rusiei, Vladimir V. Putin!

Aceasta este o scrisoare scrisă de un cetăţean al fostei Uniuni Sovietice, stat care acum nu mai există. Din diverse motive, mulţi dintre noi am emigrat peste hotare. Germania a devenit ţinta a peste trei milioane de emigranţi din fostele state ale URSS. Mergând acolo şi dând peste „raiul civilizat" occidental, mulţi dintre noi am conştientizat că, odată cu toate astea, am pierdut Patria, fără de care omul nu poate trăi niciodată în deplină fericire.

Astăzi, în Rusia s-a făcut auzită o idee inedită, care îi garantează omului sănătatea fizică şi morală, idee deja îmbrăţişată de foarte multă lume din diferite ţări, totodată şi din Europa Occidentală. Mulţumită acestei idei, noi am înţeles că tocmai Rusia are, în aceste vremuri, acel potenţial spiritual necesar renaşterii unui om armonios şi edificării unei ţări armonioase.

Mai multe detalii ale acestei idei se pot cunoaşte din cărţile lui Vladimir Megre, sub numele de Cedrii sunători ai Rusiei, *care au fost vândute într-un tiraj total de şase milioane*

de exemplare. Prin aceste cărți ale lui Megre, rușii, cetățeni ai țărilor din CSI și ai altor state, au primit acea nouă și minunată speranță de renaștere, de care are nevoie fiecare om, familie și țară.

Esența ideii se conturează în următoarele aspecte:

Fiecare familie sau cetățean trebuie să beneficieze de dreptul de a primi gratuit un hectar de pământ, pe care să-și orânduiască micuța sa Patrie, vatra neamului, care va trebui să poată fi transmisă ca moștenire din generație în generație. Omul se naște pe Pământ, așadar are dreptul de a poseda o bucată de Patrie a sa, de care să grijească cu propriile mâini, cu mâinile mai multor generații ale familiei sale.

Într-una din intervenții, Dumneavoastră ați afirmat că Rusia s-a născut și a trăit îndelung la țară, pe pământ și că aceasta este calea ei. Noi suntem de acord cu asta! Înfruptându-ne din fericirea civilizației apusene, noi am realizat concret că traficul de narcotice, prostituția, copiii străzii, tâlhăria și criminalitatea sunt realizări ale acestei faimoase civilizații. Ca să nu mai vorbim despre problemele cele mai pregnante ale Europei – cea ecologică și demografică. Tot acest pachet de probleme îl primește și Rusia, în timp ce pune în aplicație această reorganizare după modelul occidental. Astăzi, multă lume din Occident este conștientă că făgașul pe care au apucat-o statele democratice occidentale duce spre o fundătură, ca să nu spunem spre autodistrugere.

Rusia a trăit grele încercări de-a lungul mai multor secole, efectul cărora a favorizat modelarea unui spirit deosebit al poporului. Și mulțumită acestuia, rușii, în epoca înspăimântătoarei crize ecologice și spirituale, vor putea să se oprească pe marginea prăpastiei și, în pofida tuturor vicisitudinilor, vor putea da naștere nu numai unei idei naționale, ci unei vieți noi, totodată și să preîntâmpine o catastrofă care ar putea nimici umanitatea întreagă.

Noi, cetățeni ai fostei Uniuni Sovietice, am realizat profund semnificația expresiei Patrie! *Primind cetățenia străină sau rămânând cu a noastră, mulți dintre noi am înțeles că sufletul și inima au rămas în locurile în care ne-am trăit cea mai mare parte a vieții.*

Ne dorim să ne întoarcem în Rusia și să începem crearea Vetrelor Familiei și edificarea unui nou tip de așezământ. Activitatea legată de crearea Vetrei Familiei va duce la o întoarcere pozitivă în modul de viață al unei mari părți a societății. Suntem conștienți că foarte multe depind de noi înșine, de eforturile noastre, de pricepere și experiență. Mulți am învățat, aici în Europa, noi profesii, am studiat limbile străine, parte din noi au deja propria lor afacere. Nu puțini suntem aceia care am început să studiem experiența asimilată de așezămintele ecologice occidentale și prelucrarea neconvențională a pământului.

În aceste așezăminte vom construi autonom școli, cluburi și spitale. Ajutorul statului nu va fi vital, întrucât printre noi se află foarte mulți specialiști în diverse domenii. Mijloacele și oportunitățile, suntem pregătiți să le găsim singuri.

Aceste inițiative vor duce la ridicarea nivelului de trai al majorității populației. Terenurile, până acum neutilizate, abandonate sau secătuite, vor redeveni livezi rodnice, în care se va naște o nouă generație de ruși cu o nouă conștiință, o nouă accepție a lumii și o nouă viziune a vieții.

Totodată, noi dorim să-i ajutăm pe familiari și pe cei apropiați, care azi trăiesc în Rusia și CSI, ceea ce va duce la soluționarea chestiunii tineretului, a muncii și problemei locuințelor. Suntem dispuși de pe acum să punem la contribuție eforturile mai multor generații ale neamului nostru, de asemenea, și priceperea, experiența, cunoștințele și banii necesari edificării unei Patrii puternice, mândre și mărețe –

Rusia!

În vederea realizării acestei idei, noi cerem soluționarea următoarelor aspecte:

– fiecare familie sau cetățean particular să primească dreptul de a fi împroprietărit în mod gratuit cu un hectar de pământ, în folosință pe viață, transmisibil pe cale ereditară și fără drept de revânzare, pentru a-și întemeia pe el Vatra propriului neam.

– simplificarea procedurilor de dobândire a cetățeniei ruse de către aspiranții la crearea propriei micuțe Patrii și a măreței Rusii, născuți pe teritoriul RSFSR sau a altor republici din fosta Uniune Sovietică și care aveau cetățenie URSS.*

Cu respect, un viitor cetățean al Rusiei.
Germania, 160 de semnături.

***

Din păcate, la această scrisoare nu s-a răspuns niciodată din Rusia. Nici măcar un răspuns oficial din partea cel puțin a unui funcționar... Cetățenii vorbitori de limba rusă din Germania păstrează chitanța poștală care atestă primirea scrisorii lor de către Administrația Prezidențială a Rusiei. Ce să facem? A devenit lege. Nu ne evită numai pe voi, ci și pe noi, cei de aici, din Rusia.

**RSFSR* (*РСФСР:* Российская Советская Федеративная Социалистическая Республика) – Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă – așa era denumită, în epoca URSS, Federația Rusă de azi (n.t.)

Pe saitul din Internet se află postată o rubrică completă cu scrisori scrise şi în engleză, adresate Preşedintelui Rusiei. De cinci ani, oamenii scriu pe aceeaşi temă - a Vetrei Familiei - însă niciun răspuns la niciuna dintre aceste scrisori. Nici la cele colective, nici la cele individuale.

După cum curând veți înțelege, altfel nici nu putea să fie, deoarece în Rusia există anumite forțe poziționate mai sus decât Preşedintele şi Guvernul. Se cred şi deasupra poporului, însă eu zic că degeaba se cred ele aşa sus-puse. Deasupra unui popor narcotizat, ah, desigur, este posibil. Dar deasupra poporului în inimile căruia trăieşte deja visul viitorului şi dorința arzătoare de a-l realiza, nu stă şi nici nu poate să stea vreo forță!

Sunt constrâns să vă răspund eu, dragi foşti concetățeni, atât în numele funcționarilor, cât şi al Preşedintelui.

Înainte de orice, vă mulțumesc tuturor celor care, în momentul de față, vă duceți traiul în Germania, America, Israel, Polonia, Cehia şi Slovacia, în Italia şi Franța, în Gruzia, Bielorusia, Kazahstan şi Mongolia. E meritul eforturilor voastre că aceste cărți despre Anastasia au fost traduse şi tipărite în țările în care trăiți acum. Eu nu vă ştiam, deci nu puteam să vă cer aşa ceva. Dar ştiam şi ştiu altceva. Ştiu cum v-au vibrat inimile şi cum ați mers la editori şi la traducători, iar când nu v-au înțeles, cum v-ați chinuit să traduceți şi să publicați singuri cărțile mele. Ca de exemplu în Cehia şi Slovacia, în Canada şi în America.

Apoi ați fost înțeleşi! Eu am simțit asta pentru prima oară în Germania, luând cuvântul în fața cititorilor din Berlin şi Stuttgart. Nemții vorbitori de rusă, emigrați

din Rusia în Germania, au umplut sălile alături de localnicii care nu înțelegeau limba rusă. Erau aproape în număr egal. Știu că localnicii nu prea sunt prietenoși cu nemții emigrați din Rusia, însă aici stăteau împreună cu toții și se străduiau binevoitori să-și explice unii altora traducerea, cu siguranță, nu întotdeauna inteligibilă. Înainte, îi consideram pe nemți o națiune pedantă și nu foarte emotivă. Însă viața mi-a arătat contrariul. Tocmai un fermier neamț, citind cărțulia despre Anastasia, s-a urcat în mașină și a plecat în Siberia. A plecat neștiind limba, drumurile rusești, poliția și clima. Și a ajuns. S-a întors acasă și a adus prietenilor dulciuri din Rusia.

Bineînțeles, le mulțumesc și tuturor celor care, din proprie inițiativă și uneori chiar pe propriii bani, au tradus și publicat cărțile în străinătate. Însă secretul nu stă doar în cărțulii. Important este altceva. Vă mulțumesc pentru înțelegere și pentru sprijinul acordat răspândirii ideilor și viselor din Siberia. Astăzi, acest vis nu mai este doar rusesc. În mare parte este și al vostru. Vă doresc să-l protejați, să-l materializați și să-l lăsați copiilor spre desăvârșire.

Nu contează cine a făcut mai mult: Anastasia cu dezvăluirile ei fervente, cărțile sau toți cei care au aprins ideile și le-au purtat ca pe niște făclii.

„Eu, lumii, Sufletul meu întreg îl dau, al meu suflet în oameni îl sădesc. Pregătește-te, răule, de pe Pământ să pleci", a spus Anastasia

Atunci am gândit că erau doar vorbe. Însă viața a dovedit că nu erau simple vorbe.

Visul ei a aprins mici focșoare în sufletele a milioane de oameni, răspândiți în toate țările, oameni de diferite naționalități și culte. Acest vis nu mai este doar

visul Anastasiei! Acum este comoara statornică a multor oameni. Acum visul este de veac şi veşnic!

Hectarul, un petecuţ de pe planeta Pământ

Aud uneori: „De ce te pune pe jar hectarul de pământ? Există lucruri mai importante". Eu socot că nu există, la ora actuală, ceva mai important decât întoarcerea Pământului la starea sa primordială.

Tocmai de asta şi vorbesc despre hectar. În această chestiune stă ceva mult mai important. Nu sunt totdeauna atât de priceput, inspirat, inteligent; ori poate că nu sunt într-atât de temperamental pentru a explica această importanţă oamenilor, dar când reuşesc este o victorie!

Uitaţi un caz. Era în 2003. Elveţia. Zürich. La un forum internaţional. Am fost invitat de către organizatori şi mi s-a oferit posibilitatea să intervin. Am început să vorbesc despre ideea nou-născută în Rusia. Sala nu prea părea entuziasmată.

Întrebare din sală:

—Cum asociaţi Dumneavoastră hectarul de pământ devenirii spirituale a omului? Probabil că, pentru Rusia, chestiunea prelucrării pământului este importantă, în Europa aceste aspecte au fost deja soluţionate. Noi,

aici, ne-am adunat pentru a dezbate spiritualitate.

Puțin emoționat, am răspuns:

—Eu vorbesc despre hectarul de pământ, despre Vatra Neamului, iar unii gândesc că acestea sunt lucruri primitive. Trebuie să vorbim despre științele faimoase și despre spiritualitate, întrucât acestea sunt temele prestigiosului forum european. Am fost informat de organizatori că, în acest moment, în fața mea, în sală se află remarcabili pedagogi-reformatori, filozofi și scriitori din Europa, care vor trata tema spiritualității. Pe lângă ei mai sunt prezente și alte figuri, nu mai puțin cunoscute, care vor dezbate tot pe această temă. Tocmai pentru că-mi dau seama pe cine am în față, în sală, vorbesc despre hectarul de pământ.

Stimabili domni, eu sunt cert că astfel de concepte, cum ar fi dragostea, spiritualitatea, trebuie să-și găsească negreșit materializarea.

Hectarul de pământ despre care amintesc eu și despre care vorbește și Anastasia, nu este doar un simplu hectar de pământ. Este acel spațiul prin intermediul căruia, voi vă puteți conecta cu Cosmosul. Asupra acestui spațiu, și implicit asupra voastră, vor acționa toate planetele Universului. Ele vă vor fi prietene, ajutoare și co-creatoare.

Uitați ce se întâmplă după legile naturii: până și cea mai mică floare de romaniță este, la rândul ei, conectată cu Cosmosul, cu planetele și cu Soarele. Floricica își deschide petalele la răsăritul Soarelui și le închide la apus. Floarea și soarele sunt unite în armonie. Nici trilioanele de kilometri, anii lumină, nu le pot separa. Ele sunt împreună - mărețul soare și micuța floricică terestră. Și sunt conștiente amândouă că doar împreună

pot fi creatoarele măreţei armonii universale.

Însă planta terestră nu reacţionează doar la soare. Reacţionează şi la alte stele, reacţionează la om şi la energia sentimentelor lui.

Savanţii au efectuat un astfel de experiment. Au montat senzori pe o plantă de apartament - pe o floare. Acele aparatelor au înregistrat subtile impulsuri energetice, produse de floare. În cameră au fost introduşi, într-o anumită secvenţă, mai mulţi oameni. Unu' a trecut fără să-i dea atenţie, altul a stropit-o, al treilea i-a rupt o frunzuliţă. Aparatele au stabilit că, în prezenţa celui care i-a rupt frunzuliţa, planta începea să se agite, iar acul indicator oscila.

Un alt fenomen, adesea întâlnit: florile se ofilesc când stăpânul pleacă de acasă. Cu alte cuvinte, se înţelege că toate plantele reacţionează la om. Pot să-l iubească şi, tot atât de bine, să nu-l iubească. Prin urmare, pot să-şi informeze stelele despre iubirea sau neiubirea lor.

Acum imaginaţi-vă că aveţi un spaţiu al vostru - un hectar de pământ. Nu un hectar pe care doar să cultivaţi cartofi destinaţi vânzării, ci un hectar pe care aţi început să creaţi, având un anumit nivel de conştiinţă, de spiritualitate.

Voi aveţi un teritoriu al vostru, pe care cresc numeroase plante, cultivate nu de persoane angajate, ci nemijlocit de voi. Fiecare plantă, fiecare fir de iarbă vă tratează cu iubire. Şi tocmai aceste plante, aceste creaturi vii, sunt în stare să strângă pentru voi toate cele mai bune energii din Univers. Să le strângă şi să vi le dăruiască. Plantele nu se nutresc numai cu energia pământului. Doar ştiţi că există plante care cresc şi fără sol.

Cu cinci mii de ani în urmă, în Egiptul Antic

trăiau sacerdoți, care au fondat numeroase religii. Acești sacerdoți ghidau popoare întregi și erau cei mai avuți oameni ai vremii. Aveau în beciurile palatelor cufere pline cu aur și comori, stăpâneau o multitudine de științe, faraonul venea la ei după sfat și bani. Însă fiecare dintre acești sacerdoți sus-puși își avea hectarul său de pământ pe care nu-l muncea cu ajutorul slavilor. Acești oameni, atât de bogați și învățați, cunoșteau secretul hectarului. Pe zidurile templelor sacerdoților Anticului Egipt era inscripționat: „Nu-ți însuși hrana slugii tale". Acesta este un exemplu.

Iată un altul. În Roma Antică, senatorii dăduseră o dispoziție care prevedea: dacă sclavul se pricepe la munca pământului și i-a fost dat pământ în posesie, atunci acesta putea fi vândut altui stăpân doar împreună cu pământul, pentru a nu permite accesul străinilor la culturile de pe acesta. De ce au dat senatorii romani pământ unor sclavi? Pe deasupra și bani, cu care sclavii să-și ridice case? Pentru un singur motiv - pentru a le cere în schimb 10% din recolta cultivată și impregnată cu iubirea și grija celor ce-o creșteau. Doar o astfel de recoltă poate aduce beneficii.

Atât sacerdoții egipteni, cât și senatorii Romei Antice știau care erau alimentele prielnice omului. Produsele pe care le mâncăm noi acum, sub nicio formă nu ar trebui întrebuințate în acest scop, deoarece reprezintă hrană *moartă*. Există o diferență abisală între fructul pe care-l rupeți de pe ram și-l mâncați imediat și celălalt, vândut la magazin. Și secretul nu stă doar în faptul că acesta este veșted, ci în faptul că nu are nicio energie. Nu poate nutri sufletul uman. Nici nu vreau să pomenesc despre faptul că lumea noastră tehnocrată a

creat acele soiuri vegetale, de tip mutant.

În condițiile în care voi nu posedați hectarul vostru de pământ, nu veți găsi nicăieri alimente care să vă fie prielnice sănătății. Puteți să cumpărați pe bani, legume. Dar să știți: acestea nu au crescut pentru voi! Îndeobşte nu au crescut pentru om. Ele au crescut pentru bani.

Nu există boală pe care să n-o poată îndepărta Spațiul de Iubire, acel spațiu pe care voi să-l creați cu mâinile și cu sufletul vostru.

Omul este fiul lui Dumnezeu. Lumea vegetală și animală, aerul și spațiul care ne înconjoară sunt, și ele, tot creații ale Lui. Iar totul la un loc nu este altceva decât materializarea visului Dumnezeiesc. Dacă cineva se consideră om de înaltă spiritualitate, atunci să arate materializarea spiritualității sale.

Imaginați-vă că acum, de sus ne privește Dumnezeu. Și-l vede pe unu' din fiii Săi conducând tramvaiul, pe altul ridicând o clădire, pe altul stând în dosul tarabei la magazin – pe vânzător. Aceste profesii nu le-a lăsat Dumnezeu. Ele sunt pentru robi. Dumnezeu nu a vrut ca fiii Săi să fie robi. El a creat o lume încântătoare și i-a dat-o moștenire copiilor Săi. Credeți în El și vă bucurați! Dar pentru asta, lumea trebuie înțeleasă. Înțeles ce înseamnă Luna și înțeles ce înseamnă planta numită *Coada șoricelului*.

Dar ce este hectarul de pământ? Este acel loc în care omul să muncească cu sudoarea frunții? NU! Este acel loc în care omul, îndeobște, nu trebuie să lucreze! Este acel loc de unde omul poate să ghideze lumea. Spuneți-mi, cine-i aduce mai mare bucurie lui Dumnezeu: un om care conduce tramvaiul sau unul care a

transformat o bucăţică de pământ, chiar şi una foarte mică, în Rai? Desigur, al doilea!

Ar trebui să i se explice omului contemporan cum să-şi croiască drum în Cosmos sau cum să valorizeze planeta Marte sau Luna? Nu! Nu trebuie! Întrucât şi acolo vor apărea armele şi mizeria, întrucât şi acolo vor izbucni războaie ca şi pe Pământ. Şi totuşi, omul a fost conceput să stăpânească şi alte lumi. Dar asta se va întâmpla doar atunci când va înţelege şi va valorifica cum trebuie, Terra. Metoda de valorificare a planetelor Universului nu este nici pe departe tehnologică, ci psiho-telepatică.

Omul va trebui mai întâi să descopere în ce stă frumuseţea lumii.

Oraşul vostru, Zürich, este considerat frumos. Putem spune de mii de ori că este frumos, dar ce anume e aşa de frumos la el? Nu-i vorbă, e totul foarte curat şi aici trăiesc oameni foarte înstăriţi. Dar poate fi, oare, frumos pământul învelit, iată, în acest asfalt? Să fie chiar aşa de bine că doar în determinate locuri cresc oaze verzi? Să fie pozitiv că în centrul oraşului vostru moare măreţul copac – cedrul? Se intoxică cu fum. Se asfixiază de la gazele de eşapament. Şi nu moare doar el, nu se asfixiază doar cedrul... De la aceste gaze se otrăveşte şi omul care merge pe strada asta.

Ar trebui să medităm la ce-am făcut pe acest Pământ. Şi, mai bine să vorbim pe faţă. Haideţi, fiecare din noi să luăm câte o bucăţică de pământ, să folosim întreaga noastră inteligenţă şi spiritualitate, şi să plăsmuim un colţ de Rai, fie el cât de mic, dar concret. Şi să preschimbăm acest mic petic de pământ de pe marea planetă, într-o livadă înfloritoare, materializându-ne spiritualitatea, aşa cum a făcut Dumnezeu. Dacă asta o

vor face milioane de persoane din toate țările lumii, atunci întregul Pământ va deveni o livadă înfloritoare și nu vor mai exista războaie, deoarece milioane de oameni vor fi ocupați cu măreața creație. Și chiar de va merge rusul în Elveția sau în Germania, o va face doar pentru a-și bucura ochiul cu încântătoarele oaze vii și pentru a schimba experiența materializării realei spiritualități.

Rusia, din păcate, acum face eforturi să imite Apusul. Politicienii ruși, în prelegerile lor folosesc expresii monotone, vorbind despre țările occidentale ca despre țări *dezvoltate, civilizate* și îndeamnă populația să atingă același nivel de *evoluție* și *civilizație*. Politicienii noștri nu întrevăd ceea ce nu numai că s-ar putea atinge rapid, dar și depăși semnificativ. Dar, ca așa ceva să aibă loc, trebuie să se alerge în sens contrar.

Eu nu am nicio intenție să înjosesc sau să jignesc civilizația voastră, occidentală. Doar că, dacă noi vrem să vorbim despre spiritualitate, suntem datori să fim sinceri unii față de ceilalți. Spiritualitatea nu poate fi apreciată doar în baza bunăstării materiale sau al nivelul tehnologic atins. Această cale unidirecțională de dezvoltare tehnocrată a umanității poartă inechivoc spre prăpastie, iar voi, cei adunați aici, fără îndoială, vă dați seama de asta. Dacă-i așa, atunci ar trebui să vă dați seama și de faptul că, pe calea spre prăpastie pe care alergăm acum, voi sunteți înaintea noastră. Încercați să vă opriți și să gândiți. Ce s-a întâmplat cu lumea? Dacă înțelegeți, strigați-le celor care aleargă în urma voastră: „Opriți-vă, oameni buni, nu mai alergați! Aici e o prăpastie și noi suntem în gura ei. Căutați o altă cale!"

Împreună, noi toți, ascultându-ne inimile, ar trebui să trecem de la vorbele de duh la materializarea

lui. Un hectar reprezintă doar un punctișor pe fața Terrei. Însă milioane de astfel de punctișoare vor transforma Pământul într-o livadă înfloritoare. Miliardele de petale de flori, zâmbetele fericite de copii și vârstnici vor înștiința Universul:

—Oamenii Pământului sunt pregătiți pentru a crea!

—Te așteptăm, Omule, vor răspunde planetele Universului. —Te așteptăm, destoinic fiu al lui Dumnezeu!

Bazele măreței schimbări de pe Pământ au fost puse în mileniul nostru. Zeci de mii de familii ruse au aspirat deja la hectarul lor de pământ. Tatăl și mama care au zămislit cu adevărat Spațiul de Iubire pentru ai lor copii, sunt mult mai spirituali decât cei mai renumiți înțelepți care doar vorbesc despre spiritualitate.

Fie ca din pământ să crească sufletul fiecărui om, sub forma unei minunate flori, unui falnic pom cu fructe parfumate și fie ca toate acestea să se petreacă pe fiecare hectar de pe planeta noastră.

După aceste cuvinte, în sală s-a lăsat o liniște desăvârșită, care s-a prelungit câteva minute. Apoi a izbucnit o explozie de aplauze.

Am luat cuvântul la Zürich și a doua zi. Și din nou sala era plină. Erau prezenți și foștii noștri compatrioți.

Cred că nu am reușit să vorbesc îndeajuns de cursiv, mai ales prin intermediul translatorului. Însă, oamenii nu au părăsit sala, au rămas și au ascultat, deoarece, în acea sală, atunci nu le-am vorbit numai eu, ci și o măreață forță. O forță simplă, concretă și, totodată, neobișnuită, de milenii rămasă în adâncul sufletului

uman – nostalgia vieţii de om-făurar.

Şi-atunci, eu am gândit: „Neapărat trebuie ca cineva să dovedească că se vor întoarce în Rusia toţi fiii şi fiicele, de vântul neprielnic departe purtaţi. Se vor întoarce!" Vă amintiţi cuvintele Anastasiei:

„În Rusia, în această zi, vor sosi oaspeţii! Toţi cei pe care i-a născut, vor veni ca Atlanţii Pământului! Prodigioşi se vor întoarce toţi Fiii Săi! Fie ca barzii, peste tot, să cânte din chitare. Bătrânii vor scrie scrisori copiilor, iar fiii, toţi, părinţilor. Şi noi doi, Vladimir, tineri vom fi, aşa cum tineri, odată, toţi oamenii vor fi".

Autoritatea populară

Aş vrea să mai adresez încă un apel-rugăminte cititorilor cărților din seria *Cedrii sunători ai Rusiei*.

În momentul actual are loc procesul demarat de voi, de realizare a programului popular de dezvoltare a Statului Rus. O parte din articole sunt publicate prin almanahuri, o altă bună parte sunt postate pe Internet, pe saitul *Anastasia*. Am remarcat că materialele, în marea lor majoritate, sunt interesante. Printre toate aceste materiale, însă, se vorbeşte relativ puțin despre chestiunea autorității. Însă acest aspect este deosebit de important. Aş vrea să vă invit să ne gândim împreună. Pentru început vă fac cunoscute concluziile trase de mine.

Autoritățile se succed des. În doar ultimii o sută de ani, oamenii au trăit atât sub țarism, cât şi sub comunism. De asemenea, am avut şi o serie întreagă de conducători democratici. Autoritățile se succed, însă viața nu se îmbunătățeşte. De ce? Pentru că la conducere vin tot timpul oameni răi? Nu cred. Mai degrabă aş spune că sistemul implementat de mai mulți politicieni veniți la putere neutralizează capacitatea funcționarilor de a lua decizii menite să ridice, în mod efectiv, nivelul de trai al populației.

Să luăm legislatura de la ultimele alegeri. În linii

mari, cei pe care-i votăm par a fi oameni normali, cu familie. Însă în decursul candidaturii lor auzim de proiecte de lege, puțin spus, ciudate. De ce se întâmplă aşa? Este posibil ca, odată urcați la putere, să nimerească într-o altă lume, ruptă de cea a poporului. Apartament în case speciale pentru deputați, maşină cu girofar, cabinet în care *norodul* nu este primit, privilegii de tot soiul şi agitație continuă.

Bunicul Anastasiei a propus un proiect de lege interesant pentru deputați. Toți ar trebui să primească pământ şi musai să trăiască acolo, în aşezăminte, în vecinătatea populației. Cetățeana Ucrainei, absolventă a facultății de drept, Tatiana Borodina, a detaliat acest proiect, din care eu, considerându-l demn de atenție, am decis să public în această carte punctele esențiale şi să le cer cititorilor să-l propună deputaților din forurile legislative de la toate nivelele, din regiunile lor.

Şi le mai cer, totodată, cititorilor să ia parte la toate alegerile regionale şi federale, dar să voteze doar acei candidați la funcția de deputat, care trăiesc pe propriile lor moşii.

Este posibil ca o simplă ştampilă din paşaport să ateste apartenența unuia sau altuia la cetățenia Rusiei? Deseori se întâmplă ca aspirantul la candidatură să aibă cetățenie rusă, apartament cu viză de reşedință, în timp ce proprietatea şic să se afle într-o altă țară. Se va gândi acest om, oare, la nevoile poporului rus? Evident că gândurile lui vor fi îndreptate la cu totul altceva.

Dar dacă candidatul posedă o fărâmiță de Patrie, adică Vatra familiei lui se află în Rusia, şi trăieşte printre cetățeni ruşi, atunci de la el se pot pretinde servicii îndreptate înspre binele acestor cetățeni şi marii Patrii.

Toate aceste lucruri le înțelege tot mai multă lume. Studenții au început să scrie proiecte de lege în sprijinul legislatorilor.

Legea rusă a *Așezămintelor Patrimoniale** (de familie) înființate de deputații poporului rus de la toate nivelele (proiect)

Legea reglementează fundamentele economice, sociale și de drept juridic ale înființării și funcționării așezămintelor patrimoniale, fondate de deputații populari ai Rusiei și a moșiilor de familie. De asemenea, garantează proclamarea în Constituția Rusiei a dreptului cetățenilor ruși la pământ, ca bogăție națională fundamentală. Țelul legii este asigurarea condițiilor optime pentru o activitate calitativă și efectivă a deputatului Rusiei, menită a întocmi, a constitui și a aproba legile Rusiei, totodată și de a asigura o legătură cât mai naturală între acesta și alegător.

*Așezământ Patrimonial (*Родовое Поселение*) - așezământ de tip nou, inspirat din ideile expuse de Anastasia, proiectat cu aportul a multor cititori ai seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* (n.t.)
Localități întemeiate pe principiile moral-ecologice expuse în cărțile lui V. Megre, formate din Vetrele de Familie individuale și anexele socio-economice în serviciul acestora. (n.r.)

Articolul 1. Noțiunile și termenii generali folosiți în prezenta Lege.

În înțelesul prezentei Legi, termenii de mai jos au următoarele semnificații:

- *Vatra Familiei* este un lot de teren cu o suprafață cuprinsă între 1 și 1,3 ha, acordată oricărui cetățean rus major, în folosință pe viață, cu dreptul de a fi lăsat moștenire și fără obligativitatea impozitării, atât a terenului, cât și a recoltei;

- *Așezământ Patrimonial (de tip nou)* este un centru rural organizat în temeiul principiului autogestionării și format din Vetrele Familiei și facilitățile de interes socio-cultural public;

- *folosință pe viață* reprezintă întrebuințarea și posesiunea necondiționată, gratuită și pe termen nedeterminat a lotului de pământ;

- *gard viu* desemnează vegetația silvică și tufărișul, sădite pe perimetrul Vetrei și Așezământului.

Articolul 2. Cadrul legal al Vetrelor și Așezămintelor.

Activitățile legate de atribuirea loturilor de pământ în vederea înființării așezămintelor de tip nou deputaților populari ai Rusiei, definirea statutului juridic al așezămintelor și proprietăților familiale și funcționarea lor vor fi reglementate prin Constituția Rusiei, prin Codul Funciar al Rusiei, prin Legea Rusă a așezămintelor și proprietăților funciare și prin alte dispoziții.

Articolul 3. Principiile fundamentale ale legislației în cadrul așezămintelor.

a) respectarea legii;

b) crearea condițiilor de garantare a dreptului la pământ ca bogăție națională fundamentală, tuturor cetățenilor Rusiei;

c) posesiunea și întrebuințarea necondiționată, gratuită și pe termen nedeterminat a lotului de pământ pus la dispoziție pentru întemeierea Vetrei propriei Familii;

d) scutirea proprietarilor acestor Vetre de plata taxelor pentru vânzarea produselor cultivate și realizate pe acestea;

e) fiecare deputat al Rusiei, pe durata mandatului, va avea dreptul să înființeze un singur așezământ;

f) alte principii.

Articolul 4. Cadrul de aplicativitate al prezentei Legi.

Prezenta Lege se aplică la toți deputații populari ai Rusiei, de la toate nivelele, aleși în conformitate cu directivele votului popular și, de asemenea, la toți cetățenii majori ai Rusiei, care își manifestă interesul de a trăi în aceste așezăminte, fondate pe principiile expuse în prezenta Lege.

Articolul 5. Acordarea loturilor de pământ deputaților populari ai Rusiei, în vederea înființării Așezămintelor de tip nou.

1. Fiecărui deputat popular al Rusiei în prezent cu mandat și acelor din mandatările viitoare, în decursul primului an, din ziua alegerii, i se va ceda un lot de teren nu mai mic de 150 de ha, în scopul întemeierii unui Așezământ de tip nou (în continuare denumit *lot de pământ*).

2. Odată cu alegerea deputatului popular al Rusiei, cu mandat multiplu, prin sistemul proporțional, la o circumscripție națională, pe baza listelor de candidați și deputați, înaintate de partidele din blocurile electorale ale partidelor politice, lotul de pământ acordat deputatului va trebui să aparțină regiunii în care acesta a fost votat.

În cazul alegerii deputatului cu mandat unic, prin sistemul majoritar, cu votul majorităţii dintr-o circumscripţie electorală, acestuia i se va ceda lotul de pământ în perimetrul circumscripţiei în care a fost ales.

3. Este interzis ca la înfiinţarea unui Aşezământ să ia parte doi sau mai mulţi deputaţi. De asemenea, este interzisă coexistenţa într-un singur aşezământ a doi sau mai mulţi deputaţi ai Rusiei în funcţiunea mandatului.

4. Lotul de pământ alocat va reprezenta o suprafaţă compactă, străbătută de o sursă hidrică, delimitată din proprietatea de stat sau comunală.

5. În caz de necesitate, lotul de pământ va fi achiziţionat de la proprietari privaţi, în scopuri obşteşti. Proprietarul privat al lotului va fi anunţat pe cale scrisă de această intenţie, nu mai târziu de un an din momentul propunerii, de către organul interesat de achiziţionarea respectivului lot. Achiziţionarea lotului în discuţie se va face cu acordul proprietarului său legitim. Preţul acestuia va fi stabilit în conformitate cu evaluarea valorică făcută de experţii în materie, după metodica aprobată de Cabinetul de Miniştri al Rusiei.

6. Lotul de pământ care urmează să fie incorporat în suprafaţa destinată înfiinţării Aşezământului de tip nou de către deputaţii Rusiei, dar care se află în proprietate privată sau altă formă juridică, cu asentimentul proprietarului, poate fi schimbat cu un lot de valoare egală din aceeaşi regiune sau, la cererea proprietarului, din alte regiuni ale Rusiei.

7. Cetăţenii ruşi, proprietarii loturilor de pământ şi cotelor de teren (unităţi) dispersate în teritoriu şi învecinate cu teritoriile noului Aşezământ, vor avea dreptul să cedeze aceste proprietăţi deputaţilor ruşi în

vederea înființării Așezământului și să primească, în cadrul acestuia, dreptul de folosință pe viață a unor loturi de pământ în vederea întemeierii propriilor Vetre Familiale.

8. Cetățeanul Rusiei, deținător de unități de loturi, care nu cedează aceste unități, are dreptul de a le atașa în întregime sau parțial (suprafețe nu mai mici de un ha) Așezământului înființat de deputat și de a beneficia de dreptul de folosință pe viață a lotului pe care să-și întemeieze Vatra Familiei.

Articolul 6. Structura teritorială a Așezământului.

1. În cadrul Așezământului vor intra următoarele loturi de pământ:

- loturile Vetrelor;
- loturile Vetrelor fiilor deputatului Rusiei (fond de rezervă), nu mai mari de câte două ha pentru fiecare Vatră;

2. Suprafețele de interes socio-cultural obștesc vor fi atribuite în conformitate cu planul general al Așezământului. Această suprafață de interes obștesc nu va depăși 7% din suprafața totală a Așezământului.

3. Suprafața de teren restantă va fi parcelată, în vederea întemeierii altor Vetre Familiale, în bucăți de câte un hectar, fiecare. Această suprafață poate fi extinsă până la 1,3 ha, funcție de caracteristicile excepționale de relief sau de alți factori.

4. Printre loturile de pământ vor fi lăsate, în mod obligatoriu, treceri nu mai înguste de 3-4 m. Proprietarul fiecărui lot predestinat întemeierii Vetrei Familiale, are dreptul să planteze gard viu.

5. Pe loturile de pământ destinate întemeierii Vetrelor Familiale, cetățenii ruși au dreptul să planteze

pomi, arbori și arbuști (totodată, și specii forestiere), să realizeze rezervoare hidrice artificiale, să ridice clădiri de locuit, alte structuri, hambare și alte facilități, toate acestea în deplină respectare a bunei vecinătăți.

Articolul 7. Modalități de repartiție a loturilor de pământ în vederea întemeierii Vetrelor Familiale, între cetățenii ruși.

1. Deputatul popular al Rusiei are dreptul de a fi împroprietărit primul, la alegerea lui, cu un lot de teren necesar întemeierii propriei Vetre Familiale, în folosință pe viață, cu dreptul de a-l lăsa moștenire.

2. Fiecare dintre copiii deputatului, care are familie, are dreptul la un lot de pământ în folosință pe viață, necesar întemeierii Vetrei propriei familii.

3. Un lot sau două de teren, din cadrul Așezământului, va fi destinat, prin lege, copiilor de la orfelinate sau refugiaților.

4. Din terenurile restante, o parte de până la 30%, va fi repartizată de către deputat, la latitudinea sa, altor cetățeni ai Rusiei în scopul întemeierii Vetrei Familiei.

5. Cele rămase vor fi atribuite cetățenilor ruși din diferite clase sociale (antreprenori, angajați în sfera socială, pensionari, reprezentanți ai intelectualității artistice, militari ș.a.) Loturile de pământ vor fi împărțite între cetățenii ruși prin tragere la sorți, în cadrul adunărilor obștești ale viitorilor locuitori ai Așezământului.

Articolul 8. Consiliul Teritorial al Așezământului.

1. Consiliul Teritorial al Așezământului, alcătuit din locuitorii legați prin conviețuirea permanentă în acesta, va reprezenta un element administrativ de sine stătător.

2. Consiliul Teritorial al Aşezământului va avea dreptul de a delega un organ care să reprezinte autoritatea locală - Consiliul Aşezământului - alcătuit exclusiv din locuitori respectivului Aşezământ.

3. Deputatul popular nu are dreptul să-şi prezinte candidatura la alegeri şi să fie ales în Consiliul Aşezământului. În cazul alegerii deputatului în Consiliu, alegerile vor fi invalidate.

4. În vederea reglementării specificului activităţii de autogestiune a Consiliului Teritorial al Aşezământului, în cadrul adunării consiliului sau al referendumului local, va fi instituit Statutul Consiliului Teritorial Local (în continuare *Statut*).

Articolul 9. Statutul lotului de pământ destinat Vetrelor Familiei.

1. Lotul de pământ destinat Vetrei Familiei va fi acordat în folosinţă pe viaţă, cu dreptul de a fi transmis prin moştenire doar cetăţenilor de naţionalitate rusă. Lotul de pământ destinat Vetrei Familiei nu poate fi acordat cetăţenilor străini şi persoanelor fără cetăţenie, excluşi fiind doar cei care au primit, prin lege, statutul de refugiat (însă nu mai mult de două familii într-un aşezământ înfiinţat de un deputat al Rusiei)*.

*prezentul proiect de lege şi comentariile legate de acesta vor fi publicate într-unul din numerele Almanahului *Cedrii sunători ai Rusiei*, care va fi pus ulterior în vânzare. Ar fi de dorit ca cititorii să-şi anunţe deputaţii de la toate nivelele să-l analizeze. (n.a.)

***

Nu-mi dau seama cât m-am plimbat până ce bunicul Anastasiei a terminat de citit documentele conținute în dosarul adus de mine.

La un moment dat, aud hohote de râs tineresc, copios și răsunător. A continuat să râdă și după ce m-am apropiat de el.

—Tare... Oh, așa m-am mai distrat... Mulțumesc, Vladimir. La început nici nu vroiam să mă bag.

—Și-acum, ce aveți de râs? Situația e destul de serioasă. Complexă!

—Pentru cine? - a continuat bătrânul.

—Pentru mine și pentru cititorii care vor să-și întemeieze Vatra despre care a vorbit Anastasia.

Probabil că am vorbit cu un ton puțin nervos și ofensiv, deoarece bunicul Anastasiei a încetat să mai râdă, m-a privit cu luare-aminte și mi-a răspuns liniștit și serios:

—Nu reușesc să înțeleg, de ce stă cu tine nepoțica, și mai face și copii!? Numai nu te supăra pe mine - un biet bătrânel - Vladimir. Eu nu reușesc să înțeleg, asta înseamnă că nici alți oameni nu vor înțelege, totuși, în această neînțelegere posibil să se ascundă un sens măreț. Tocmai de asta o să mă adresez ție fără ostilitate. Nu o judec pe nepoțică, ci admir faptele ei!

—Dar legat de cele din dosar, puteți să spuneți ceva?

—Tocmai ce-am spus: admir faptele.

—Ale cui?

—Ale nepoțelei.

— Eu v-am întrebat despre cele scrise de mine.

Bunicul a privit mai întâi tăcut la dosarul cu documente, apoi atent la mine şi a spus:

— Nu ştiu, Vladimir, cât le poate fi de util apelul tău, scris lor. Poate că e important pentru ei, însă pentru mine, ceea ce am citit reprezintă doar confirmarea presupunerii pe care demult am făcut-o, referitoare la faptul că nepoata, deja cu zece ani în urmă, prevedea toate aceste peripeții, iar tot ceea ce ție ți se pare acum că se împotriveşte, ea demult a convertit în pozitiv.

— Cum să fie pozitivă insulta adusă mie şi cititorilor?

— Da' tu sau cititorii tăi ați înțeles cine vă insultă?

— O structură cuibărită sub aripa Bisericii Ortodoxe Ruse.

— Te-a jicnit?

— Da.

— Asta-i pozitiv. Acum, tu şi cititorii tăi veți putea simți cu ajutorul sentimentelor şi nu cel al minții, cum erau ponegriți străbunii voştri în fața copiilor lor. Au fost numiți păgâni şi, de-a lungul secolelor, le-au fost atribuite fapte negative pe care strămoşii voştri nu le-au săvârşit. Nu numai tu ai încercat să scrii despre asta. De-a lungul veacurilor, nu puțini au fost istoricii care s-au găsit să încerce să respingă clevetelile. Dar, în van.

Acum s-a creat o situație în care, în aceeaşi manieră, se cleveteşte şi împotriva oamenilor care vor să se atingă de creația Divină. Astfel de oameni, astăzi nu-s puțini şi simt pe propria lor piele cum au fost mințiți referitor la înaintaşii lor. Cei care sunt bârfiți astăzi capătă glasul înaintaşilor depărtați. Ca nişte îngeri păzitori vor începe înaintaşii îndepărtați să-şi protejeze copiii de azi.

Nu există o altă forță mai bună și mai luminoasă decât cea care se naște acum pe Pământ. Crede-mă! Ceea ce se întâmplă astăzi cu oamenii... Când firul nevăzut reușește să-l unească pe fiul de azi cu tatăl care a trăit cu două mii de ani în urmă... Și când acest fir nevăzut continuă să se întindă și să-l unească pe om cu Dumnezeu, cu primul său Tată...

În timp ce-a rostit aceste ultime cuvinte, bătrânul și-a stăpânit cu greu emoțiile... Însă eu am ținut să precizez:

— Poate că este foarte important ceea ce tocmai ați spus Dumneavoastră. Dar aici e vorba despre încetinirea procesului de înființare a Vetrei Familiei.

— Poate că asta servește conștientizării și plăsmuirii proiectului viitorului?...

— Da, poate, oricum, ce întorsătură ciudată... Totul a început așa de simplu, cu prima carte, apoi a doua, cluburile de cititori... Însă acum, odată cu *Cartea Neamului* apare și *Letopisețul Familiei.*

Auzind aceste cuvinte, bătrânul a râs din nou, dar imediat s-a redresat. Apoi a vorbit zâmbind bonom:

— Cu *Letopisețul Familiei* e evident, s-a jucat personal Anastasia. Poate, ca să vă mai domolească oleacă. Ca să vezi ce situație a urzit: călăuzele cele mai de vază ale țării și Patriarhul au susținut o idee a Anastasiei... Doar una. Despre filozofia ei, ori au tăcut premeditat, ori nu au înțeles-o. Ei nu vor intra în eternitate, ei sunt parțialnici și necurajoși.

În istorie și în eternitate vor intra doar acei oameni care acum, chiar dacă și numai în minte, își zămislesc Vatra proprie pe placul lui Dumnezeu. De i-a ales ideea sau de au ales-o ei, nu mai contează.

Eternitatea este în fața acelor oameni care creează un viitor pentru copiii lor. Pentru copii și pentru sine. Pentru prima oară, pe Pământ, omul, cel pentru veșnicie zămislit, în veșnicie se întoarce.

Vladimir, acum încep să pătrund faptele nepoțelei. Dinaintea ei sunt deschise multe taine ale existenței. Dar se află printre ele una care până și pentru preoții supremi rămâne misterioasă. Ei, dintotdeauna, știu că viața omului poate fi infinită. O parte din cunoștințele lor le-a permis să se reîncarneze. Însă nu a fost niciodată o reîncarnare completă. Iar din acest motiv, nici lor și nici umanității, aceste fapte nu le-au adus fericirea.

Acum sunt convins, crede-mă, că Anastasia cunoaște pe deplin toate acele creații care permit dobândirea vieții eterne. Întreab-o pe ea și străduiește-te s-o înțelegi! Și dacă se vor găsi în ea cuvinte pe înțelesul majorității oamenilor, se vor deschide lumi demne de omul-zeu.

Mergi, Vladimir, la nepoțică, și vorbește cu ea! E sub un cedru, pe malul râului. Poate se va porni ceva important în lume, de se vor găsi cuvintele potrivite eternității, intelectului și sentimentelor, pe înțelesul oamenilor. Își vor lua avântul în înalturi aspirațiile măreței civilizații trezite din nou la viață. Galaxia va percepe mărețele aspirații și, cu vibrantă emoție, va aștepta atingerea celor care pot dărui planetelor o viață minunată. Mergi, nu zăbovi!

Am făcut câțiva pași, dar strigătul bunicului Anastasiei m-a oprit:

—Vladimir, ar fi timpul ca voi, *anastasiivți*, să puneți bazele unui partid al neamului.

— Un partid? Ce partid?

— Tocmai ţi-am spus parcă, numiţi-l *Partidul Neamului**.

*Partidul Neamului (*Родная Партия*) - formaţiune politică menită să susţină aplicarea practică a ideilor expuse de Anastasia în cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*. Vezi postfaţa (n.r.)

Noua civilizație

Anastasia şedea la umbra unui cedru. Era îmbrăcată într-o rochie de in, de culoare gri-deschis. Cu capul uşor înclinat şi cu genunchele strânse în mâini, privea la oglinda liniştită a lacului.

Nu m-am apropiat imediat de ea, am rămas aşa o vreme, privind de departe pustnica tăcută, de pe malul apei. Nu! Adjectivul ăsta nu i se potriveşte ei. Pustnic s-ar potrivi mult mai bine omului contemporan, care trăieşte la apartament, la bloc.

Trăieşte omu' şi nu-i ştie nici măcar pe vecinii de palier. Merge omu' pe stradă şi nu-i pasă de cei pe care-i întâlneşte. Nu-i pasă de cine-i vine-n întâmpinare, nu-i pasă de cine-i merge alături...

S-ar părea că nu-i aşa groaznic să trăieşti singur. Mult mai îngrozitor e *să te simți singur* printre semenii tăi!

Anastasia şade singură pe malul lacului din taiga, dar inima ei bate la unison cu cea a milioane de oameni din lume. Unii o cheamă soră, de parcă ar fi rude, alții altcumva...

Iar cuvintele ei abia şoptite străbat dibace dincolo de potopul interminabil de informații tunate şi schelălăite pe ecranele televizoarelor sau pe alte căi. Străbat vorbele ei... şi ating oamenii. Apoi, acestor cuvinte

rostite le răspund strunele chitarelor şi muzica, deseori faptele concrete. Oamenii îşi clădesc o nouă viaţă.

Iar bunelul Anastasiei... Pentru prima oară mi-a fost dat să-l aud că se explică clar şi că-mi cere să vorbesc cu Anastasia despre veşnicie...

M-am aşezat alături de ea. Anastasia s-a întors spre mine, iar privirea blândă a ochilor gri-azurii mi-a readus liniştea. Am rămas aşa o vreme, doar uitându-ne unul la celălalt.

Sub un impuls necontrolat, i-am luat mâna, i-am sărutat-o în grabă, apoi i-am lăsat-o pe genunchi, de unde am ridicat-o. Pe obrajii Anastasiei au înflorit doi bujori, pleoapele i-au fremătat. Peste mine, pe neaşteptate a năvălit zăpăceala. Şi cât e de ciudat să te zăpăceşti în faţa unei femei pe care o cunoşti deja de zece ani!... Dar... şi ce plăcut!

Şi, ca să ies din fâstâceală, am spart eu gheaţa:

—Tocmai am vorbit cu bunelul tău. A pomenit, cu o oarecare tulburare, despre nişte cuvinte legate de eternitate. În opinia lui, aceste cuvinte ar trebui să fie atât de puternice, încât omul să nu le pătrundă doar cu mintea şi cu inteligenţa, ci să le şi perceapă cu sentimentele. Chiar sunt atât de importante, aceste cuvinte?

—Da, sunt, Vladimir. Dar nu cuvintele sunt importante, ci conştiinţa oamenilor. Şi ca ea să se trezească, e evident că şi cuvintele au rolul lor. Înţelegerea conceptului de viaţă veşnică contribuie la edificarea unui mod desăvârşit de viaţă.

—Care este raportul dintre modul de viaţă şi înţelegerea eternităţii?

—Unul direct! Oamenii zilelor noastre sunt

convinşi că au de trăit doar câteva decenii, după care părăsesc pe veci viaţa, trecând în neant. Însă viaţa omului poate dura în eternitate. Acest concept ar trebui formulat astfel încât să-i permită fiecărui om să-l pătrundă; şi umanităţii, în întregul ei.

— Despre asta ai vorbit deja. Eu am redat cuvintele tale în mai multe cărţi.

— Aşa e, am vorbit. Dar se vede că, ori nu a fost clară exprimarea mea, ori prea puternică a fost sugestionarea căreia a fost supus omul de-a lungul atâtor mileniilor. Musai să găsim cuvinte şi expresii noi.

— Şi, ce aştepţi?

— O să încerc. S-ar părea că doar împreună cu cei care înţeleg va trebui să le găsesc.

— Bine, dar tu zi-le, mai întâi, pe ale tale!...

— Bine. Poate că potrivit ar fi să spun aşa...

Oamenii de pe Pământ, în marea lor majoritate, sunt convinşi că-şi administrează singuri viaţa. Că-şi aleg profesiile, îşi creează familiile, fac copii sau, dimpotrivă, refuză să-i aibă. În realitate, multe dintre alegerile lor nu le aparţin. Sunt influenţate cu prevalenţă de voinţe străine, care fac pârghie pe opinia publică.

Uite un exemplu concret: voi aveţi un obiect care se cheamă *umeraş de haine*. La un moment dat, cineva a decis să perfecţioneze această găselniţă: să facă umeraş din omul însuşi. Şi a apărut profesia numită *manechin*. Nu este o profesie de invidiat, nu este inerentă menirii omului.

Totuşi, cineva a găsit de cuviinţă să facă din asta una dintre cele mai râvnite meserii. Manechinele vii sunt prezentate printr-o miriadă de reviste colorate şi prin transmisiunile tv. S-a vorbit şi se vorbeşte despre viaţa

lor, dragă Doamne, fericită. S-a împământenit credința că ar avea foarte mulți bani și că mulți bogătași le-ar vrea de nevastă. Milioane de fete visează cu ardoare să devină manechinul număru' unu din lume, ceea ce le-ar face, implicit, și fericite.

Milioane de fete tinere din multe țări au început să întreprindă toate acțiunile posibile pentru a-și însuși iluzoria reputație. Însă, doar una la un milion devine manechin faimos, în esență rămânând doar un simplu umeraș de haine. Celelalte suferă doar o decepție profundă, deoarece nu li s-a adeverit visul.

Iar asta s-a întâmplat, deoarece nu au reușit să-și pătrundă singure menirea, ci și-au croit calea-n viață sub influența unei voințe străine.

Cazuri din acestea ar putea fi exemplificate cu carul. Soți, soții și chiar copii, care, cu toții, visează la valori iluzorii, neglijându-și adevărata menire.

Acest model de societate în ansamblul ei, spre ce ar putea să tindă?

—Spre nicăieri, ce să mai... Tinde spre nicăieri, această societate. Uite, de exemplu, în țară la noi, în Rusia, nici partidele, nici statul însuși nu au un program concret de realizare a viitorului. Din tot ce ai spus tu, Anastasia, cel mai mult mă intrigă definiția menirii. Care-i esența? Cum se poate face?

—Fie ca gândurile tale, Vladimir, împreună cu cele ale multor oameni să-ncerce, creația Divină s-o cunoască, și al Său program-vis.

—Este posibil să-I cunoști visul lui Dumnezeu?

—Da, este posibil! Vezi, doar, El nu a ascuns niciodată și nu ascunde nici acum nimic oamenilor - fiilor Săi. Nu a lăsat vreun text înțelept, ci doar exemple

concrete. Primul aspect pe care fiecare om trebuie să-l pătrundă este: care sunt faptele care poartă omul spre viața eternă. Ia gândește singur, Vladimir, de ce Dumnezeu, în lumea Sa vie, nu a prevăzut automobilul, televizorul sau rachetele în forma lor actuală?

—Poate că nu a fost, pur și simplu, în stare, în timp ce omul da?...

—El i-a dat omului tot ceea ce-i este necesar. Omul se poate deplasa, omul este înzestrat cu darul de a-și imagina scenarii cu mult mai realistice decât cele de pe ecranele televizoarelor. La fel de bine, omul poate să înnobileze alte planete ale Universului, și asta fără toate acele rudimentare aparaturi artificiale.

El a predeterminat menirea omului și programul evoluției întregului Univers. Nu trebuie disecat programul Său pentru a fi înțeles, ci studiat și definit în ce stă însemnătatea tuturor celor pământești.

Nemurirea

—Dumnezeu l-a conceput nemuritor pe om. Omul, doar trei condiții trebuie să respecte:

Prima: să-și făurească un spațiu viu, care să-l atragă atât pe sine, cât și pe cel iubit.

A doua: pe lume să existe cel puțin un om care să se gândească la tine cu dragoste și bunăvoință.

A treia: niciodată să nu permiți ca în tine să ia ființă gândul că moartea ar putea să te răpună - și asta e vital. Atunci când unui om deja amorțit i se inculcă ideea că, negreșit, va muri și el crede în așa ceva, cu-adevărat gândul său înclinat va muri. Iar când un om - în accepția terestră, vârstnic - cu trupul deja scofâlcit, zace pe patul

morţii, dar nu acceptă moartea, ci dimpotrivă, îşi proiectează mintal continuarea vieţii în spaţiul viu de el plăsmuit, atunci el va renaşte. Asta e legea Universului. Lege care nu-i permite unui gând care a zămislit viaţă, să moară.

Voi aveţi conceptul de *selecţie naturală.* Uite că şi azi, programul Divin îi selecţionează pe cei mai buni pentru reîncarnare. Dacă înainte selecţia nu era aşa puternică, acum este tot mai intensă, deoarece cel care, cu dragoste îşi va întemeia a sa vatră a familiei se va reîncarna iar şi iar.

Tot ce-i va sta în cale, pe veci va dispărea de pe faţa Pământului, lăsând loc civilizaţiei nou-născute.

—De ce nouă? Aceiaşi oameni, aceeaşi vegetaţie, şi toate pe aceeaşi planetă...

—Noua civilizaţie este caracterizată printr-o nouă conştiinţă şi o nouă percepţie a lumii înconjurătoare. Acest măreţ început, încolţit în inimile oamenilor contemporani, imperceptibil unei scrutări fugitive, va transforma, deocamdată, fizionomia planetei pe nume *Terra.* Şi va avea influenţă asupra vieţii întregului Univers.

—Dar cum va putea înfăţişarea Pământului să schimbe Universul?

—Poate, Vladimir! Vezi, planeta noastră reprezintă doar o fărâmiţă a Universului, totuşi, interacţionează strâns cu celelalte părţi ale lui.

—Mda, interesant... Ai putea să-mi zugrăveşti un tablou al viitorului, unde Universul să fie schimbat?

—Desigur. Uite!

Iubirea – Făurarul lumilor

Pe planeta *Arret** înflorea primăvara. Eflorescențele copacilor și arbuștilor parfumau la fel ca vegetația de pe Terra. Pe cărăruia ce șerpuia printre minunățiile primăverii, pășea Vladislav. Mergea la simpozion. Tocmai fusese invitat să-și expună lucrarea pe tema vieții de pe planeta *Arret*. Ca oponent, avea să intervină Radomir.

La nouăsprezece ani ai săi, Vladislav stăpânea îndeajuns de multe informații pentru a-și putea expune o teorie proprie la orice nivel al Consiliului Savanților. Dar nu mai prejos era și Radomir. Radomir și echipa sa de susținători aveau să profite de orice punct slab al teoriei sau de lipsa argumentabilității din expunerea evenimentelor în discuție. La simpozion va participa și Ludmila. Ludmila... Așa a fost să fie, amândoi s-o îndrăgească pe această fetiță, încă din fragedă copilărie. O iubeau, dar nu-și destăinuiseră iubirea nici fetei, nici unul celuilalt. Așteptau cel puțin un mic semn din partea Ludmilei – pe care dintre ei îl va prefera.

Vladislav a ales cărarea mai ocolită pentru a avea timp să se gândească la intervenția lui. Dar ceva îl încurca în concentrare. Avea senzația că era urmărit. S-a întors brusc când, dindărătul lui, se auzi un foșnet. Pe cărăruie, în dosul unor tufe, cineva s-a oprit și s-a tupilat în iarbă. Vladislav a făcut câțiva pași în direcția opusă și a văzut-o pe surioara lui de patru ani, Catia, pitită în iarbă după niște tufe.

**Arret* – anagrama cuvântului Terra. În textul original *Ялмез* - anagrama simetrică a cuvântului Земля, care înseamnă Terra/Pământ (n.t.)

— Din nou tu, Caterina? Te-ai luat după mine iar, a vorbit drăgăstos Vladislav către surioară. — Noi avem treburi serioase, nu vrei să înţelegi că încurci? Clar lucru că înţelegi, altminteri nu te-ai fi ascuns în iarbă.

— Nu m-am ascuns. M-am aşezat şi eu, aşa... Mă uit şi eu la o floricică, la o gânganie, a adus la cunoştinţa fratelui, Catia, încercând să pretindă că, într-adevăr, o interesa floricica.

— Uite ce e. Rămâi aici şi te uită la flori. Eu am plecat!

Catia a sărit iute în picioare, l-a ajuns repede din urmă pe Vladislav şi i-a spus:

— Tu mergi, Vladicek. Eu o să merg din urmă, tiptil-tiptil ca să nu-ţi încurc gândurile. Şi când ajungem în locul acela unde s-a strâns multă lume, tu să mă apuci de mână ca să vadă toţi ce frăţior chipeş şi deştept am eu.

— Bine, hai. Şi nu te mai linguşi. Dă-mi mânuţa. Numai, ia aminte: când voi interveni eu sau altcineva, nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să comentezi vorbele adulţilor, ca tura trecută.

Catia, mulţumită, l-a prins pe Vladislav de mână şi i-a făgăduit:

— Din toate puterile mele, Vladicek, o să mă străduiesc să nu comentez.

***

Amfiteatrul în aer liber se umpluse cu reprezentanţi tineri şi vârstnici, sosiţi din toate regiunile planetei *Arret*. Nimeni nu avea în mână vreun pix, blocnotes sau alte obiecte necesare la scris. Ei puteau memora, în mod natural, orice discuţie până în cele mai

mici detalii. Nici Vladislav, care tocmai se înfăţişa în faţa auditoriului, nu purta nimic cu el. Prin forţa minţii, el putea crea holograme în spaţiu, care să reprezinte imagini din trecut. De asemenea, putea să creeze atât obiecte necesare vieţii cât, chiar şi sentimente.

Vladislav şi-a început prelegerea cu o oarecare emoţie:

—Planeta pe care ne ducem noi existenţa se numeşte *Arret*. Ea are o vârstă care depăşeşte nouăzeci de miliarde de ani. Dar viaţa pe ea a apărut abia acum trei sute de ani. Apariţia vieţii, noi le-o datorăm la doi înaintaşi de-ai noştri, la doi locuitori ai planetei Terra. Mai precis spus, apariţia vieţii pe planeta *Arret* este opera energiei iubirii şi viselor celor doi locuitori ai Terrei. Pe acest considerent, în cele ce urmează, eu voi expune câteva informaţii despre istoria vieţii de pe această planetă.

Prima epocă din istoria Terrei a fost absolut identică cu a noastră. Ei cunoşteau bine şi simţeau propria planetă şi predestinarea Universului.

Pământenii definiseră menirea fiecărui organism viu de pe planeta lor şi ştiau cum să se raporteze la acestea.

Cu toate acestea, s-a produs un cataclism.

În conştiinţa unui pământean s-a cuibărit un virus care s-a răspândit cu repeziciune printre ceilalţi locuitori ai planetei. Savanţii noştri au denumit acest virus, *moartea*. Din cât se deduce din mărturiile istorice, maniera în care se manifestă acest virus este dată de următoarele fenomene:

Oamenii parazitaţi trec la nimicirea diversităţii biologice a planetei, în schimbul căreia edifică o altă

lume, primitivă, artificială. Această epocă, pământenii înşişi o numesc tehnocraţie.

Oamenii infectaţi cu acest virus denumit *moarte* suferă o metamorfoză care-i face din fiinţe raţionale, iraţionale. S-au adunat în număr foarte mare pe suprafeţe relativ reduse de pământ, unde şi-au ridicat locuinţe care par nişte cavouri de piatră, clădite unele peste altele.

Ca să înţelegeţi, imaginaţi-vă un munte de piatră în care sunt săpate numeroase vizuini. Ceva asemănător au ridicat oamenii cu propriile mâini şi le-au chemat case. Iar vizuinile-cavouri din muntele de piatră le-au numit apartamente. Aceste enorme conglomerate de munţi de piatră artificiali, îngrămădiţi unul într-altul, le-au numit oraşe.

În aşa-zisele oraşe, aerul era irespirabil, apa nepotabilă, iar hrana neproaspătă. Parte din organele fiinţei umane, încă din timpul vieţii, începea să putrezească şi să se descompună. Evident, e dificil de imaginat un corp uman în mişcare, în interiorul căruia putrezesc şi se descompun organele. Dar aşa a fost în realitate.

Mărturiile istorice mai amintesc despre un alt fapt; oamenii epocii tehnocrate aveau o ştiinţă care se numea medicina. Abilitatea acestei ştiinţe de a transplanta organele interne era considerată de oameni o cucerire măreaţă. Acei oameni nu realizau că, de fapt, existenţa însăşi a acestei ştiinţe nu dovedea altceva decât ne-integralitatea conştiinţei lor.

Însă nu se degrada numai corpul fizic al oamenilor. Conştiinţa lor şi inteligenţa începură să se deprecieze în ritm alert, iar gândirea li se încetini într-atât, încât pierdură abilitatea de-a mai calcula, astfel

au inventat calculatorul. Iar pentru că au pierdut capacitatea să creeze holograme în spațiu, au inventat televizorul - acest aparat primitiv, în măsură să emane acele imagini asemănătoare hologramelor.

Pierzându-și abilitatea de a se deplasa în spațiu, ei au început să-și fabrice dispozitive artificiale, denumindu-le automobile, avioane, rachete.

Din timp în timp, unele grupuri de oameni i-au atacat pe alții și s-au ucis între ei. Dar, cel mai incredibil rămâne faptul că acest virus - *moartea* - le-a insuflat oamenilor convingerea că ei nu sunt veșnici, ci vremelnici într-un așa-presupus spațiu.

Acțiunile oamenilor epocii tehnocrate au transformat tot mai mult Terra în cel mai fetid, fumegos și murdar punct din Univers. Însă Intelectul Suprem tot aștepta ceva... și nu nimici acest punct răufăcător.

—Opriți-vă un minut, vă rog, a întrerupt discursul lui Vladislav o voce venită dinspre grupul de oponenți, în fruntea căruia se afla prietenul său, Radomir. —Intervenția dumneavoastră nu mai are sens să continue, deoarece nu e posibil ca pe Terra să se fi petrecut așa ceva.

—Bine, eu o să-mi întrerup expunerea, dacă voi veți dovedi realmente neverosimilitatea ei.

Un tânăr s-a detașat de grupul de oponenți și a declarat:

—Se știe cu certitudine că societatea terestră avea religii. Doctrinele religioase susțineau că Terra și toate viețuitoarele de pe ea erau create de Intelectul Suprem, pe care ei îl chemară Dumnezeu. I se închinau Lui și țineau în cinstea Sa multe ritualuri. Sper că dumneavoastră, stimat referent, nu aveți de obiectat în defavoarea acestui

fapt.

—Nu, nu am nimic de comentat, a răspuns Vladislav.

—Atunci, spuneți-mi, cum era posibil să țină ritualuri în cinstea cumirului lor și, totodată, să-i distrugă creațiile? Aceste două acțiuni nu pot avea loc simultan. Prin urmare, nu puteau exista pe Terra orașe suprapopulate. Nu puteau oamenii să spurce apa lăsată de Creatorul lor venerat. Și nu era posibil ca Intelectul Universal să permită o bacanală asemănătoare, altminteri nu s-ar putea numi El Însuși Intelect, ci dimpotrivă, ar trebui pusă la îndoială inteligența creației Sale, în primul rând cea a omului. Ce spuneți vizavi de toate acestea, stimat oponent?

—Spun că existența Intelectului și, mai ales, cea a Universului este uniunea celor două mărețe entități originare: Rațiunea și Anti-Rațiunea. Epoca Anti-Rațiunii a fost inevitabilă pentru oamenii de pe Terra. Și, dacă-mi permiteți, în continuarea relatării mele o să dovedesc existența în om a celor două mărețe origini.

—Bine, continuați, s-a învoit tânărul după care s-a așezat la locul lui.

—Universul este generat de uniunea celor două entități antagoniste, a continuat Vladislav. —Omul, la rândul lui, reflectă această uniune. În haosul incredibil care guverna conștiința oamenilor de pe Terra, dintr-odată și-au făcut apariția oameni capabili să înțeleagă... Acești oameni nu și-au schimbat comportamentul față de creațiile terestre nici cu ajutorul cuvintelor, nici cu cel al dogmelor religioase. Ei au început să-și schimbe modul de viață. Fără să pătrundă ei înșiși măreția creației lor, au numit această acțiune

fondarea Vetrei Familiei.

Ei încă nu înțelegeau că, atingând Pământul cu o nouă conștiință, trezeau planetele Universului. Că pentru ei nu va mai exista *moartea*. Iar urmașii copiilor de ei zămisliți aveau să-i cheme zei. Ei doar își întremau Vetrele Familiilor lor pe Terra. Intelectul Universal le urmărea mișcările emoționat, încremenit. Astfel a venit vremea în care oamenii de pe Terra au început să trăiască în încântătoarele lor Vetre. A venit momentul în care... Priviți, eu o să proiectez acum o hologramă în care se vor vedea doi oameni.

În văzduh, dinaintea auditoriului, și-a făcut apariția un peisaj terestru. Pe cărăruia ce șerpuia spre crâng, dinspre Vatra lor, mergeau, ținându-se de mână, doi vârstnici, soț și soție. Amândoi aveau peste o sută de ani.

Amurgea și pe cer se zăreau primele stele. Cei doi s-au apropiat de un cedru, femeia s-a sprijinit cu spatele de el.

— Sunt demult bunică, ba străbunică de-acuma, și tu tot îi dai înainte, ca-n tinerețe, să ne plimbăm sub cerul înstelat, i-a vorbit tandră femeia soțului.

— Nu e ceea ce vrei și tu?

— Bineînțeles că da, iubitule.

El a prins-o de umeri, a strâns-o în brațe pasional și a sărutat-o pe buze.

Apoi, desfăcându-i o bretelă de la rochie, i-a dezgolit umărul. În lumina lunii, pe umărul stâng al femeii se deslușeau clar trei alunițe, dispuse în rând. Bărbatul le-a sărutat pe fiecare în parte.

— Ai rămas același dintotdeauna, iubitul meu, nu vreau să ne despărțim.

—Dar noi n-o să ne despărțim. O să murim pentru a ne renaște.

—Nu putem să ne renaștem, a pronunțat cu profundă durere femeia. —Uite, tot mai puțin pământ disponibil a rămas pe Terra, peste tot livezi și moșii. Urmașilor noștri, nu știu unde le-o mai rămâne loc. Probabil, Creatorul a omis să ne învețe ceva în timp ce crea Pământul.

—Eu nu cred! O ieșire există, dar nu o știm noi, deocamdată. Eu sunt sigur că iubirea noastră nu are sfârșit. O să murim noi doi, pentru a ne renaște...

—Dar unde?

—Privește, iubita mea... pe steaua aceea. Fie ca mintea noastră să plăsmuiască viață ca cea terestră pe noua stea. Ia, gândește-te, de ce oare să fi creat El atâtea planete? Totul e cu rost. Mintea noastră este materializabilă și ea va plăsmui viață pe planeta făr' de viață. Noi ne vom renaște iar și iar... Iubirea noastră...

—Îți mulțumesc iubitul meu, pentru frumosul vis. Cu tine... Eu o să te ajut să duci viață pe noua planetă.

—Și cum o s-o chemăm, iubita mea, pe noua planetă?

—*Arret* să se numească.

—*Arret*, așteaptă-ne! Și pân' ce livezile-ți vor crește, tu învelește-te în iarbă, așa cum vreau eu, a rostit încrezător și plin de pasiune bărbatul.

—La fel vreau și eu, a adăugat și ea.

Holograma se topi, Vladislav se închină în fața publicului și se retrase pe o latură, cedând locul prietenului și oponentului lui, Radomir.

Acesta i-a luat locul, a scrutat auditoriul și a vorbit:

— Eu sunt aici pentru a-l contrazice pe prietenul meu. Și declar din principiu că, în versiunea expusă de el, s-au strecurat o serie de aspecte nefondate, chiar și unele contradicții. Atât eu cât și prietenii mei nu putem fi de acord cu existența unei epoci atât de absurde.

Holograma proiectată de el este, după cum înțelegem cu toții, voința minții sale, interpretarea sa, deci cere argumentare. Cu toate că, trebuie să recunosc, a trezit în mine o oarecare stranie senzație. Mi s-a părut că ar fi luat-o dintr-un capitol cunoscut al istoriei, doar că nu reușesc să focalizez din ce sursă...

În amfiteatru se auziră murmure și strigăte:

— Vorbiți de plagiat? Nemaipomenit! Nu e posibil ca referentul să nu fi știut...

— Da, de plagiat. Senzația de deja-vu e foarte clară.

Vladislav stătea pe o latură a amfiteatrului cu capul plecat. A tremurat la auzul unui strigăt de copil din rândurile mai îndepărtate: *Hei... Heheii*! Era neastâmpărata surioară, Ecaterina.

„Bine măcar că strigă și nu comentează ce se întâmplă", a gândit în sinea lui, Vladislav. Însă se înșela.

Așteptând să se ostoiască agitația, Ecaterina a vorbit cu voce fermă:

— Nici să nu vă hazardați să-l contraziceți pe frățiorul meu! Pentru că el este foarte deștept și sensibil.

— Da, important argument! - s-au auzit unele remarci zeflemitoare.

— Corect, foarte important, a continuat micuța Ecaterina. — Iar tu, Radomircik, nu te mai uita după Ludmila. Nu te mai uita și gata!

— Catia, taci! - a strigat Vladislav.

—Nu o să tac. Ludmila te iubeşte şi ştiu sigur că şi tu o iubeşti pe ea.

—Catia! - i-a strigat iar Vladislav şi s-a îndreptat spre ea.

—Ludmila, tu de ce ai rămas aşa mută? - a exclamat Ecaterina. —Opreşte-l! Nu mă lasă să spun ce am de spus. O să mă înşface cu de-a sila.

De pe unul din rândurile îndepărtate se ridică o tânără blondă, merse în întâmpinarea lui Vladislav şi-i tăie calea. Pe obrajii Ludmilei pâlpâiră doi bujori. Lăsând capul în pământ, zise:

—Surioara ta e dreaptă, Vladislav.

Şoapta ei o auzi întreaga sală, care, între timp, se liniştise. Capetele celor prezenți se întoarseră în direcția micuței Ecaterina, oamenii îi zâmbiră şi o aplaudară. Încurajată de sprijinul sălii, fetița alergă spre Radomir care stătea în fața tuturor, se puse alături de el şi ostoi sala cu un gest, cu mânuța ridicată sus.

Imediat ce încetă larma, vorbi din nou, adresându-i-se lui Radomir:

—Iar tu, Radomircik, puțin a lipsit să fii un trădător. Nu-l mai contrazice pe frățiorul meu. El a expus totul corect. Şi e prietenul tău. Iar tu prietenul lui. Nu-l mai critica!

Radomir, privind cu indulgență de sus la micuța fetiță şi cu aceeaşi indulgență, adresându-li-se ei şi celor prezenți în amfiteatru, a declarat:

—Eu nu-l critic. Doar constat un fapt. Holograma proiectată de el nu are dovezi care să-i susțină veridicitatea. Nici măcar urmă.

—Ba, una are. Chiar două! - a declarat fermă Caterina.

—Şi care-ar fi aceasta sau acestea, dacă-s două?

—Una sunt eu. A doua tu, Radomircik, a răspuns fetița încrezătoare în sine.

Rostind aceste cuvinte, Catia şi-a descheiat doi nasturi de la rochițică şi şi-a dezgolit un umăr. Pe umărul stâng al micuței Ecaterinca, Radomir a zărit trei alunițe identice cu cele ale vârstnicei pământene din hologramă. Tânărul s-a holbat la alunițele de pe umărul fetiței, iar sângele începu să-i pulseze tot mai intens prin vine. Acum își amintea profund. În fața lui, acum se revela o hologramă doar de el văzută.

Peisajul terestru!...

El îi sărută alunițele de pe umărul iubitei, apoi ea îl îmbrățişă. Îi burzului părul şi, ca de fiecare dată, îi sărută râzând vârful nasului.

Holograma dispăru. Radomir rămase aşa încă un timp, contemplând-o pe Ecaterina care stătea în fața lui, cu umărul dezgolit. Îngenunche, apucă fetița de mână şi o strânse la el. Ea-l îmbrățişă, îi răvăşi părul pe cap râzând şi-l sărută scurt pe vârful nasului. Radomir o ridică în brațe pe micuța Ecaterina, iar ea îi şopti la ureche:

—Ori te-ai pripit tu să te naşti, ori am zăbovit eu, Radomircik. Acum mă vei aştepta să cresc mare. Vreo paişpe ani să mă aştepți. Cu altele nu ai să fii fericit - eu îți sunt jumătatea.

—O să te aştept să creşti, iubita mea! - i-a răspuns şoptit flăcăul.

Sfârşită de emoții şi acum împăcată, Ecaterina îşi lăsă capul pe umărul lui Radomir şi adormi dulce. El, mut, rămase în fața auditoriului, ținând-o protectiv pe brațe pe viitoarea lui soție.

Radomir scria mintal litere în spațiu. Iar

participanții citeau textul din holograma lui: „Dovezile există. Ele stau în fiecare din noi! Infinită şi veşnică este iubirea-n Univers!"

După asta, Radomir se îndreptă spre ieşire încet şi cu grijă să n-o trezească pe fetița care-i dormea deja pe umăr.

Uită să-şi întrerupă gândul din spațiu şi holograma continuă să proiecteze litere. Cei prezenți înțeleseră că acele cuvinte nu le mai erau adresate lor, însă involuntar le citiră:

„Tu ai sosit, desculță pe stele alergând. Nu pentru tine-ai cătat iubirea. În infinitatea Universului, tu singur'-ai păstrat ceea ce noi, împreună, ar fi trebuit să păstrăm."

Cuvintele-i erau adresate micuței fetițe de pe planeta *Arret* şi femeii pământene - zeița dătătoare de viață planetei lor.

Micuța zeiță dormea dulce pe umărul lui Radomir şi, cine ştie, poate că, prin somn, auzea şi ea cuvintele iubitului ei.

***

—Minunat, Anastasia! Înseamnă că oamenii, după ce, urmând programul Divin, vor împlini întregul Pământ, vor avea posibilitatea de a se transfera pe alte planete?

—Desigur. Altminteri, existența însăşi a tuturor planetelor ar fi ilogică. Însă El a pus măreț sens în tot ce a creat. Iubirea celor doi şi visul din iubire născut, pot purta viață pe alte planete.

—Şi am mai înțeles ceva: că cei care acum îşi

întemeiază Vatra Familiei nu vor muri. Doar trupul și-l vor schimba, recăpătând instantaneu viață.

— Bineînțeles. Faptele lor de pe Pământ sunt de folos tuturor. Ei sunt pe placul Domnului. Până și cei care încă nu au apucat să atingă fizic cu mâna pământul, însă, doar mintal, au purces la clădirea colțului lor de Rai, sunt mult mai utili programului Divin decât sutele de înțelepți care se îngrădesc îndărătul zidurilor de piatră, de creațiile Dumnezeiești, despre Dumnezeu vorbind și despre spiritualitate.

Profanatoare și triste le sunt cuvântările. Moartea făr' de renaștere îi paște. Soarta le este groaznică, dar nu-i osânda Lui, ci cazna de ei înșiși aleasă!

A sclipit în Univers noul Său gând! El este energie măreață, dar și judecată. Se vorbește mult în doctrine și în legende despre judecata lui Dumnezeu. A sosit deja judecata lui Dumnezeu - calmă și nevăzută. Și-l va lua la rând pe fiecare om care trăiește astăzi pe Pământ. Fiecare își va fi propria-i judecată.

Acela care va alege viața și vieții naștere va da, va trăi veșnic și asemănător Măreţului Creator al Universului va fi.

Iar cel care, în ale sale imagini, moarte modelează, morții își va supune propriul gând.

Cuvintele acestea, rostite de pe malul apei cu acel ton liniștit și încrezător, au fost de parcă ar fi cuprins spațiul ca un ecou peste tot Pământul. În cei zece ani care au trecut, nu numai eu am înțeles cum să modelez cu gândul și cu cuvintele, viitorul prezentat de Anastasia.

***

M-am îndepărtat pe râu. Anastasia a rămas pe mal. Spaţiul repurta la nesfârşit cuvintele ei despre veşnicie... Şi mi-a venit în minte brusc întrebarea: „Din ce lumi ale Universului sau din ce galaxii a apărut, în forma ei vizibilă, Anastasia? Cea care acum stătea pe malul apei, şi care a dăruit eternitate planetei pe nume Pământ?" Ea nu aruncă niciodată vorbele în vânt. Iar viaţa o demonstrează.

Şi-atunci, dacă-i aşa, eu ţin să vă felicit, stimaţii mei cititori. Neapărat. Vă felicit pentru conştiinţa voastră! Vom trăi veşnic, viaţa-n Univers perpetuând-o!

La revedere, cu bucurie, prieteni!

... Sfârşitul primei părţi...

Postfață

După cum a devenit deja tradiție, și la sfârșitul acestei cărți ne-am gândit că ar fi potrivită o scurtă postfațare. Eu, traducătorul, vreau să vă mulțumesc tuturor celor care ne urmăriți și ne sprijiniți sau care susțineți ideile acestor minunate cărți. Nu în ultimul rând, mă înclin în fața celor care, cu atâta dragoste, faceți voluntariat și promovați cărțile publicate de noi oriunde ajungeți. Aceste persoane anume alcătuiesc oastea Anastasiei. Ea, cu Raza ei, îi mângâie și îi inspiră – de asta sunt convins. Cum? – se vor întreba unii? De unde știm? Eu personal simt Raza ei asupra mea, dar nu vreau să fac din asta pricină de polemică sau dispută. Sunt convins, însă, că, așa ca mine, mai sunt mulți alți oameni. O dovedește creșterea cererii de cărți, o demonstrează faptul că, în ultimul timp, zonele de unde ne vin comenzile de carte sunt tot mai *răspândite*. Asta demonstrează că ceva din cărțile astea *lucrează*, ceva mobilizează oamenii, chiar dacă, pentru moment, doar atrăgându-i spre lectură. Vor veni și schimbările, nu mă îndoiesc. Pur și simplu trebuie să matureze conștiința necesară demarării unui proces complex de schimbare. De trecere la acțiune. Deseori, la redacție primim mesaje de încurajare sau de mulțumire. Mai primim și plângeri și

unele cuvinte cu substrat de dojană, referitoare la întemeierea unui așezământ inspirat de ideile expuse în cărțile Anastasiei. O să le răspund pe scurt tuturor acestor categorii.

– Celor care ne mulțumesc: mulțumirile voastre nu sunt decât binevenite. Chiar dacă noi nu publicăm pentru a primi mulțumiri, acestea ne dau oricum emoții și ne provoacă bucurie. Iar asta e pozitiv. La rândul nostru, vă mulțumim și noi. Deoarece, așa cum am mai spus și cu alte ocazii, fără voi – cei care citiți, nu am exista noi – cei care publicăm.

– Celor care ne încurajează: este vibrant să primești încurajare, deoarece nu numai te determină să dai înainte, dar îți și confirmă faptul că faci ceea ce trebuie. Adică, mai sunt și alții care gândesc că e bine de mers înainte cu ceea ce am început. Le așteptăm cât mai multe – încurajările voastre – deoarece ele sunt un ajutor. Noi nu suntem separați. Pe noi ne unește, cu un fir nevăzut, aspirația spre un viitor luminos, fără negură și răutate.

– Celor cu întrebările legate de așezământ (atât celor care ne cer informații, cât și celor care ne dojenesc): voi vorbi în numele meu personal, fără să implic pe nimeni altcineva. Visul există și astăzi vibrează mai mult ca oricând. Detaliile se *alipesc* încontinuu și sunt bine concepute. Se conturează ca un puzzle, piesă cu piesă. Imaginea sa finală, din păcate (sau poate ar fi de ajuns spus *încă*) nu există. Sunt foarte multe detalii pe care le-am adăugat, dar mai sunt tot atât de multe care-mi lipsesc. Și gândul care îmi dă târcoale adesea este că doar împreună cu mulți alți oameni, le voi găsi și adăuga măreţului proiect. Vă spun cu mâna pe inimă că visul se va împlini și vor exista primii *anastasiivți* care vor trăi

respectând Natura și, implicit, pe Tatăl nostru. Dar când, unde și cum – asta nu știu. Cum spuneam mai sus, doar unindu-ne gândurile și forțele, vom găsi răspunsurile la multele necunoscute care nu permit încă trecerea la acțiune. Profit de ocazie și cer tuturor celor interesați să-mi scrie pe această temă, la redacție: *redactia@editura-dianusa.com*. Să contribuie cu acele bucățele care lipsesc. Orice informație va fi mai mult decât utilă, fie ea deja existentă. Voi fi fericit să împărtășesc cu voi orice amănunt de care dispun. Aștept e-mailurile voastre numeroase.

....

Această carte este extraordinară! Impresionează prin faptul că, citind, fiecare poate spune că aceste lucruri le știa deja, doar că nimeni înainte nu le-a aranjat într-o secvență logică, așa cum a reușit Megre. Felicitări lui!

Tabloul care se conturează în urma lecturii este mișcător! Cu alte cuvinte, vom vedea că anumite raționamente logice pe care le face atât Megre, cât și bunicul Anastasiei, ne conduc spre o unică concluzie, șocantă: astăzi umanitatea, prin felul în care este organizată și își duce existența, se află într-o brambureală absolută. Totul este astfel rânduit, încât noi, umanii, să ne batem joc de tot ceea ce ne înconjoară, și ca ieșirea nu numai să nu fie găsită, ci să se creadă chiar că ar fi inutil de căutat. Ceva de genul: „totul e așa cum trebuie să fie". De aici rezultă tragismul condiției umane. Din faptul că omului îi sunt luate, rând pe rând, puterea de a se elibera, puterea de a se răzvrăti, curajul de a spune *nu* resemnării. Nu intru în detalii, deoarece detaliile le-ați descoperit singuri, de vreme ce citiți Postfața. Voi spune câteva cuvinte despre democrație și despre interesanta și

zguduitoarea pildă în care se vorbește.

Citez pe domnul Cocian:

Demonul Kratos (și nu Cratos)

„Iată că am aflat și despre adevăratul demon, numit Kratos (sau Cratos? - ne-am sfătuit cu domnul Cristian Călugăru și am optat pentru forma un pic mai străină, încă, de limba română, în speranța că acest demon nu va pune stăpânire totală pe aceste locuri!)

În mai toate religiile și orientările spirituale ale lumii, răul este prezent, este o forță care se manifestă și i se opune Omului. Lupta cu răul poate lua diferite forme: de la exorcismul bătăios, de tip mai vechi sau mai nou, uneori cu nevinovate *victime colaterale* (cum a fost cazul cu tânăra măicuță de la Tanacu, care a fost exorcizată la moarte), până la lupta mai blândă, de tip gandhian, care începe cu negarea răului în sine și acceptarea sa doar ca cealaltă fațetă a Binelui, a întunericului doar ca o lipsă a Luminii. Umbrele, însă, sunt multiple. Cu cât mai bine definite, cu atât mai pronunțate și manifestate. E un joc manifestat al forțelor și energiilor pe care omul, în dorința lui de a redefini, l-a disecat cu mare plăcere, de-a lungul veacurilor. Cei sus-puși și-au luat dreptul de a-l stârpi: de la Ronald Reagan, care a numit URSS-ul *Imperiul Răului*, până la faimosul Padre Gabriele Amorth, exorcistul-șef al Vaticanului, care spune așa: *Când sunt întrebat câți demoni există, răspund cu vorbele pe care demonul însuși le spune prin intermediul unui posedat: ‹‹Suntem atât de mulți încât, dacă am fi vizibili, am întuneca Soarele.››* De asemenea: *Odată am*

fost întrebat: ‹‹Îi urăște Dumnezeu pe demoni?›› Am spus, ‹‹Nu, Dumnezeu își iubește toate creaturile. Dumnezeu iubește, de asemenea, și demonii. Demonii îl urăsc pe Dumnezeu››.

Apoi, înțeleagă fiecare ce-o vrea! Dar, ce-ar fi dacă toți acești demoni s-ar trage doar din acel prim Kratos, cel care a *eliberat* omul? Și, mai interesant, ce-ar fi dacă, înțelegând mecanismul de eliberare *în* sclavie, pus la cale de acel legendar Kratos pomenit de Anastasia, pur și simplu, l-am demonta treptat și am scăpa astfel de toți demonii?"

Închei citatul.

Mda... și eu gândesc că, atâta vreme cât vom apleca urechea la unu' sau la altu', deseori, de peste mări și țări, și nu vom căuta ceea ce ne interesează în noi înșine, în învățăturile lăsate de străbunii noștri, și când spun străbuni nu mă refer doar la cei apropiați sau posibil de imaginat, deoarece istoria ne arată că, de ceva vreme, adică de mai multe milenii, și ei cam aplecau urechea la înțelepciunea veneticilor, atunci va fi în continuare așa. Adică greu. De ce spun aceste cuvinte? Deoarece, am observat la noi, la români - sau, poate, mai bine aș zice la fiii acestor meleaguri, indiferent de proveniența lor - mai ales în ultima vreme, că suntem (deci, mă includ automat) disponibili, deschiși și binevoitori față de toate învățăturile (a se citi *gogomănii*) care ne vin din afară. Și, cu precădere, la cele din Occident. Că, deh, dumnealor sunt experimentați. Se exprimă frumos, au monologuri bine ticluite și pline de *argumentări*. Bineînțeles, ca și Megre, țin să specific că nu vorbesc de populațiile Occidentului, ci de anumite figuri care, așa cum lucrează la noi, au avut grijă s-o facă și prin

acele țări. Dacă românul, ungurul, lipoveanul sau mai știu eu ce națiune o mai fi în țara noastră, care trăiesc pe aceste meleaguri, nu-și iau destinul în propriile mânuțe și nu se pun serios pe schimbare, pe schimbarea în bine pentru fiii lor și pentru fiii fiilor acestora, repet, va fi vai și-amar de noi, deoarece, acei jupâni binevoitori, care vin să ne sfătuiască acasă la noi, nu sunt alții decât aceiași care i-au îngenuncheat pe vedruși, pe traci, pe daci. Ulterior au venit peste valahi și moldoveni și i-au tot învățat, așa, de bine, că, dacă răsfoiesc mintal istoria acestui neam, remarc o fericire neîntreruptă. Ba, feudalii, ba comuniștii, iar acum democraticii. Ce gândiți? Ce urmează? Acestea nu sunt altceva decât piesele marelui joc, joc care are menirea de a încurca mintea oamenilor cu tot felul de idei strălucitoare pentru o viață mai bună. Vorbe mari, fapte mici... (am exagerat: fapte mult mai mici).

Dar va ieși omul din acest labirint de concepte și născociri de tot felul, prin care i se inculcă convingerea că nu ar fi alesul, iubitul, măreața creatură a lui Dumnezeu. Va ieși și din convingerea că, trăind în democrație, este liber. Ce iluzie! Abia după ce am citit aceste cărți, am deschis ochii și am văzut în ce condiție absurdă a fost pus omul să-și ducă existența. Ni se spune că nu am fi nemuritori, că am fi păcătoși, slabi de înger, predispuși la greșeală și nemernicie. Ce altceva ni se mai spune? Că doar dacă alegem democrația, putem atinge idealuri. Care idealuri? Să fim *bogați, avuți, înstăriți*? Astea s-ar putea atinge doar alegând democrația! Știți, gândindu-mă la brambureala asta cu democrația, libertatea cuvântului, oportunitatea de a te realiza, îmi vine mereu în minte anecdota cu bătrânica aceea care se ruja, machia,

pieptăna... „Bunicuțo, da' de ce te machiezi?" – o întreabă nepoțelul. „Ca să fiu frumoasă" – răspunde bătrâna. „Şi de ce nu eşti?" – replică nepotul.

Eh, chiar aşa! Dacă suntem în democrație, de ce nu suntem bine? De ce nu avem de toate? De ce nu toți avem de toate? Şi de ce, cei care chiar de le au, nu-s niciodată mulțumiți şi împăciuiți cu viața? Deoarece, de fapt, noi nu suntem în cursa spre bunăstare, ci în cursă – şi atât. Ar trebui să ne oprim din cursa asta dementă şi să cugetăm profund asupra esenței acestei vieți terestre. Ne-o fi fost, oare, dăruită, ca s-o irosim în cursă? Antrenați în această cursă, nu mai vedem şi auzim nimic, uităm ce este bun şi frumos, rătăcim sensul vieții. Gonim şi atât. ...Gonesc necontenit sclavii şi gardienii, cu toții eliberați de demonul Cratos, până în zilele noastre şi speră în ceva... Speră şi nu ştiu exact la ce. E paradoxal! Sau, poate, democratic...

Cât despre definiția dată de DEX, vă las pe voi s-o analizați şi să-i dați o notă. Că democrația, teoretic, sună bine, în practică nici nu s-a văzut... ca să folosesc un eufemism. (n.t.)

Letopisețul Familiei şi Cartea Neamului

În 2002, editura Dilya, în urma publicării cărții a şasea a seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*, îndrăgeşte atât de mult ideea expusă acolo, încât decide să editeze şi să publice o Cronică a Neamului, într-un format ingenios.

În cartea a şasea, Anastasia explică necesitatea unei astfel de cronici, care are scopul de a transmite

urmașilor, din generație în generație, adevărul despre viața oamenilor. Astfel, tații și mamele, lasă scris urmașilor ceea ce se întâmplă în viața lor, fără să denatureze realitatea. Deoarece, un părinte autentic, care-și iubește fiii și fiicele (și, în condiții normale, asta nu ar trebui să fie excepție, ci regulă), nu le spune minciuni și nici nu născocește sau denaturează ce se întâmplă, cine este el și de unde se trage. Ce visează, la ce aspiră, în ce crede și altele. Adică totul. Totul, în așa fel încât, urmașul urmașului său să citească din sursă *garantată* istoria neamului. Să nu mai fie constrâns să se ploconească altora care, din prea multă bunăvoință și altruism, îi toarnă verzi și uscate, cum c-a fost sau n-a mai fost. Și nici să mai fie obligat să audă că străbunii lui erau capii și unelteau nimicirea rasei umane.

Astfel ia naștere această frumoasă inițiativă. Dilya publică o cronică cu coperți rigide, frumos desenate, cu o introducere - citat din *Cartea Neamului* - și cu foile albe. În care, familiile să-și aștearnă gândurile și să-și istorisească urmașilor viața. Se numește *Cartea Neamului,* ca și volumul șase din serie. (în curând va edita și editura Dianușa o astfel de cronică pentru cei care vor vrea să aplice ideile Anastasiei).

La scurt timp, în 2003, editura *Casa Rusă* pregătește și publică *Letopisețul Familiei.* În principiu, ideea este cea din *Cartea Neamului* și nici denumirea nu a suferit modificări semnificative. Noi am tradus *Cartea Neamului,* deoarece în limba rusă se cheamă așa. *Casa Rusă* a numit opera sa *Letopisețul Familiei,* încercând de a fi mai *explicită.* Sensul rămâne, însă, neschimbat.

Am ținut să expun fotografiile celor două minunate cărți pentru a vă lăsa pe voi să faceți

observațiile pertinente.

Aceasta este *Cartea Neamului,* editată și publicată de Dilya și inspirată din cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* (publicată în 2002).

Acesta este *Letopisețul Familiei,* editat și publicat de Casa Rusă (2003).

Postfață – editura Dianușa

„Eroii principali ai cărții *Letopisețul Familiei* sunteți voi și Familia voastră." – este lozinca acestei opere.

„Editura *Casa Rusă* publică o ediție inedită – *Letopisețul Familiei*. Cuvântul înainte a fost scris de Președintele Federației Ruse, Vladimir V. Putin și de Patriarhul Moscovei și Întregii Rusii, Alexei al II-lea. Eroii principali și autorii cărții-album, *Letopisețul Familiei,* sunteți voi și Familia voastră. *Letopisețul Familiei* vă ajută să așterneți și, pe veci, să pecetluiți istoria Familiei și Neamului vostru. Ce știm noi despre cuibul familiei? Despre Patria înaintașilor? A celor dintâi!

Cartea se pune-n calea uitării Neamului. În memoria urmașilor vor rămâne pentru totdeauna mărturii limpezi din istoria familiei. Adunați împrejurul mesei și amintindu-și datele și evenimentele, adulții și copiii se vor bucura din inimă de o călătorie în timp. Și ce bucurie ar putea fi mai mare, decât ceea pe care le-o va da nepoților și strănepoților cronica străbunilor, care astfel devin mai apropiați și mai intimi?! La restabilirea relațiilor familiare și la deschiderea ușilor trecutului către viitor vă va ajuta *Letopisețul Familiei*. Această carte va deveni pentru Neamul vostru mărturia cea mai semnificativă."

Sursă: http://russdom.ru (n.t.)

Anastasiivțî

Eu am dat o scurtă explicație a expresiei, forțată și, ca să zic așa, inventată, chiar în subsolul capitolului în care se vorbește despre asta. Cuvântul semnifică adept al ideilor Anastasiei, dar, totodată, ceea ce se vehiculează

printre cititorii ruşi, mai înseamnă şi oştenii Anastasiei, cei care o iubesc şi o susțin. Un pic ca şi cum am spune noi *învățăceii*. Desigur, asta este realitatea din punctul *nostru* de vedere, al celor care au îndrăgit ideile ei şi au pătruns autenticitatea lor. Mai există, însă, şi versiunea conform căreia, *anastasiivțî* ar fi ceva greşit, obscur şi deviat. Deci, aflându-te în Rusia şi auzind expresia *anastasiivțî*, este posibil să auzi vorbindu-se de un om cu o nouă conştiință, convins de valoarea acestor cărți, fără să idolatrizeze sau să dogmatizeze nimic prin asta sau, tot atât de bine, de unu care a rătăcit calea şi a devenit *sectant*. (n.t.)

Partidul Neamului

Trebuie să recunosc că eu, după ce am spus inițial *Partidul Neamului*, în concordanță cu traducerea *Cartea Neamului*, am încercat să sugerez şi denumirea de *Partidul Patriei*, după modelul german: *AHP – Anastasia Heimat Partei* (*Partidul Patriei Anastasia*) care, însă, s-a transformat între timp în *Volkspartei* (Partidul Poporului).

Neam, patrie, popor – din păcate au devenit noțiuni la fel de compromise şi în România ca şi în alte părți (paradoxal, mai puțin în SUA, cred). Naționalismul, de multe ori, a sărit calul dând apă la moară inter-naționalismului european, american, galactic sau de alte feluri, în detrimentul valorilor locale, autohtone. De aceea eu, român-maghiar-slovac-evreu-german-şi-ce-oi-mai-fi; ca un reprezentant al mai multor nații care, mai mult sau mai puțin, şi-au împărtăşit viața pe meleagurile ardelene; nu pot decât să doresc ca acest Partid al Neamului să însemne partidul tuturor celor care,

indiferent de naționalitate, religie şi alte categorii artificiale de înregimentare, înnobilează micuțul lor petecuț de Patrie de un hectar, din spațiul geografic numit România. ...După rețeta *Anastasia!* Aceşti oameni vor fi adevărații patrioți şi apărători ai valorilor autohton-universale, vor iubi şi vor fi iubiți de toată lumea! (n.r.)

Apelul Autorului V. Megre către cititori

În comunitatea de pe Internet şi-au făcut apariţia o multitudine de saituri, în diverse limbi, tematica cărora este foarte asemănătoare cu cea a ideilor expuse de eroina seriei de cărţi, intitulată *Cedrii sunători ai Rusiei,* Anastasia.

Multe saituri se prezintă ca fiind oficiale, au adoptat numele meu - Vladimir Megre - şi în numele meu răspund la scrisorile cititorilor.

Astfel stând lucrurile, am găsit de cuviinţă să Vă aduc la cunoştinţă, stimate cititor, decizia mea de a înfiinţa saitul oficial, internaţional www.vmegre.com – ca unic punct oficial de colectare a corespondenţei cititorilor din toate ţările lumii.

Înregistrarea pe sait şi abonarea la buletinul informativ Vă oferă posibilitatea de a primi informaţii referitoare la datele şi locaţiile în care se vor desfăşura conferinţele cu cititorii şi multe altele.

Saitul va fi acel canal informativ, dintre noi şi Dumneavoastră, scump cititor, care Vă va ţine la curent cu mişcarea *Cedrii sunători ai Rusiei* din toată lumea.

Cu respect, Vladimir Megre

CUPRINS

Editura "Dianuşa" - Tg. Neamţ

Sediu legal:
Târgu Neamţ, B-dul Mihai Eminescu 20, tel/fax: +4(0) 233 790193;
Relaţii cu cititorii:
Oradea, str. Sovata 50, tel/fax: +4(0) 359 453130;
Saitul oficial al editurii:
www.editura-dianusa.com;
Adrese e-mail:
redacţie: redactia@editura-dianusa.com;
biroul comercial: com_office@editura-dianusa.com;
info@editura-dianusa.com;
Comenzi online:
www.anastasia-romania.com;
Comenzi telefonice:
+4(0) 359 453130 - Oradea;
+4(0) 233 790193 - Târgu Neamţ.
Buletin periodic:
newsletter@editura-dianusa.com (doar pentru abonaţi);
Saitul oficial al Autorului Vladimir Megre (rus/eng.):
www.vmegre.com

Din seria *Cedrii sunători ai Rusiei* au fost publicate:

- cartea întâi – **Anastasia** – (disponibilă doar ediţia a II-a, revizuită 2009);
- cartea a doua – **Cedrii sunători ai Rusiei;**
- cartea a treia – **Spaţiul de Iubire;**
- cartea a patra – **Creaţia;**
- cartea a cincea – **Cine suntem noi?;**
- cartea a şasea - **Cartea Neamului;**
- cartea a şaptea – **Energia vieţii.**

Toate publicaţiile sunt disponibile şi pot fi achiziţionate online, telefonic sau prin reţeaua de librării cu care editura „Dianuşa" a încheiat acorduri de colaborare. (Pentru info despre oraşul d-voastră, apelaţi la 0233 790193)

Vă amintim, stimaţi cititori, că tot pe aceste căi puteţi comanda şi filmele documentare *Pe urmele lui Megre (–I– şi –II–)* şi *Rodnoje (–I– şi –II–)*. Filmele sunt înregistrate pe DVD, dar, la cerere, se pot livra şi pe suport VHS (vechea casetă video).

Tg. Neamţ -2011